

Melissa De La Cruz

Sânge Albastru

Vol. 4 - Moștenirea familiei Van Alen

O conversație.

Se spune că fiica Allegrăi îi va înfrânge pe cei cu Sânge Argintiu. Cred că Schuyler ne va aduce mântuirea pe care o căutăm toți. E aproape la fel de puternică precum mama ei. Și, într-o bună zi, va fi chiar mai puternică.

— Schuyler Van Alen... metisa? Ești sigur că ea este aleasa? întrebă Charles.

Lawrence dădu din cap.

— Pentru că Allegra a avut două fiice, spuse Charles pe un ton degajat, aproape vesel. N-aveai cum să uiți asta!

Vocea Străbunului Van Alen deveni rece.

— Normal că nu. Dar e sub demnitatea ta să iei peste picior ceva așa de serios cum este primul născut al Allegrăi.

Charles respinse reproșul lui Lawrence cu o mișcare a mâinii.

— Îmi cer scuze. N-am vrut să jignesc morții.

— Avem mâinile pătate de sângele ei, oftă Lawrence.

Evenimentele din prezent îl oboseau, la fel și amintirile din trecut.

— Doar dacă, mă întreb...

— Da?

— Așa cum m-am tot întrebat în toți acești ani, Charles, dacă una ca ea poate fi distrusă vreodată cu adevărat.

New York Times.

Necrolog.

A murit, la vârsta de 105 ani, filantropul și filosoful LAWRENCE VAN ALEN.

Lawrence Winslow Van Alen, profesor de istorie și lingvistică la Universitatea din Veneția, a decedat noaptea trecută în reședința sa din Riverside Drive, Manhattan, la vârsta de 105 ani. Moartea lui a fost confirmată de medicul său curant, Patricia Hazard. Cauza decesului a fost vârsta înaintată.

Profesorul Van Alen a fost unui dintre urmașii lui William Henry Van Alen, cunoscut drept Comodorul, un simbol american și unul dintre cei mai bogați oameni din Epoca de Aur a Americii, a cărui avere a fost creată de pe

urma afacerilor cu vapoare cu aburi, căi ferate, investiții private și intermediari financiare. Familia Van Alen creat New York Central Railroad Line și ceea ce acum se numește Grand Central Terminal. Trustul caritabil al familiei, Fundația Van Alen, a fost o piatră de temelie la dezvoltarea Muzeului Metropolitan de Artă, Operei Metropolitane, New York City Ballet și Băncii de Sânge din New York.

În urma lui Lawrence Van Alen a rămas fiica sa, Allegra Van Alen Chase, care este în comă din 1992, și nepoata sa, Schuyler Van Alen.

Unu.

Schuyler.

Nu avusese timp să jelească. De când se întorsese la New York, după asasinarea lui Lawrence în Rio (mușamalizată de Comisie printr-un necrolog corespunzător publicat în Times), Schuyler Van Alen fusese într-o fugă continuă. Nu avusese odihnă. Nu avusese răgaz. Un an de mișcare neîntreruptă, cu un pas înaintea Venatorilor care o urmăreau. Un zbor la Buenos Aires, urmat de unul în Dubai. O noapte albă într-un hotel din Amsterdam, urmată de o alta într-un pat supraetajat într-o sală de teatru din Bruges.

Își sărbătorise cea de-a șaisprezecea aniversare la bordul unui tren transsiberian – petrecând cu un nes apos și câteva prăjiturile rusești sfărâncioase. Într-un fel sau altul, cel mai bun prieten al ei, Oliver Hazard-Perry, găsisese o lumânare pe care s-o înfigă într-una din prăjiturilele suharki. El își lua slujba de Conduit foarte în serios. Doar grație abilităților de contabil ale lui Oliver reușiseră să tragă de bani atât de mult timp. Conclavul îi restricționase accesul la grasele conturi Hazard-Perry imediat ce părăsiseră New Yorkul.

Acum era august în Paris și era foarte cald. Ajunseseră aici și descoperiseră că întregul oraș era aproape fantomatic: patiseriile, buticurile și bistrourile aveau obloanele trase, iar proprietarii lor fugiseră pe plajele din nord pentru un concediu de trei săptămâni. Singurii oameni care mai erau prin oraș erau turiștii americani și japonezi, care făceau coadă la fiecare galerie de artă, fiecare grădină din fiecare piață publică, omniprezenți și inevitabili în adidașii lor albi și șepcile de baseball. Dar Schuyler se bucura de prezența lor. Spera ca mulțimile care se mișcau agale să-i ajute, pe ea și Oliver, să-i depisteze mai ușor pe următorii Venatori.

Schuyler reușise să se deghizeze schimbându-și trăsăturile fizice, dar orice mutație implica suferințe mari. Nu-i spusese nimic lui Oliver, dar, în ultima vreme, abia dacă mai reușea să-și modifice culoarea ochilor.

Iar acum, după aproape un an, ieșiseră din ascunzătoare. Riscău, dar erau disperați. Traiul fără protecția și înțelepciunea societății lor secrete de vampiri și a grupului select de însoțitori umani le pricinuisese pierderi serioase. Și, deși niciunul dintre ei nu voia să recunoască, se săturaseră să fie mereu pe fugă.

Așa că, deocamdată, Schuyler stătea pe scaunul din spate al unui autobuz, îmbrăcată într-o cămașă albă, închisă până la gât, pantaloni negri și balerini negri cu talpă de cauciuc. Părul ei brunet era prins în coadă și nu era

deloc machiată, cu excepția unui strat subțire de luciu de buze. Intenționa să treacă neobservată și să se amestece prin restul oamenilor care făceau parte din personalul de catering angajat pentru acea seară.

Dar, cu siguranță, cineva avea să o observe. Cu siguranță, cineva va auzi cât de tare-i bate inima, va observa că răsuflarea-i este întretăiată. Trebuia să se calmeze. Trebuia să se liniștească și să devină organizatoarea de evenimente degajată care pretindea că este. Ani întregi, Schuyler excelase în a trece neobservată. Acum, viața ei depindea de asta.

Autobuzul îi ducea peste un pod la Hotel Lambert, pe Ile Saint-Louis, o mică insulă pe Sena. Hotel Lambert era cea mai frumoasă casă din cel mai frumos oraș din lume. Cel puțin așa i se părea ei. Deși „casă” era puțin spus. Mai degrabă „castel”, ceva desprins dintr-un basm, cu ziduri masive ce se prelungeau în apă și acoperișuri mansardate, străpungând ceața care le învăluia. Pe când era copil, se jucase de-a v-ați ascunselea în grădinile în stil clasic, unde copacii tunși în formă conică o duceau cu gândul la piesele unei table de șah. Își aminti cum puneă în scenă producții imaginare în imensa curte interioară și cum arunca firimituri de pâine găștelor, de pe terasa care dădea spre Sena.

Cum luase viața aia ca pe ceva ce i se cuvenea! În seara asta nu avea să intre pe acel domeniu exclusivist în calitate de invitată, ci de servitoare umilă. Ca un șoarece care se târăște într-o gaură. Schuyler era agitată și avea nevoie de întreaga ei stăpânire de sine pentru a păstra aparențele. Se temea că în orice moment i-ar putea scăpa un țipăt – era deja așa de agitată, încât nu-și putea opri mâinile din tremurat. Îi vibrau și fluturau în poală ca niște păsări în colivie.

Lângă ea, Oliver arăta foarte bine într-un costum de ospătar, un smoching cu un papion negru de mătase și butoni argintii. Dar era palid pe sub gulerul tip fluture, cu umerii încordați sub o haină care-i era un pic prea mare. Ochii lui căprui erau întunecați și băteau spre gri. Pe fața lui Oliver nu se vedea acea expresie plictisită, goală, care era pe fețele celorlalți. Era vigilent, gata de fugă sau de luptă. Oricine se uita la el cu atenție și-ar fi dat seama.

N-ar trebui să fim aici, se gândi Schuyler. Ce-o fi fost în capul nostru? Riscul e prea mare. Or să ne descopere și or să ne despartă... și apoi... mă rog, restul era prea oribil pentru a și-l imagina.

Transpira abundant pe sub cămașa apretată. Aerul condiționat nu mergea și autobuzul era plin ochi. Își lăsă capul să se rezeme de geam. Lawrence murise de mai bine de un an. Patru sute patruzeci și cinci de zile. Schuyler le ținea socoteala, gândindu-se că poate când va ajunge la un număr magic, nu va mai simți durerea.

Ăsta nu era un joc, deși, câteodată, îl percepea ca pe o versiune suprarealistă și odioasă a jocului cu șoarecele și pisica. Oliver își puse mâna peste a ei pentru a o opri din tremurat. Tremuratul îi apăruse cu câteva luni în urmă, doar o tresărire slabă la început, dar apoi, curând, își dădu scama că trebuia să se concentreze de fiecare dată când făcea ceva simplu, cum ar fi să ridice o furculiță sau să deschidă un plic.

Știa ce este și nu putea face nimic. Doctorița Pat îi spusese prima oară când fusese la ea la cabinet: era singura Dimidium Cognato, prima metisă, și nimeni nu știa cum va reacționa corpul ei omenesc la transformarea în ființă nemuritoare; aveau să apară efecte secundare, obstacole specifice.

Se simți totuși mai bine după ce Oliver o luă de mână. El știa mereu ce trebuie să facă. Depindea de el foarte mult, iar în ultimul an petrecut împreună dragostea ei pentru el crescuse. Îl strânse de mână, împletindu-și degetele cu ale lui. Sângele lui era cel care curgea prin venele ei, gândirea lui rapidă îi adusese salvarea.

Schuyler nu se mai gândea deloc la ceea ce lăsaseră în urmă în New York. Toate deveniseră trecut. Alesese și era împăcată cu alegerea făcută. Își acceptase viața așa cum era. Din când în când îi era tare dor de Bliss, prietena ei, și, mai mult decât orice, voia să ia legătura cu ea, dar asta era exclus. Nimeni nu trebuia să afle unde erau. Nimeni. Nici măcar Bliss.

Poate aveau noroc în seara asta. Până acum avuseseră. Ah, scăpaseră de câteva ori ca prin urechile acului – în seara aceea în Köln, când fugise brusc de o femeie care întrebuse cum ajunge la catedrală. Illuminata o dăduse de gol. Schuyler surprinsese strălucirea caldă și imperceptibilă din amurg, înainte de a o lua la sănătoasa. Deși te deghizai, la un moment dat adevărata ta natură ieșea la iveală.

Nu asta susținuse Anchetatorul în timpul investigației oficiale asupra evenimentelor din Rio? Că poate Schuyler nu era cine se crede că e?

Proscrisă. Fugară. Asta era acum. Cu siguranță nu nepoata îndoliată a lui Lawrence Van Alen.

Nu.

Conform celor stabilite de Conclav, ea era asasină lui.

Doi.

Mimi.

Ah, ce scârbos! Călcase în ceva dezgustător. Mai mult decât dezgustător. Plescăi sub talpa ei – ceva umed. Orice ar fi, sigur i-a distrus cizmele din piele de ponei. Ce-o fi fost în capul ei când și-a luat cizmele astea într-o misiune de recunoaștere? Mimi Force ridică piciorul și evaluează pagubele. Modelul de zebra era pătat cu ceva maroniu care se scurgea.

Bere? Whisky? Un amestec din toate băuturile ieftine care se vindeau aici? Cine să știe? Pentru a mia oară anul ăsta, se întrebă de ce mama naibii acceptase ea misiunea asta. Era ultima săptămână din august. Ar fi trebuit să se fie pe o plajă din Capri, să se bronzeze și să-și bea al cincilea lichior limoncello. Nu să se strecoare pe furiș într-o bombă aflată în mijlocul zonei rurale, undeva între regiunile aride și vechile zone industriale. Mă rog, oriunde s-ar fi aflat, era vorba de un loc adormit și trist, și Mimi abia aștepta să plece de acolo.

— Ce s-a-ntâmplat? Întrebă Kingsley Martin, dându-i un ghiont. Te strâng iar pantofii?

— Mă lași în pace? oftă ea, îndepărtându-se de el, arătând astfel limpede că separeul unde se ascundeau era mult prea strâmt pentru amândoi.

O oboseau tachinările lui. Mai ales de când, spre oroarea ei, descoperise că începea să-i placă. Asta era inacceptabil. Ea-l ura pe Kingsley Martin. După tot ce-i făcuse, nu putea înțelege cum să aibă alte sentimente.

— Păi, și distracția unde e? Îi făcu el cu ochiul.

Cel mai enervant lucru la Kingsley – în afară de faptul că încercase odată s-oucidă – era că, pe undeva între urmărirea unei piste pe plajele din Punta del Este sau prin zgârie-norii din Hong Kong, Mimi începuse să-l considere... atrăgător. Era suficient pentru a i se întoarce stomacul pe dos.

— Haide, Force, relaxează-te! Știi că mă vrei, zise el cu un zâmbet infatuat.

— Ah, Doamne! pufni ea, întorcându-se astfel încât părul ei blond și lung îl biciui direct peste față. S-o crezi tu!

Poate că el era mai puternic și mai rapid decât ea – cel mai puternic din echipa Venatorilor, și, în toate sensurile, șeful ei – dar de fapt ea ar trebui să fie la conducere, deoarece avea un rang mai înalt în ierarhia Conclavului. Dacă adunătura aia de lași mai putea fi numită Conclav.

Kingsley Martin o să aibă o surpriză dacă spera că avea șanse cu ea. Poate că era extrem de drăguț (la naiba cu înfățișarea de star rock), dar nu conta nici o iotă. Ea nu era interesată, oricât de tare i se accelera pulsul când stătea lângă ea. Ea era sortită altuia.

— Mmm, drăguț. Nu folosești șamponul de la hotelul din aeroport, nu? Asta e ceva de calitate, toarse el ca o pisică. Dar ce-l face așa mătăsos și moale, balsamul?

— Mai taci! Mai...

— Stai un pic. Păstrează-ți discursul pentru after-party. Văd omul nostru. Ești pregătită? o întrerupse Kingsley cu voce serioasă acum, controlată.

— Da, răspunse Mimi la fel de serioasă.

Văzu martorul lor, motivul pentru care se aflau de fapt câțiva kilometri depărtare de Lincoln, Nebraska (asta era! își aminti acum). Un fost membru al unei fraternități, probabil în jur de treizeci de ani, cu început de burtă de bere și o față buhăită de om la vârsta mijlocie. Era genul de bărbat care părea că în liceu jucase pe poziția de fundaș, dar care se îngrășase apoi stând toată ziua la birou.

— Bine, pentru că n-o să fie ușor, o avertiză Kingsley. OK, băieții îl vor conduce către separeul ăla din colț și noi îl urmărim. Îl confruntăm și pe urmă plecăm. Nimeni nu va observa atâta timp cât nu ne ridicăm. Chelnerița nici nu va obosi să vină până aici.

Era mai ușor și mai puțin dureros să intri în mintea lui va în timpul perioadelor de somn activ, dar nu-și permiteau luxul de a aștepta până când suspectul avea să se lase furat de Moș Ene. Așa că plănuiau să intre nepoftiți în subconștientul lui, fără nici o avertizare și fără considerație.

Era mai bine așa: tipul nu va avea unde să se ascundă. Nu va avea timp de pregătiri. Voiau adevărul gol-golul și de data asta aveau să-l afle.

Venatorii erau Căutătorii Adevărului, cu abilități fantastice de a descifra vise și a accesa amintiri. Deși doar o vărsare de sânge le-ar permite să spună

care amintire e falsă și care adevărată, mai erau și alte metode, mai rapide, de a separa realitatea de ficțiune fără a fi nevoiți să recurgă la Sărutul Sacru. Mimi știa că o judecată a sângelui era admisă de Comisie doar în cazurile în care erau aduse acuzații grave, cum fusese cazul ei. Altfel, practica de a vâna amintirile, venatio, deși nu era infailibilă, era acceptabilă și le servea scopurilor. Mimi participase la un curs intensiv de training ca Venator înainte de a veni aici. O ajutase și faptul că fusese una de-a lor într-o viață anterioară. Odată ce re-învățase lucrurile de bază, era ca mersul pe bicicletă – amintirile esențiale ieșiră la iveală și întregul exercițiu îi deveni o a doua natură.

Mimi privi cum Sam și Ted Lennox, frații gemeni care întregeau echipa lor de Venatori, îl duseră pe martor într-un separeu întunecos dintr-un colț. Îi dăduseră să bea bere după bere la bar, așa că domnul Zile-de-Glorie-Apusă probabil avea impresia că tocmai își făcuse noi prieteni.

Imediat ce se așezară, Kingsley se strecură pe bancheta din fața lor, cu Mimi lângă el.

— Hei, amice, ne mai ții minte? întrebă el.

— Ce?

Tipul era treaz, dar beat și somnoros. Mimi simți un pic de milă. El nu știa ce avea să i se întâmple.

— Sunt sigur că pe ea o ții minte, spuse Kingsley, obligându-l pe martor să se uite în ochii lui Mimi.

Mimi îl țintui pe tip cu focul ei mocnit, iar pentru lumea din exterior el era doar fascinat de frumoasa blondă și se uita lung la ochii ei verzi.

— Acum, ordonă Kingsley.

Fără să mai piardă timpul, cei patru Venatori intrară în glom, luând și martorul cu ei. Era simplu ca bună ziua.

Trei.

Bliss.

Primul lucru care-i trecu prin minte, când se trezi în aceea dimineață, era că jaluzele de un alb strălucitor i se păreau cunoscute. De ce i se păreau cunoscute? Nu. Nu era bine. Nu era întrebarea potrivită. Iarăși se grăbise. Se întâmplă. Dar acum trebuia să se concentreze. Zilnic trebuia să-și pună trei întrebări foarte importante, iar asta nu era una dintre ele.

Prima întrebare era: Cum mă cheamă?

Nu-și putea aminti.

Era ca și cum ar fi încercat să descifreze o mângălitură pe o foaie de hârtie. Știa ce ar fi trebuit să fie, dar nu reușea să înțeleagă scrisul. Ca și cum ar fi avut ceva inaccesibil, undeva de partea cealaltă a unei uși închise, a cărei cheie o pierduse. Sau ca și cum s-ar fi trezit fără vedere. Bâjbâia cu disperare prin întuneric și încerca să nu se lase cuprinsă de panică.

Cum mă cheamă?

Numele ei. Trebuia să-și amintească numele ei. Altfel...altfel... refuză să se gândească la asta.

A fost odată ca niciodată o fată pe nume...?

A fost odată ca niciodată o fată pe nume...

Avea un nume neobișnuit. Măcar atât știa. Nu era unul dintre numele inscripționate pe cămile de cafea din magazinele cu suveniruri din aeroporturi sau gravate pe plăcuțele suvenir care se agață pe ușa dormitorului după ce te-ai întors de la Disneyland. Avea un nume neobișnuit și frumos și care avea o semnificație. Ceva ce însemna zăpadă sau suflare sau bucurie sau fericire sau...

Bliss. Da. Țsta era. Bliss Llewellyn. Așa o chema! Își amintise! Îl îmbrățișă strâns. Numele ei. Sinele ei. Atâta timp cât își amintea cine este, era în regulă. Nu avea s-o ia razna. Nu azi, cel puțin.

Dar era dificil. Era atât de dificil pentru că acum trebuia să-l ia în calcul și pe Vizitator. Vizitatorul care era în ea, care era ea, din toate punctele de vedere. Vizitatorul care răspundea la numele ei. Îl numea Vizitator, deoarece îi venea mai ușor să creadă că situația ei este doar una temporară. În final, ce fac vizitatorii? Pleacă.

Bliss se întrebă dacă mai era ea însăși atunci când altcineva lua deciziile. Când vorbea în locul ei. Când mergea cu picioarele ei. Când îi folosea mâinile pentru a aduce moartea persoanei mult iubite.

Se înfioră. Brusc își aminti. Un băiat brunet care zăcea inert în brațele ei. Cine era? Exista un răspuns undeva, dar trebuia să-l caute temeinic. Imaginea se estompă. Poate mai târziu avea să-și amintească. Acum trebuia să treacă la a doua întrebare.

Unde mă aflu?

Jaluzelele. Jaluzelele erau un indiciu. I se părea îndeajuns că era în stare să vadă ceva. Se întâmpla din ce în ce mai rar. Mare parte din timp se trezea în beznă. Se concentra asupra jaluzelelor. Erau din lemn și vopsite în alb. Erau frumoase în felul lor, aveau ceva ce amintea de o locuință la fermă sau o căbănuță englezească – cu excepția faptului că erau prea strălucitoare, prea lucioase și perfecte. Semănau mai degrabă cu cele din căsuța englezească imaginată de Martha Stewart. Ah, nu-i de mirare că i se păreau cunoscute.

Bliss își dădu seama unde se afla. Ar zâmbi dacă ar mai putea.

În Hamptons. Era în casa lor din Hamptons. Erau în Cotswold. Bobianne îi dăduse casei un nume. Bobianne? Bliss văzu imaginea unei femei înalte și suple, machiată exagerat și încărcată de bijuterii masive. Putu chiar să simtă mirosul parfumului nociv al mamei ei vitrege. Totul începea să revină rapid la suprafață.

Într-o vară, în timpul unei cine festive acasă la un creator de modă faimos, Bobianne aflase că toate reședințele din zonă poartă un nume. Proprietarii își botezau casele „Mandalay” sau „Oak Valley”, în funcție de gradul lor de snobism. Bliss sugerase Dune House drept nume pentru locuința lor, datorită unei dune de nisip aflate la extremitatea proprietății, aproape de faleză. Dar Bobianne avea alte idei. „Cotswold”! Și nici măcar nu fusese vreodată în Marea Britanie.

OK. Bliss răsuflă ușurată. Reușise să-și dea seama unde se află, dar nu avea nici un sens.

Ce căuta în Hamptons?

Era o străină în propria ei viață, o turistă în propriul trup. Dacă cineva ar fi întrebat-o cum se simțea, Bliss i-ar explicat astfel: e ca și cum ai fi la volanul mașinii, dar stai pe bancheta din spate. Mașina merge singură și tu nu ai nici un control asupra ei. Dar e mașina ta, cel puțin asta crezi tu. Oricum, fusese o vreme când era a ta.

Sau ca și cum ai fi într-un film. Filmul este despre viața ta, dar tu nu mai ai nici un rol în el. Altcineva îl sărută pe frumosul actor principal și ține monologurile dramatice. Tu doar privești. Bliss era un observator al propriei sale vieți. Bliss nu mai era Bliss, ci doar amintirea a ceea ce fusese odată.

Uneori nu era sigură nici dacă existase cu adevărat vreodată.

Patru.

Schuyler.

Autobuzul opri dincolo de porți și grupul se puse tăcut în mișcare. Schuyler observă că până și cei mai plictisiți dintre colegii ei de serviciu, o colecție arogantă de actori și actrițe aflați la al doilea job, precum și un student sau doi, se uitau de jur împrejur uluiți. Clădirea și zona împrejmuitoare erau la fel de opulente și intimidante ca și Luvrul, doar că aici locuia încă cineva. Era o reședință, nu un monument național. Hotel Lambert fusese închis pentru public o lungă perioadă din istoria sa. Doar câțiva aleși pe sprânceană se puteau lăuda că fuseseră primiți dincolo de ușile masive. Restul lumii doar frunzărea cărți cu fotografii ale acestei clădiri. Sau intra în calitate de personal de catering.

Când trecură pe lângă fântânile arteziene, Oliver o înghionti.

— Ești bine? întrebă el în franceză.

Încă un motiv să fie recunoscători Școlii Duchesne. Anii întregi de teme obligatorii la limbile străine îi ajutaseră, la interviul de angajare, să se dea drept lucrători din Marsilia – deși accentele lor învățate din manuale puteau oricând să-i dea de gol.

— Pari îngrijorată. Ce s-a-ntâmplat?

— Nimic. Doar mă gândeam iar la anchetă, spuse Schuyler, în timp ce se îndreptau spre intrarea de serviciu din spatele casei.

Îi reveni în minte acea zi groaznică de la Depozitar, fiind fusese acuzată pe nedrept.

— Cum au putut să creadă așa ceva despre mine?

— Nu te mai gândi la asta. Nu vei schimba nimic, zise Oliver cu hotărâre. Ceea ce s-a întâmplat pe Corcovado a fost groaznic și nu a fost vina ta.

Schuyler dădu din cap, reținându-și lacrimile care o podideau de fiecare dată când își amintea acea zi. Oliver avea dreptate, ca întotdeauna. Trecutul era trecut. Trebuia să se concentreze asupra prezentului.

— Nu-i așa că locul ăsta e minunat? spuse ea. Apoi, ca să nu-i audă nimeni, îi șopti: Cordelia m-a adus aici de câteva ori când s-a întâlnit cu prințul Henri. Am stat în apartamentele din aripa estică, destinate oaspeților. Adu-mi aminte să-ți arăt Galerie d'Hercule și biblioteca poloneză. Au pianul lui Chopin.

Simți un amestec de admirație și tristețe în timp ce în urma grupul tăcut pe holurile de marmură strălucitoare. Admirație pentru frumusețea clădirii, construită de același arhitect care proiectase și Palatul Versailles și având aceleași cornișe aurite și înflorituri baroce, și tristețe pentru că această clădire îi amintea de Cordelia. Cu siguranță i-ar fi prins bine acum perseverența tăioasă a bunicii ei. În timp ce Schuyler avea o mulțime de îndoieli, Cordelia Van Alen n-ar fi stat pe gânduri să intre neinvitată la o petrecere pentru a obține ceea ce își dorea.

Petrecerea din acea seară era intitulată „O mie și una de nopți”, un omagiu adus extravagantului Bal Oriental care avusese loc aici în 1969. La fel ca și petrecerea de atunci, cea din această seară avea să includă slave dansatoare, purtători de torțe semidezbrăcați, cântăreți la țiteră și muzicanți indieni. Normal, erau și câteva lucruri moderne în plus: o întregă echipă de actori dintr-un musical de Bollywood avea să dea o reprezentație la miezul nopții, și în locul elefanților din papier mâché de la intrare, o pereche de elefanți indieni adevărați fusese împrumutată de la un circ ambulant thailandez. Pachidermele aveau să ducă niște oameni sub baldachine aurite.

Ziarele deja o porecliseră „Ultima petrecere”. Petrecerea ce va pune capăt tuturor petrecerilor. Petrecerea ce va marca sfârșitul unei ere. Ultima noapte în care legendara reședință va fi gazda unor persoane de viță regală.

Pentru că Hôtel Lambert fusese vândut. Mâine, nu va mai fi căminul ultimilor descendenți ai familiei regelui Ludovic Filip, cel din urmă rege al Franței. Mâine, proprietatea va aparține unui grup străin. Mâine, palatul va cădea în mâinile unor dezvoltatori care erau îndeajuns de bogați pentru a accepta prețul extrem de ridicat al proprietății. Mâine, va fi împărțit sau renovat sau transformat în muzeu sau orice altceva ar fi avut grupul în plan.

Dar diseară avea să fie scena ultimului mare Bal des Vampires: societatea pariziană cu Sânge Albastru se va aduna pentru ultima oară, într-o sărbătoare demnă de poveștile Șeherezadei.

— Cordelia mi-a zis că Balzac i-a făcut avansuri odată, în timpul unui bal ținut aici. Pe atunci era o debutantă, într-un ciclu inferior, înainte de a deveni bunica mea, îi spuse ea lui Oliver în timp ce se îndreptau spre vastele bucătării de la subsol, unde aparatura de uz casnic modernă, din oțel inoxidabil, era instalată alături de vatra medievală. Mi-a zis că era foarte beat. Îți poți închipui?

— Unul dintre creierile luminate ale Franței făcând avansuri unei puștoaice de optsprezece ani? zise el, zâmbind afectat și împingând o ușă batantă. Cu siguranță!

Petrecerea începea peste două ore, iar ei îi găsiră pe bucătari țipând nervoși unul la altul, întreaga bucătărie fiind într-o agitație de pregătiri grăbite. Din cazanele imense ieșeau aburi, iar încăperea mirosea a unt topit în tigaie – afumat și delicios.

— Ce căutați aici? întrebă bucătarul-șef când ajutoarele de ospătari sosiră. Allez, allez, sus cu voi!

Bucătarul avu o scurtă ceartă cu directorul de personal, într-un final conveniră ca ospătarii să-i ajute pe cei care serveau sus, așa că Schuyler și Oliver se văzură separați.

Pe Schuyler o trimiseră afară, unde îi găsi pe dresorii elefanților explicându-le actorilor care îi interpretau pe Regele și Regina Siamului cum să țină animalele în frâu. Încercând să se facă utilă, începu să aprindă lumânările, să netezească fețele de masă și să aranjeze buchetele de flori de pe mese. Totul din jurul ei, întreaga curte interioară, era o cacofonie de zgomote, cu circari și acrobați ce săreau de pe acoperișuri, muzicanți care-și acordau instrumentele și dansatoare sclave care se hlizeau la modelele masculine semidezbrăcate.

Într-un sfârșit, toate lumânările au fost aprinse. Mesele aranjate. Totul era gata. Un singur lucru era cert. Avea să fie o petrecere de pomină.

Îl găsi pe Oliver ștergând pahare.

— Ține minte - ne întâlnim la baza scărilor, după prima tură, șopti Oliver, încercând să nu atragă prea mult atenția celorlalți ospătari. O să am grijă de tine.

Superiorii lor le ordonaseră să-și închidă telefoanele mobile, nu că ar fi contat, din moment ce niciunul dintre ei nu reușea să aibă semnal. Nu erau permise turnuri de telefonie mobilă în această parte exclusivistă a insulei.

Schuyler dădu din cap. Își vor îndeplini sarcinile: ea făcea parte din echipa responsabilă cu întâmpinarea oaspeților cu tăvi de pahare cu șampanie, atunci când aceștia aveau să coboare de pe vas. Oliver va fi sus, la bar.

— Și, Sky? Va fi bine. Va trebui ca ea să te primească, zâmbi el. O să am eu grijă de asta.

Bravada lui o făcu să-l îndrăgească și mai mult. Dragul, dulcele, bunul Oliver, care lăsase în urmă, în New York, tot ce iubea, pentru a o salva și proteja pe ea. Știa că și lui îi este teamă, dar nu avea de gând să lase să se vadă.

Planul din seara asta era, în cel mai bun caz, doar o posibilitate improbabilă. Nici măcar nu știa dacă Contesa de Paris, amfitrioana serii și viitoarea fostă proprietară a Hotel Lambert, avea să-și amintească de ea. Cu atât mai puțin să îi ofere adăpostul pe care-l căutau cu atâta disperare. Dar trebuia să întrebe, pentru ea și pentru Oliver. Și trebuia să încerce, dacă dorea vreodată să se răzbune pe demonul care îi ucisese bunicul.

Conclavul european era ultima și singura ei speranță.

Cinci.

Mimi.

A intra în subconștientul cuiva este ca și cum ai descoperi o nouă planetă. Universul interior al fiecăruia dintre noi este unic și diferit. Unele sunt dezordonate, pline ochi cu secrete întunecate și perverse exilate la marginea minții, ca lenjeria intimă îndrăzneată și cătușele vârâte în fundul unui dulap. Unele sunt la fel de neprihănite și clare ca o pajiște primăvărată: pline de iepurași veseli și fulgi de nea. Astea sunt rare. Psihicul tipului ăstuia părea unul normal și Mimi alese un mediu neutru în

care să-l interogheze – casa copilăriei lui. O bucătărie tipic suburbană: faianță albă, masă cromată – curată, ordonată și obișnuită.

Kingsley trase un scaun și-l puse în fața tipului din fraternitate.

— De ce ne-ai mințit? Întrebă el.

În glom, Venatorul arăta extrem de frumos. Glom-ul contribuia la asta: îi făcea pe vampiri să pară și mai frumoși decât erau deja.

— Despre ce vorbești? Întrebă tipul cu o expresie nedumerită pe față.

— Arată-i!

Mimi găsi amintirea și o puse să ruleze pe televizorul din bucătărie.

— Îți amintești de noaptea asta? Întrebă Kingsley, uitându-se la tip cum iese în balconul unui hotel și privește un bărbat înalt care duce în brațe dincolo de porțile hotelului o formă inertă, de mărimea unui copil. Îți amintești de bărbatul ăsta?

Jordan Llewellyn fusese dată dispărută de peste un an. Fetița de unsprezece ani fusese răpită din camera ei de hotel exact când Conclavul era măcelărit de cei cu Sânge Argintiu la o petrecere.

Venatorii scanaseră amintirile tuturor celor care se aflaseră la hotel în noaptea în care fetița dispăruse – fiecare oaspete, fiecare membru al personalului, de la agenții de pază la menajere – dar fără nici un rezultat. Familia Llewellyn fusese prea traumatizată pentru a fi de vreun ajutor. Ceea ce era de înțeles, dar inutil. Nimeni nu știa nimic, nimeni nu-și amintea nimic. Cu excepția tipului care stătea acum în fața lor.

— Ne-ai spus că ai văzut ceva. Că l-ai văzut pe bărbatul ăsta când ai ieșit să fumezi o țigară, zise Kingsley. Bărbatul ăsta nu există. Ne-ai mințit.

— Dar eu nu fumez, protestă membrul fraternității. Nu-mi aduc aminte de asta deloc. Ce se întâmplă? Cine sunteți?

În bar, Mimi observă că el începea să se agite. Nu mai aveau prea mult timp la dispoziție.

— De ce ne-ai mințit? Răspunde la întrebare! ordonă Kingsley.

De luni de zile erau pe urmele fiecărei persoane ce fusese cazată în acea noapte la hotel și care se potrivea descrierii date de membrul fraternității. Vânaseră directori de marketing, oameni de afaceri în vacanță, turiști și localnici. Dar nu descoperiseră nimic care să le atragă atenția. După mai bine de jumătate de an începură să se întrebe dacă nu cumva erau pe urmele unei fantome, unei umbre, unei Fata Morgana. Întreaga echipă era frustrată și cu nervii întinși la maximum. Chiar ieri, Conclavul le ordonase să lase baltă misiunea și să se întoarcă la New York. Jordan dispăruse, cazul era închis. Dar Kingsley decisese că ar fi bine să-i mai facă o vizită martorului lor.

— Hai să reformulez: cine ți-a spus să ne minți? Întrebă Kingsley.

— Nimeni... Nu știu ce vreți să auziți de la mine... nu-mi amintesc noaptea aia. Nu-mi amintesc nici de voi. Cine sunteți? Ce căutați în bucătăria mamei mele?

— Ce căutai în Rio? Întrebă blând Ted Lennox, arogându-și rolul polițistului bun.

— Un prieten de-al meu s-a însurat, bolborosi el. Ne aflam acolo pentru petrecerea burlacilor.

— Te-ai dus tocmai până la Rio pentru o petrecere a burlacilor? Tu? pufni Mimi, trăgând cu ochiul în lumea reală și uitându-se la trupul lui întins cu fața în jos pe masă.

Tipul arăta ca și cum nu ar fi ajuns în viața lui mai departe de colțul străzii.

— Hei, până nu demult am locuit la New York. Am fost bancher. Mereu plecam undeva când se căsătorea unul dintre noi. Thailanda. Vegas. Punta Cana. Dar mi-am pierdut slujba și am fost nevoit să mă mut cu părinții. Nu mă urî pentru asta!

— Ai fost disponibilizat?

— Nu... doar că... nu-mi mai amintesc foarte bine ce s-a întâmplat. Mi-am luat un concediu și nu m-am mai întors. E ceva în neregulă aici, spuse el cu o expresie îngrijorată pe față, arătând spre cap.

Dacă te gândești mai bine, era într-adevăr ceva straniu la martorul ăsta. Mimi și-l amintea altfel. Tipul pe care-l interogaseră cu un an în urmă se exprima cu mult mai multă claritate, era mult mai vioi și mult mai încrezut. I se păruse ciudat că acum îl găsiseră într-un colț uitat de lume. Presupusese că cine stă la un hotel așa de fițos trebuie să provină dintr-un loc la fel de interesant.

— Nu minte, zise Sam. Uitați-vă la cortexul prefrontal. E clar.

— Nu-și amintește noaptea respectivă, se arătă de acord Ted.

— Mai scoate-o la lumină, spuse Kingsley. Nu are nici un sens.

Mimi aduse pentru a doua oară amintirea în fața lor. Toți patru priviră cu atenție. Era la fel: bărbatul înalt, forma inertă și țigara. Dar Sam avea dreptate - cortexul lui pre-frontal arăta că tipul nu mințea când spunea că nu și amintește nimic.

— Of, Doamne Dumnezeule! Cum a putut să ne scape asta? Force! Lennox! Uitați-vă! strigă Kingsley, mărind marginea fotografiei.

Atunci Mimi văzu ceea ce vedea și Kingsley: o ușoară tăietură pe marginea amintirii. Era ca o cusătură care fusese reparată. Era atât de fină și atât de bine realizată, încât nu aveai cum s-o observi vreodată. Oricine ar fi făcut asta era extrem de bun. Trebuia să fii avansat în arta glomului pentru a-ți reuși așa ceva. O amintire falsă transformată în mod profesional într-una adevărată. Îndeajuns de bună pentru a păcăli o echipă întreagă de Venatori, timp de peste jumătate de an. Imprimarea amintirilor false asupra celor cu Sânge Roșu era o operațiune foarte periculoasă. Putea să dea oamenii peste cap: îi transforma în nebuni de legat, incapabili să distingă adevărul de ficțiune. Sau putea transforma un bancher de oraș într-un trântor care locuia la țară, cu părinții.

— Dă-i drumul, spuse Kingsley obosit.

Mimi dădu din cap. Își slăbi strânsoarea asupra minții lui și toți patru ieșiră înapoi la lumea reală. Martorul lor sforăia, prăbușit peste masă.

— Țăsta nu era un suspect.

Era o victimă.

Șase.

Bliss.

Din acea dimineață de pe vârful muntelui Corcovado – muntele cocoșat -, Bliss trebuia să-și pună zilnic trei întrebări importante. Cine sunt? Unde sunt? Ce mi s-a întâmplat?

Începuse acest exercițiu nu demult, când se trezise și nu putea aminti de ce e așa de tristă. Apoi a doua zi nu și mai putea aminti dacă e singură sau nu la părinți. Dar ceea ce o speriasse cu adevărat era ziua în care se uitase în oglindă și i se păruse că vede o străină. N-avea nici cea mai vagă idee cine e fata roșcată.

Și atunci îi veni ideea să-și pună aceste trei întrebări în fiecare dimineață.

Dacă nu-și găsea timp pentru a-și aminti cine era, atunci Vizitatorul avea s-o copleșească cu totul. Și adevărata Bliss Llewellyn, fata care picase cândva la testul pentru permisul auto într-un Cadillac decapotabil din anii '50, nu va mai exista. Nici măcar această amintire a ei, pe jumătate estompată, care stăruia încă într-un colț al minții.

Așa deci. Erau în Hamptons. Era dimineață. Se pregătea pentru micul dejun; slujitorul ei o striga. Nu; nu era slujitorul – era tatăl ei. „Slujitor” era cuvântul cu care Vizitatorul îl desemna pe Forsyth. Se întâmpla câteodată. Uneori descoperirea că-l poate auzi pe Vizitator foarte clar. Dar apoi se trântea o ușă și ea se afla din nou de partea cealaltă, în beznă. Vizitatorul avea acces la trecutul ei, la întreaga ei viață, dar ea nu putea intra într-a lui. Conversațiile lui cu Forsyth se efectuau în spatele ușilor închise, gândurile lui erau ascunse în umbră.

O parte din ea era ușurată că Vizitatorul nu mai conversa cu ea. Își amintea vag că existaseră cândva câteva discuții scurte, dar încetaseră. Acum era doar liniște. Înțelegea că situația e așa pentru că el nu simțea nevoia să comunice cu ea pentru a prelua controlul. În trecut, el prelua controlul când ea leșina, dar acum nu mai avea nevoie de ea pentru a face ceea ce poftea. Acum era pe scaunul șoferului.

Totuși, nici ea nu fusese abandonată la marginea drumului. Răspunsese cu succes la prima întrebare, nu-i așa?

Era Bliss Llewellyn. Fiica senatorului Forsyth Llewellyn și fiica vitregă a răposatei Bobianne Shepherd. Crescuse în Houston până când familia ei se mutase în Manhattan, imediat după ce ea împlinise cincisprezece ani. Era elevă la școala Duchesne pe E 96 Street și activitățile ei preferate erau, în ordine aleatorie: să fie majoretă, să facă cumpărături și să fie fotomodel. O, Doamne, sunt o pipiță, se gândi Bliss. Nu putea fi doar atât, trebuia să mai existe ceva.

De la început. OK. O chema Bliss Llewellyn și crescuse într-o vilă somptuoasă în cartierul River Oaks din Houston, dar zona ei preferată din Texas era ranch-ul bunicului ei, unde călărea prin preriile acoperite de flori sălbatice. Disciplina favorită la școală erau artele și spera să aibă într-o bună zi propria ei galerie de artă sau, dacă nu, să devină custode la Met.

Era Bliss Llewellyn și în acest moment se afla în Hamptons. O comunitate bogată la marginea oceanului, la două ore distanță de Manhattan (în funcție de trafic), unde oamenii din oraș veneau să „uite de tot și toate”,

doar pentru a se trezi direct în mijlocul a tot și toate. August în Hamptons era la fel de frenetic ca și septembrie în New York. Pe vremea când era doar Bliss și nu un recipient al răului (sau R A. R., așa cum ajunsese să se gândească la situația ei atunci când voia să râdă în loc să plângă), mama ei vitregă îi târâse pe toți aici pentru că „așa se făcea”.

Bobianne era disperată să facă „ceea ce trebuie” și întocmise o listă întreagă cu ce trebuie și ce nu trebuie făcut – ai fi zis că într-o viață anterioară fusese redactor la o revistă. Ceea ce era trist la Bobianne era faptul că mereu încerca din răputeri să fie în ton cu moda, dar sfârlea prin a realiza exact opusul.

Începură să o copleșească imagini ale ultimei veri adevărate petrecute în Hamptons. Bliss era o fată sportivă și își petrecuse cele trei luni în șa, navigând, jucând tenis și învățând să facă surf. În anul acela își scrântise din nou încheietura mâinii drepte. În primele trei cazuri fusese vorba de sporturi – la schi, când naviga și când juca tenis. De data asta însă era vorba de un motiv stupid, tipic pentru Hamptons. Se împiedicase de noile ei sandale Louboutin cu platformă și aterizase pe încheietură.

Acum, că răspunsese detaliat la prima și a doua întrebare, nu avea încotro și trebuia să treacă la a treia. Și întotdeauna la a treia era cel mai dificil de dat un răspuns.

Ce mi s-a întâmplat?

Lucruri rele. Lucruri groaznice. Bliss simți cum îngheață. Era ciudat cum simțea diverse lucruri, cum amintirea fantomatică a vremurilor când era vie și deplin conștientă încă mai stăruia. Își putea simți membrele fantomatice, iar când dormea, visa că trăiește în continuare o viață obișnuită: mănâncă ciocolată, își plimbă câinele, ascultă sunetul ploii pe acoperiș, simte moliciunea bumbacului din fața de pernă ce-i mângâie obrazul.

Dar nu se putea gândi la asta. Acum erau alte lucruri pe care nu voia să și le amintească, dar trebuia să se forțeze să încerce.

Își aminti de apartamentul din oraș, cum portarul cu mănuși albe i se adresa cu „domnișoară” și se asigura că pachetele ei erau trimise sus cât mai repede cu putință. Își aduse aminte de prietenii de la școală: Mimi Force, care o luase sub aripa sa și răsese de geanta ei din piele albă. Mimi îi vorbea de sus și era intimidantă. Dar mai avea și alți prieteni, nu-i așa? Da, normal că mai avea. Mai era Schuyler Van Alen, care îi devenise cea mai bună prietenă, o fată dulcică ce nu avea nici cea mai vagă idee cât de puternică era – sau cât de frumoasă – și Oliver Hazard-Perry, băiatul cu un simț al umorului ironic și o garderobă impecabilă.

Își aminti de o noapte într-un club, de țigări trecute din mână în mână pe o alee – și de un băiat. Se întâlneau cu un băiat. Băiatul brunet, care zăcea inert la ea în brațe. Dylan Ward. Îngheță. Dylan era mort. Acum își amintea totul. Ce se întâmplase în Rio. Totul. Omorul. Lawrence. Alergând în jos pe deal, departe de Schuyler și Oliver, deoarece nu voia să-i lase să-i vadă adevărata față – cine era ea de fapt.

Odrasla celor cu Sânge Argintiu.

Se întorsese cu Forsyth la New York pentru înmormântarea lui Bobianne. O slujbă de comemorare mai degrabă, pentru că, la fel ca și în cazul celorlalți membri ai conclavului care dispăruseră, nu mai exista nimic care să fie îngropat. Nu mai rămăsese nimic din Bobianne – nici măcar o buclă din faimosul ei păr. În fața altarului, o fotografie imensă așezată pe un șevalet luase locul sicriului. Fotografia o reprezenta pe mama ei vitregă în cel mai reușit moment al vieții ei, când o revistă mondenă scrisese un articol despre ea.

La înmormântare fusese înghesuală. Participase întreaga comunitate de Sânge Albastru pentru a-și arăta sprijinul față de cei care se luptaseră cu Sânge Argintiu. Fusese acolo și Mimi cu fratele ei geamăn, Jack. Își prezentaseră condoleanțele.

Dacă ar fi știut!

La înmormântare, Bliss era încă destul de conștientă de ceea ce se întâmpla în jurul ei. Îl auzise pe Forsyth spunându-i (dar de fapt nu ei; chiar de atunci vorbea cu Vizitatorul, înțelegea ea acum) să nu-și facă griji – Jordan nu mai reprezenta o problemă.

Să-și facă griji pentru ce? Ce problemă? Ah, da. Aproape că uitase. Sora ei mai mică. Jordan știuse că Bliss are înăuntrul ei un Vizitator. Jordan încercase s-o omoare.

Exercițiul se încheiase. Știa cine este, unde se află și ce i se întâmplase. Era Bliss Llewellyn, se afla în Hamptons și ducea înăuntrul ei sufletul lui Lucifer.

Asta era povestea ei.

A doua zi avea s-o ia de la capăt, încercând să-și amintească toate astea.

Ancheta.

Ucigașa lui Lawrence. Ucigașa bunicului ei. OK, Anchetatorul nu spusese asta pe șleau – nu, nimic atât de grosolan. Dar făcuse destule aluzii. Crease multă îndoială asupra poveștii ei, așa că la fel de bine putea să-i graveze cuvântul pe frunte.

Nu fusese pregătită pentru asta. Era încă în șoc după ce-l pierduse pe Lawrence într-un mod așa de violent – ca să nu mai vorbim de faptul că trebuia să se apere apoi în fața Comisiei. Le spusese ceea ce se întâmplase cât putuse ea de bine, fără să ia vreodată în considerare posibilitatea că ei n-o vor crede.

— Domnișoară Van Alen, permite-mi să recapitulăm mărturia dumitale. Conform a ceea ce îți amintești din întâmplările de pe Corcovado, un băiat a fost transformat în însuși Lucifer. Bunicul dumitale ți-a ordonat să-l ucizi, dar dumneata ai ratat. Atunci Lawrence a dat lovitura de grație, ucigând din greșeală un inocent și deschizând porțile închisorii pentru Leviathan, eliberând astfel demonul. Apoi demonul l-a ucis. Până aici e totul corect?

— Da, răspunse ea încet.

Anchetatorul își consultă o clipă notițele. Schuyler îl mai întâlnise cândva, atunci când bunicul ei îi primise ca musafiri pe câțiva dintre membrii Conclavului. Numele lui era Josiah Archibald și se retrăsese din Conclav cu ani

în urmă. Nepoatele sale erau colege cu ea la Duchesne. Dar dacă îi părea cătuși de puțin rău pentru încercarea prin care trecea ea, se pricepea foarte bine s-o ascundă.

— Era chiar în fața dumitale, nu? Băiatul? întrebă Anchetatorul, ridicând privirea.

— Da.

— Și zici că țineai în mână sabia mamei dumitale?

— Da.

El pufni, uitându-se explicit la adunarea Străbunilor, care se aplecară în față și începură să se foiască pe scaune. Singurul membru activ al Conclavului care supraviețuise era Forsyth Llewellyn, așezat undeva în spate, cu capul bandajat și ochiul stâng închis și tumefiat. Ceilalți erau membri emerțiți, la fel ca și Anchetatorul. Stăteau adunați într-un semicerc, arătând ca un grup de elfi pitici. Rămăseseră foarte puțini: bătrânul Abe Tompkins fusese luat pe sus de la casa lui de vară din Block Island; Minerva Morgan, una dintre cele mai vechi prietene ale Cordeliei și fosta președintă a New York Garden Society, stătea nemișcată ca un gargui în taiorul ei tricostat; Ambrose Barlow părea că doarme dus.

— Sabia lui Gabrielle e pierdută de mulți, mulți ani, spuse Anchetatorul. Și dumneata spui că mama dumitale ți s-a arătat – puf! așa din senin – și ți-a dat sabia. Pur și simplu. Și apoi a dispărut. Probabil pentru a se întoarce la loc în patul de spital, spuse el sarcastic.

Schuyler se foi în scaun neliniștită. Într-adevăr, părea de domeniul fantasticului și era chiar uluitor – și ireal. Dar așa se întâmplase. Exact cum mărturisise.

— Da... Nu știu cum, dar da.

Tonul Anchetatorului deveni condescendent.

— Spune-mi, rogu-te, unde e acum sabia?

— Nu știu.

Nu știa. În haosul care urmase, sabia dispăruse odată cu Leviathanul, și ea le spusese și asta.

— Ce știi despre sabia lui Gabrielle? întrebă Anchetatorul.

— Nimic. Nici nu știam că are o sabie.

— Este o sabie adevărată. Deține o putere specială. A fost forțată astfel încât să ajungă întotdeauna la țintă, mormăi el, parcă ignoranța ei era un semn de vinovăție.

— Nu știu ce vreți să spuneți.

Anchetatorul vorbi foarte rar și își alese cuvintele cu atenție.

— Spui că aveai sabia mamei dumitale. O sabie care e pierdută de secole și care nu și-a ratat niciodată ținta de-a lungul existenței sale. Și totuși... dumneata ai ratat. Ai greșit ținta. Dacă aveai într-adevăr în mână sabia lui Gabrielle, cum ai putut rata?

— Spuneți că am ratat intenționat? întrebă Schuyler neîncrezătoare.

— Nu eu spun asta: ci dumneata.

Schuyler era șocată. Ce se întâmpla? Ce era asta?

Anchetatorul se întoarse către audientă.

— Doamnelor și domnilor din Conclav, avem aici o situație foarte interesantă. Acestea sunt datele problemei. Lawrence Van Alen e mort. Nepoata sa vrea să ne facă să credem într-o poveste de-a dreptul incredibilă, și anume că Leviathanul, un demon pe care însuși Lawrence l-a îngropat în stâncă în urmă cu un mileniu, a fost eliberat și că același demon l-a ucis.

— E adevărat, șopti Schuyler.

— Domnișoară Van Alen, nu ți-ai cunoscut bunicul decât acum câteva luni, nu-i așa?

— Da.

— Era practic aproape un străin pentru dumneata.

— N-aș spune asta. Ne-am apropiat foarte mult, într-un timp scurt.

— Totuși, simțeau o undă de resentiment față de el, nu-i așa? La urma urmei, ai ales să locuiești cu fratele înstrăinat al mamei dumitale decât cu Lawrence.

— N-am ales nimic! Am luptat în instanță pentru a opri adopția. N-am vrut să locuiesc cu Charles Force și familia sa!

— Așa spui dumneata.

— De ce Dumnezeu aș dori să-miucid bunicul? aproape ți-pă Schuyler.

Asta era o nebunie. Un tribunal de circuri, o păcăleală, un spectacol de travesti. Aici nu se făcea nici o dreptate.

— Probabil că nu ai intenționat să-l ucizi. Probabil, așa cum ne-ai mărturisit mai devreme, a fost un accident, zâmbi Anchetatorul, cu o mimică de rechin.

Învinsă, Schuyler se prăbuși pe scaun. Nu se știe din ce motive, Anchetatorul nu credea povestea ei și era clar ca lumina zilei că nici ceilalți membri ai Conclavului nu o vor crede. Sângele Argintiu ascuns printre ei fusese scos la iveală - Nan Cutler pierise în incendiul de la familia Almeida. Măcar Conclavul crezuse asta. Acceptaseră povestea. Forsyth Llewellyn fusese martor și victima trădării Protectorului Cutler.

Dar conducerea nu voia să accepte realitatea întoarcerii Leviathanului. Una era să accepte mărturia unui coleg Străbun, și alta era să creadă cuvântul unei metise. Erau dispuși mai degrabă să creadă că Schuyler l-a ucis pe Lawrence cu intenție, decât că un demon umbla iarăși liber pe pământ.

Nu mai existau alți martori care să-i susțină mărturia, cu excepția lui Oliver, iar mărturia Conduiților nu era admisă în cadrul anchetelor Comisiei. Oamenii pur și simplu nu contau, prin urmare, cu o noapte înainte să pronunțe Conclavul sentința și să decidă ce va face, ea și Oliver fugiră din țară.

Șapte.

Schuyler.

Era zece seara și primii oaspeți soseau la palat. Pentru a se potrivi cu tema orientală aleasă pentru petrecere, un convoi de ambarcațiuni chinezești autentice, închiriate pentru această seară, pluteau pe râu, având pancarte ce etalau blazoanele marilor case regale europene. Habsburg. Bourbon. Savoia. Liechtenstein. Saxe-Coburg. Sânge Albastru care, în loc să-și caute o nouă casă peste ocean, rămăseseră pe bătrânul continent.

Schuyler stătea nemișcată, împreună cu armata de slujitori aliniată la peretele din piatră, încă un truditon anonim, sau cel puțin așa spera ea. Fiecare avea pe tavă licori diferite: cocteiluri Cosmopolitan în pahare de martini, pocale cu cele mai fine vinuri de Burgundia și Bordeaux din viile din Montrachet ale gazdei, apă minerală cu felii de lămâie pentru cei care nu beau alcool. Ea avea o tavă mare plină de cupe de șampanie strălucitoare și aurie.

Putea auzi vuietul vântului în pânzele vaselor ce pluteau pe râu. Unele erau decorate ca niște lotci care aveau la proră un cap de dragon cu solzi aurii și ochi de smarald. Altele erau echipate ca niște vase de luptă, cu „tunuri” viu colorate ce ieșeau în afară la pupă. O paradă grandioasă, pe cât de bogată, pe atât de frumoasă. Mai observă și altceva – blazoanele de pe panouri se mișcau, schimbându-se odată cu lumina, transformându-se într-un dans fluid de forma și culoare.

— Vezi asta? spuse, întorcându-se spre fata care stătea lângă ea.

— Ce să văd? O grămadă de bogătași în niște bărci stupide? izbucni chelnerița, uitându-se la ea suspicioasă.

Abia atunci Schuyler își dădu seama că simbolurile luminoase erau vizibile doar pentru ochii de vampiri. Erau semnele din Limba Sacră a celor cu Sânge Albastru.

Aproape că se dăduse de gol, dar, din fericire, nu observase nimeni. Buzele începură să-i tremure și își simțea trupul încordat pe măsură ce oaspeții coborau pe doc și se apropiau de chelneri. Dacă o va recunoaște cineva? Dacă se afla la petrecere cineva din Adunarea din New York? Ce făcea? Era o nebunie să te gândești că ea și Oliver puteau scăpa basma curată din asta. Cu siguranță aici vor fi și Venatori, nu-i așa? Dacă vreun Sânge Albastru avea s-o recunoască înainte de a reuși să-și prezinte cazul contesei, nu mai avea nici o șansă, și atunci, ce se va întâmpla cu ei? Nu pentru ea îi era frică, ci mai mult pentru Oliver. Se temea de ceea ce i-ar putea face vampirii unui Conduit cu care nu erau de acord.

Dar spera că mulțimea va rămâne la fel de oarbă pe cât părea – o grămadă de persoane mondene în căutarea plăcerilor, așa cum le etichetase colega ei de serviciu. Doar pentru faptul că erau nemuritori, asta nu însemna că nu le plăceau lucrurile triviale. Schuyler încercă să nu se uite lung la doamne, majoritatea arătând și mai fantastic decât bărcile. Femeile invitate erau îmbrăcate divers, ca gheșe japoneze, acoperite cu pudră albă și chimonouri în culori țipătoare, sau împăratese din China cu coroane cu pompoane roșii și aurii, sau prințese persane cu bijuterii adevărate lipite de frunte. O nemțoaică mondenă, cunoscută pentru garderoba ei scandalosă, venise îmbrăcată ca o pagodă, cu un costum de metal greu care nu avea să-i permită întreaga seară nici să meargă, nici să se așeze. În schimb, se dădu jos din barcă pe un Segway. Pentru o clipă, Schuyler uită de emoții și abia se abținu să nu izbucnească în râs când arhiducesa aproape culcă la pământ un grup de chelneri ce aduceau caviarul și clătitele rusești.

Bărbații erau îmbrăcați în uniforme de ofițeri ruși, cu mustăți de tip Fu Manchu și turbane. Totul mustea de stereotipii și, totuși, era atât de fabulos și

anacronic. Unul dintre oaspeți, directorul celei mai mari bănci europene, era costumat într-o căciulă din blană de samur și o capă luxoasă din blană de lup. Și era luna august! Cu siguranță că se sufoca, dar totuși – la fel ca doamna-pagodă, care nu se putea așeza – suferea de dragul de a face impresie. Schuyler nu putea decât să sperie că merită.

Erau prezenți și însoțitorii umani, aceștia fiind recunoscuți doar după micuțele și discretele cicatrice de la baza gâtului. Altfel, erau la fel de pompos îmbrăcați și îi deosebeai cu greu de stăpânii lor vampiri.

Noaptea era senină și plăcută. Muzica de sitar plutea ușor dinspre rotundă – un sunet specific ascuțit și tânguitor – iar șirul corăbiilor chinezești, ce așteptau să-și debarce pasagerii îmbrăcați care mai de care mai ciudat, se făcea din ce în ce mai lung. Câteva bărci cu motor care aduceau niște tineri europeni cu Sânge Albastru se băgară în față. Aveau niște costume mult mai îndrăznețe decât Străbunii. Una dintre fete, fiica ministrului rus de Finanțe, nu purta nimic altceva decât niște frânghii de metal ce atârnavă peste o fâșie de șifon neagră. O altă nimfă subțirică era îmbrăcată în zale prin care se vedea totul. Normal, băieții erau costumați ca asasini ninja, în costume negre de mătase, sau ca războinici samurai cu săbii ornamentale.

Când tava i se goli, Schuyler se întoarse și intră în raza vizuală a lui Oliver, de la etajul doi. Se uită în sus și-l zări cum face un cocteil turcoaz și-l înfrumusețează cu niște artificii ce pocneau.

Oliver dădu din cap și ea știa că o văzuse. Scăpă de tavă într-un colț întunecat și se îndreptă rapid spre holul principal, trecând pe lângă zona marcată ca fiind aripa rezidențială. Aici stătuse cu Cordelia în timpul vizitei lor. Undeva la dreapta, în spatele picturilor murale, era o baie.

Nu era nimeni. Încuie ușa și respiră adânc. Prima fază a planului se încheiase. Reușiseră să se strecoare la petrecere. Acum era momentul să înceapă faza a doua.

Își lăasă părul liber și se dezbracă de uniforma pe care o purta. Trase de sub chiuvetă micul rucsac pe care-l ascunsese mai devreme. Îi scoase conținutul și începu să se îmbrace cu un sari de mătase roz, încrustat cu diamante. Oliver o ajutase să-l aleagă dintr-un magazin din zona La Chapelle, aflată în arondismentul 10. Deși avea un preț exorbitant, el insistase să-l cumpere.

Mătasea îi încadra elegant umerii dezgoliți și rozul strălucitor contrasta frumos cu părul ei negru. Se admiră în oglindă. Nu fusese niciodată mai slabă ca acum: lipsa de somn și siguranță ar fi slăbit pe oricine. Pomeții obrazilor, deja ascuțiți, erau acum și mai puternic reliefați. Sariul scilpitor îi colora ușor obrazii, iar pietrele strălucitoare licăreau în lumină. Își supse burta, deși oasele șoldurilor erau oricum proeminente deasupra taliei joase a pantalonilor.

Scoase o cutie de farduri din rucsac și începu să se machieze. Scăpă pudra pe podea și abia atunci își dădu seama că mâinile îi tremurau din nou.

Nu era pregătită pentru asta. De câte ori se gândea la ceea ce urma să facă, la ceea ce urma să ceară, i se oprea respirația. Și dacă o refuza contesa? Nu putea fi o fugară mereu, nu-i așa?

Dacă nu-i primea în audiență contesa, nu mai aveau unde să se ducă.

Mai mult decât orice, Schuyler voia să se întoarcă acasă. Voia să se afle în același loc în care trăiseră bunicii ei. Înapoi în dormitorul ei micuț, cu vopseaua care se desprindea de pe pereți și caloriferul care zăngănea. Deja lipise de la școală un an întreg. Într-o lună, Duchesne se reîntregea iar pentru un nou an școlar. Voia să se reîntoarcă la acea viață, deși știa că pentru ea era pierdută. Chiar dacă Conclavul european îi oferea adăpost, asta nu însemna că se putea întoarce la New York.

Afară, formația cânta piesa lui Michael Jackson Thriller, pe ritmuri indiene de talgere. Înghesui uniforma de chelneriță în geantă și o aruncă la un coș de gunoi, apoi ieși din baie și trecu dincolo de cordonul de catifea roșie.

— Șampanie? o servi o chelneriță.

Din fericire, aceasta nu o recunosc pe Schuyler ca fiind una dintre colegile ei de muncă din autobuz.

— Nu, mulțumesc, o refuză ea.

Se îndreptă spre baza scărilor costumată ca o prințesă indiană. Își ținu capul sus, în ciuda faptului că un nod de frică i se pusese în gât. Era pregătită pentru orice avea să-i uluca această noapte și spera că nu va fi nevoită să aștepte prea mult.

Opt.

Mimi

— Cei cu Sânge Argintiu sunt mult mai inteligenți decât credem noi, spuse Kingsley când ajunseră pe alt aeroport.

Părăsiseră America în noaptea dinainte. Acum erau acolo unde începuse totul, înainte ca vânătoarea după potcoave de cai morți să-i plimbe prin cealaltă parte a lumii. Erau înapoi în Rio.

— Crezi? răspunse Mimi, fără să încerce să-și ascundă sarcasmul din voce. Tu știi mai bine. Ești unul dintre ei.

Își puse la ochi ochelarii de soare imenși și își recuperă de pe banda rulantă geanta cu rotile Valextra. Era enervată că Kingsley îi obliga să zboare mereu la clasa economică. Era obișnuită ca bagajele ei să fie ambalate și securizate în plastic ori de câte ori călătorea în străinătate. Draga ei valiză nu avea cum să supraviețuiască tratamentului dur aplicat de cei care încărcau și descărcău bagajele. Observă încă o pată de noroi pe suprafața fină din piele.

— Nu e deloc amuzant, spuse Kingsley, luându-i valiza și aruncând-o în căruțul de bagaje, la fel de ușor ca și cum ar fi aruncat la coș o minge de baschet, nicidecum un bagaj destul de greu. (Mimi nu călătorea niciodată cu bagaj puțin. O fată trebuia să aibă de unde alege.)

— Nu râd deloc, se răsti Mimi. Nu-mi pot da seama cum de n-am văzut de prima oară.

— Doar pentru că suntem Venatori, asta nu înseamnă că nu facem greșeli. Una e să fii incompetent, și alta să fii indus în eroare. Nici n-o căutam, d-ai n-am văzut-o.

Ieșiră din terminalul aeroportului în după-amiaza caldă, tropicală. Slavă Domnului pentru vremea haotică de aici. Mimi se obișnuise cu gândul că va

da peste o căldură sufocantă, dar a fost o surpriză plăcută să descopere că în America de Sud era iarnă.

Băieții Lennox își găsiră propriul taxi spre hotel, asta însemnând că ea și Kingsley erau iarăși lipiți unul de altul. Cei doi frați erau sub comanda lui Kingsley de secole întregi, dar nu erau sociabili. Preferau să fie singuri și vorbeau adesea doar atunci când erau întrebați, în mormăieli monosilabice. Ea și Kingsley nu aveau de ales, fie discutau unul cu altul, fie mureau de plictiseală.

Kingsley fluieră după un taxi, apoi se urcară în spate și porniră încet spre oraș. Metropola părea neschimbată, la fel de exotica și minunată ca întotdeauna, dar, dintr-un motiv sau altul, statuia lui Iisus Mântuitorul nu-i mai oferise lui Mimi fiorul pe care îl simțise cu alte ocazii. Nu știa ce să mai creadă - știa ce crede Conclavul - chiar și Kingsley voia să se ducă în căutarea Leviathanului imediat după ce citise raportul, dar în schimb fusese trimis în această mică aventură. Forsyth Llewellyn făcuse presiuni asupra Străbunilor care mai supraviețuiseră să facă din găsirea Străjerului o prioritate de maximă importanță. Mimi nu era foarte convinsă, așa cum era senatorul, că trădătorii de Sânge Argintiu fuseseră în întregime demascați de incendiul de la Almeida - cu siguranță Nan Cutler, liderul lor, dispăruse - dar trebuiau să mai fie și alții în Adunare. Protectorul Cutler fără îndoială avusese niște ajutoare. Dar acum nu asta era problema lui Mimi.

Tot ce știa Mimi era faptul că atunci când Kingsley începuse să-și formeze echipa, ea se oferise voluntar. Voise să plece din New York, departe de figurile șocate și îndurerate ale membrilor supraviețuitori ai Conclavului. Erau atât de neputincioși și înspăimântați! O enerva să-i vadă intimidati și îngroziți. Erau vampiri; unde le era mândria? Se comportau ca niște oi încolțite, behăind către Forsyth cum că ar trebui să se ascundă.

Ei bine, ea nu avea de gând să facă asta. Voia să găsească vinovații pentru acea noapte groaznică, să-i vâneze și să-i ucidă unul câte unul. Fusese un sacrilegiu, o lipsă de respect. Atacul celor cu Sânge Argintiu fusese ca o lovitură sub centură, atât ca anvergură, cât și ca intensitate. Avuseseră în plan să distrugă complet întregul clan al Străbunilor și Protectorilor, lăsându-i în viață doar pe cei care nu contau sau erau slabi. Nu avuseseră pic de milă. Mimi plănuia să se comporte exact la fel.

Dar mai întâi trebuiau s-o găsească pe Jordan. Jordan avea să le spună ceea ce se întâmplase; ea știa cine erau cei cu Sânge Argintiu și unde le era ascunzătoarea.

Pentru că Jordan Llewellyn doar se prefăcea că e un copil. Jordan era Străjerul, Pistis Sophia, Străbuna Străbunilor, un suflet născut cu ochii deschiși - adică având putere și înțelegere deplină asupra tuturor amintirilor. Sophia fusese cufundată în somn timp de mii de ani, până când Cordelia Van Alen ceruse familiei Llewellyn, una dintre cele mai vechi și mai de nădejde familii din Conclav, să cheme spiritul sub forma unei fetițe. Străjerul trebuia să vegheze asupra dușmanilor lor și să dea alarma în cazul în care Prințul Întunericului avea să se întoarcă vreodată pe Pământ. În timpul crizei de pe

vremea Imperiului Roman, Sophia fusese prima care descoperise trădarea Croatan. Mă rog, ceva de genul ăsta.

Totul se întâmplase cu foarte mult timp în urmă și Mimi nu făcea nici un efort să-și aducă aminte. Când ai trăit mii de ani, a-ți accesa amintirile e ca și cum ai încerca să găsești o lentilă de contact într-o grămadă de cioburi de sticlă. Trecutul nu era arhivat frumos în fișiere pe ecranul unui calculator, însemnat cu date și etichete potrivite pentru a ușura accesul. Era un haos de imagini și emoții, de cunoștințe pe care nu le înțelegeai și informații pe care nu-ți aminteai să le fi deținut vreodată.

Uneori, când se trezea singură câteva minute cu ea însăși, Mimi se întreba de ce oare sărise bucuroasă să se ofere voluntar. Pierduse ultimul an de liceu și nu avea să poată absolvi împreună cu generația ei. Și nu era ca și cum chiar i-ar fi păsat de Jordan Llewellyn. O întâlnise doar de câteva ori, și de fiecare dată Jordan fie se strâmbase, fie făcuse vreo remarcă acidă. Dar ceva îi spusese că trebuie să meargă, și nici Jack nu o împiedicase.

Era ciudat cum lucrurile niciodată nu se sfârșeau așa cum te așteptai. Mimi crezuse că ea și Jack se vor apropia după tot ce se întâmplase, mai ales acum de când fătuca aia stupidă Van Alen dispăruse din calea lor. Poate că acum, când nu mai era nimeni între ei, li se părea ceva firesc să fie împreună. Dar de ce ea era aici, iar el în altă parte?

— Îți dau un bănuț dacă-mi spui la ce te gândești, zise Kingsley, ca și cum tocmai ar fi observat tăcerea care se lăsase în taxi.

— Te va costa mai mult de-atât, răspunse Mimi. Să spunem că oricât de mare ar fi suma, tu nu ți-ai permite s-o plătești.

— Serios? întrebă Kingsley, ridicând o sprânceană – gestul lui definitiv care, garantat, atrăgea doamnele.

Îi putea citi asta pe întreaga lui figură arogantă.

— Niciodată să nu spui niciodată, mai spuse el.

Hotelul unde făcuseră rezervare era unul modest: trei stele, și asta era chiar prea mult pentru ce era înăuntru. Se afla la kilometri depărtare de plajă și când ajunseră acolo, liftul era stricat. Mimi petrecu o noapte apatică în cearșafurile aspre și, a doua zi de dimineață, se miră să găsească echipa cu un tonus foarte bun. Mda. Unora le plăcea percalul.

Kingsley stătea la masă și părea plin de energie, nu doar datorită celor patru cești de cafea espresso cu lapte. El bea cafea așa cum unii vampiri beau sânge.

— Am gândit ca niște oameni, spuse el oftând. Căutând suspecti, interogând martori. Dar noi ne confruntăm cu Croatan. Și ei au avut tot timpul la dispoziție pentru a modifica o amintire, care ne-a plimbat peste tot, mai puțin aici.

— Adică ea e aici, în Rio. Am priceput, dădu Mimi din cap. Ne-au trimis cât mai departe posibil.

— Probabil că e chiar sub nasul nostru, spuse Kingsley. Într-unul dintre cele mai aglomerate orașe din lume.

— Zece milioane de oameni, zise Mimi. Mulți.

Inima aproape că i se opri, gândindu-se la câte alte vise vor trebui să descifreze și câte nopți nesfârșite vor petrece, alergând după cai verzi pe pereți.

Îl privi pe Kingsley cum se îndepărtează de la masă și se duce spre bufet, unde personalul hotelier aranjase micul dejun: platouri cu brânză și biscuiți sărați; fructe de papaya, mango și pepene proaspăt tăiate. Boluri cu pastă de avocado. Vase încălzite pline cu felii de șuncă și bacon crocant. El luă o felie de pepene și mușcă din ea, stând în picioare în fața unor ferestre imense prin care se observa panorama orașului.

Mimi îi urmări privirea către dealurile aglomerate. Mahalalele, favelele, la fel de înghesuite și de ingenios structurate ca niște mușuroaie de furnici, se înălțau precar deasupra dealurilor, un labirint bizantin de ghetouri care adăposteau săracii din Rio.

— Sunt uimitoare, nu-i așa? Un oraș în interiorul unui alt oraș, de fapt, spuse Mimi. E o minune cum de n-o iau cu totul la vale în timpul sezonului ploios.

Kingsley lăsă jos coaja de pepene.

— Orașul de cocioabe... sigur. Cei cu Sânge Argintiu au fost mereu atrași de haos și dezordine. Acolo începem.

— Vorbești serios? gemu Mimi. Nimeni nu se duce acolo de bunăvoie.

Nouă.

Bliss.

Vizitatorul era iritat. Bliss îi simțea enervarea ca o pustulă pe piele. După câte își putea da seama, era după-amiază. Zilele treceau una după alta așa de repede, încât era greu să-ți dai seama dacă era zi sau noapte, dar Bliss încerca să le țină șirul cât de bine putea. Când el era tăcut, era noapte, iar când îi simțea prezența, era zi.

De obicei, atunci când el se trezea, prindea și ea o frântură din lumea exterioară. Ca de exemplu ieri-dimineață, cu jaluzelele albe. Apoi totul se întuneca la loc. Bliss reușea să prindă câte o imagine furișă a lumii de afară doar când el își lăsa garda jos.

Ca acum, pentru că Vizitatorul fusese luat prin surprindere.

Acum mergeau cu pași mari prin casă, iar în secunda următoare erau azvârliți în mijlocul unei grămezi de animale. Grotești și deplorabile. Oribile. Ce era asta? La ce se uita? Apoi își dădu seama că vedea lumea prin ochii lui.

Abia când se încordă un pic mai mult, își dădu seama că se aflau printre oameni obișnuiți. O doamnă într-un costum bej și cu ochelari de soare introducea o familie în holul de la intrare. Păreau a fi oamenii tipici care locuiau în Hamptons, tata în cămașă pastel cu un pulover alb de tenis prins în jurul umerilor, mama în bumbac de culoarea lavandei, iar copiii - doi băieți - în versiune miniaturală a ținutei tatălui lor.

— Ah, bună... scuze. Ni s-a spus că proprietarii nu vor fi aici pentru vizionare, spuse doamna în costum, arborând un zâmbet prefăcut. Dar dacă tot ești aici, știi cumva dacă mai este disponibil constructorul tatălui tău pentru a finaliza lucrările de renovare?

Apoi totul dispăru și se întunecă, deși Bliss fusese în stare să audă întrebarea. Bobianne se aflate în plină renovare a casei înainte de a muri. Locuința din Hamptons ar fi trebuit să fie gata până acum, dar când se întorseseră din America de Sud, Forsyth dăduse ordin ca lucrările să se oprească. Întreaga parte din spate a casei lipsea. În locul ei era o groapă imensă plină de praf, rumeguș și plastic.

Senatorul se reîntorsese la New York și descoperise că, în timpul ultimului crah financiar, fusese ușurat de bani. Din câte înțelesese Bliss, era vorba de ceva de genul schemei Ponzi, un fel de schemă piramidală; o înșelătorie. Nu era sigură, dar știa că orice ar fi, fusese suficient pentru a-l ține pentru o vreme pe Forsyth departe de îndatoririle față de Conclav. Nu putea spune sigur ce se întâmplase, din moment ce exact în această perioadă Vizitatorul începuse să preia controlul deplin; dar avea sentimentul că dăduseră faliment. Forsyth încerca să obțină un împrumut de la Comisie pentru a ieși din criză; dar nu era suficient. Salariul său de senator era o mică glumă. Familia Llewellyn, la fel ca multe familii de Sânge Albastru, trăia din profiturile din investiții.

Și, după câte se pare, investițiile lor dispăruseră.

Asta era probabil motivul pentru care un agent imobiliar se afla cu niște clienți la ei acasă. Forsyth vindea casa. Gândul acesta n-o întristă foarte tare pe Bliss. Nu petreceau mult timp în Hamptons pentru a-i fi dor. Fusese mult mai deprimată când părăsiseră casa din Texas. Încă îi mai era dor de casa aia: modul în care dormitorul ei, pe două niveluri, de la mansardă se odihnea sub frunzele unei sălcii bătrâne, după-amiezile petrecute cu cartea în mână în leagănul de pe verandă, vechile oglinzi din baie care făceau pe toată lumea să arate oarecum misterios și ca dintr-o poveste.

Vizitatorul era plecat de ceva vreme, se gândi ea, singură în întuneric. Cât de mult, nu știa sigur. Era greu să-ți dai seama de timp când nu te mai aflai în lumea fizică.

Bliss nu era convinsă, dar simțea că singurătatea ei era acum diferită. Simțea că acum e singură cu adevărat și nu doar dată afară din trupul ei, în timp ce Vizitatorul făcea Dumnezeu știe ce. De obicei îi simțea prezența, dar în trecut se întâmplase de câteva ori să fie convinsă că e singură. Că era doar ea în trupul ei, iar celălalt plecase.

Oare așa era? Era singură cu adevărat? Bliss simți un val de euforie în piept.

Nu era nimic. Vizitatorul plecase, simțea asta. Era sigură. Știa ce avea de făcut. Dar nu știa dacă o mai putea face.

Trage jaluzelele. Deschide ochii.

Deschide-i!

Deschide!

Dar unde erau? Era imaterială. Acum înțelegea cu adevărat cuvântul. Era ca și cum ar fi plutit în derivă. Trebuia să se ancoreze din nou, să simtă totul în jurul ei până când – da – asta e, o rază de lumină – poate că doar și-o închipuise – dar dacă s-ar forța s-o deschidă – așa – un pic mai mult...

Bliss deschise ochii încet. Reușise! Se uită de jur împrejur. Era uluitor să poți vedea lumea cu propriii ochi, și nu prin ochii plini de ură ai Vizitatorului. Era în bibliotecă. Un colțisor confortabil înconjurat de pereți plini de cărți. Decoratorul mamei ei vitrege insistase că toate „familiile bune” aveau o astfel de bibliotecă. Bobianne citea reviste. Lui Forsyth îi plăcea să stea în bârlogul lui în fața televizorului. Biblioteca devenise teritoriul surorii ei. Bliss își aduse aminte cum ea și Jordan obișnuiau să stea pe bancheta de sub fereastră, uitându-se la piscină și ocean și citind. Bliss văzu un morman de cărți vechi pe un raft, lângă biroul în stil victorian. Frații Karamazov. Fructele mâniei. Persuasiune.

I se păru că aude un zgomot. Nu știa dacă vine din interior sau din exterior. Închide jaluzelele. Închide ochii, se gândi ea frenetic. Închide-i înainte de a veni el.

Îi închise.

Nimic. Era singură.

Așteptă așa mult timp. Apoi deschise iarăși ochii. Nimic. Chiar era singură. Trebuia să profite de asta. Bliss îi făcuse un plan încă de când observase absențele lui prelungite.

Trebuia să facă ceva mai mult decât să se uite de jur împrejur. Oare îndrăznește? Își simțea corpul inert și greu. Foarte greoi. Era imposibil. Dacă se reîntorcea el? Ce făcea atunci? Trebuie să încerce, își spuse. Trebuia să facă ceva. Nu putea să trăiască paralizată precum un invalid, între viață și moarte.

Dacă îmi pot deschide ochii, pot face și altceva. Sunt în continuare Bliss Llewellyn, nu-i așa? Am câștigat turnee de tenis și un participat la maratoane. Pot face asta.

Mișcă-ți mâna. Mișcă-ți mâna.

Nu pot. Prea grea. Unde e mâna mea? Am vreo mână? Ce este o mână? Uite! Îmi simt cele cinci degete, dar le simt atât de îndepărtate, de parcă ar fi dincolo de un perete de sticlă sau sub apă. Își aduse aminte că la show-ul Today văzuse un magician care încercase să stea sub apă timp de câteva zile. Cât de nemișcat și de umflat i se păruse. Ea nu era magician, dar nici nu avea vreun motiv pentru care ar trebui să rămână în capcana propriei sale frici. Mișc-o. Mișcă-ți. Mâna. O, Doamne. Cântărește o tonă! Nu pot s-o fac. Nu pot, nu pot. Dar trebuie.

Fă-o!

Își aduse aminte cât de greu îi fusese să învețe una dintre cele mai dificile mișcări de majoretă, și anume piramida scorpion pe patru niveluri. Necesita o coordonare perfectă și abilitatea unui trapezist. Bliss era singura majoretă din echipă care putea să facă așa ceva. Își aminti cât de speriată fusese prima dată. Dacă, în timp ce se cățara, nu se apuca de mâinile celor care stăteau la bază, avea să cadă; dacă nu reușea să ajungă la persoana care ar fi prins-o din spate, avea să cadă; dacă nu își găsea echilibrul corect pe piciorul stâng, avea să cadă.

Dar se prinsese de mâinile celor de jos, ajunsese cu succes la postura dorită, stătuse cu piciorul drept ridicat pe spate, deasupra capului, și

rămăsese așa, până când fusese aruncată într-un triplu salt și aterizase cu bine.

Păcat că Duchesne nu avea o echipă de majorete. Bliss încercase să înființeze una, dar nu fusese nimeni interesat. Niște snobi! Habar n-aveau ce pierdeau! Sentimentele dintr-o seară în care se juca un meci important. Emoțiile mulțimii. Fiorul de a alerga pe terenul de sport cu pompoanele fluturând, zgomotul asurzitor care venea dinspre tribune, gelozia și admirația. Majoretelor li se permitea vinerea să vină la școală îmbrăcate în uniformă. Era exact același lucru cu a purta o coroană pe cap.

Scorpionul.

Îi reușise.

Dacă am putut să fac scorpionul, pot face și asta, se gândi.

Mișcă-ți. Mâna.

Își simțea bretonul pe frunte. Pe Vizitator nu-l interesase coafura sau manichiura. Bliss era enervată. Tot efortul de a arăta frumoasă se dusesse pe apa sâmbetei. Părul era neîngrijit, încâlcit și aspru la atingere. Trebuia să facă ceva în privința asta.

Așa. Uff! Mâna i se smuci, mișcându-se ca o marionetă mânuită de un păpușar. Dar reușise. O mână nesigură îi trecu prin păr, dând bretonul la o parte din ochi.

Așa.

Pot s-o fac.

Pot prelua controlul asupra trupului meu. Va fi dificil, dureros și lent, dar pot s-o fac. N-am ieșit încă din joc.

Acum tot ce mai avea de făcut era să învețe din nou să meargă.

Conduitul.

Timp de aproape șaptezeci de ani, Christopher Anderson fusese Conduitul credincios al lui Lawrence Van Alen. El era cel care o dusesse pe Schuyler la spital pentru ca un doctor să-i examineze brațul, după ce se întorseseră de pe Corcovado cu vestea că stăpânul său a murit. Gentlemanul sprintar și elegant nu i se păruse niciodată bătrân lui Schuyler, dar de când Lawrence dispăruse, vârsta își spunea într-adevăr cuvântul. Acum era slăbit și mergea sprijinindu-se într-un baston.

Anderson o vizitase în acea ultimă seară la Oliver acasă, unde stătea de când se întorsese din America de Sud. Nu avusese curajul să se ducă la vila de pe 101 st Street. O îndurera prea mult să știe că Lawrence nu mai era în biroul lui, pufăind din pipă.

Conduitul bunicului ei o sfătui să părăsească imediat țara. Citise transcrierea anchetei.

— Nu risca. Nu știe nimeni ce se va întâmpla mâine. E mai bine să pleci acum și să dispari înainte ca ei să te renege ca trădătoare.

— Ți-am zis eu, spuse Oliver, uitându-se cu subînțeleas la Schuyler.

— Dar unde să mergem? întrebă ea.

— Peste tot. Să nu stai niciunde mai mult de șaptezeci și două de ore. Venatorii sunt rapizi, dar vor folosi glom-ul pentru a te găsi și asta îi va

încetini. Oriunde te vei duce, fă în așa fel încât anul viitor în august să fii la Paris.

— De ce Paris?

— Întreaga Adunare europeană se strânge din doi în doi ani la o petrecere grandioasă și un congres, spuse Anderson. Lawrence avea de gând să ia și el parte la întâlnirea asta bienală. Tu îi vei lua locul. Contesa te va ajuta. Conclavurile s-au înstrăinat unul de altul de când cei cu Sânge Albastru au părăsit Vechea Țară. Ea nu a avut niciodată încredere în Mihail și în Adunarea de la New York. Acum, că va auzi de moartea lui Lawrence, va avea și mai puțină încredere. Era una dintre cele mai vechi prietene ale lui.

Contesa fusese și prietena Cordeliei, își dădu Schuyler seama mai târziu. Își aminti vag cuplul regal: reședința lor maiestuoasă o impresionase. Nu îi lăsaseră nici o impresie în mod special, doar că i se păreau foarte eleganți și extrem de bogați, la fel ca toate persoanele din cercul de prieteni ai Cordeliei. Acum Schuyler înțelegea că au ceva special. Contesa fusese căsătorită cu răposatul prinț Henri, care, dacă nu venea Revoluția, urma să devină regele Franței. Henri fusese Regis-ul Conclavului european. Aproape de sfârșitul ciclului său, regina își asumase acest titlu.

Anderson pleca și el din oraș. Când un vampir murea, Conduiții erau eliberați din serviciu și aveau de ales: Depozitarul sau libertatea. Puteau lucra pentru Adunare în general sau puteau avea o viață normală.

Anderson le spuse că nu intenționa să-și petreacă viața care-i mai rămăsese într-un subsol. Se întorcea la Veneția, la Universitate. Normal, amintirile sale aveau să fie șterse de Conclav. Asta era o condiție obligatorie pentru a-l lăsa să plece. Cei cu Sânge Albastru își păstrau secretele cu sfințenie.

Schuyler înțelegea alegerea pe care o făcuse Anderson, dar, în același timp, o întrista. Anderson era ultima verigă care o mai lega de bunicul ei. Odată ce el avea să plece din Adunare, va fi un străin pentru ea. Dar nu voia să-l priveze de o viață obișnuită. Își petrecuse aproape întreaga viață servind familia Van Alen.

— Du-te și găsește-o pe contesă, continuă Anderson. Spune-i tot ce s-a întâmplat. Există o lipsă de încredere între cele două adunări, așa că s-ar putea să nu știe adevărul despre masacrul din Rio. Și, Schuyler?

— Da?

— Știi ce mi-au pregătit pentru mâine la plecare. Amnezie forțată. Dar nu-ți face griji. Nu te voi uita niciodată.

Îi întinse mâna, iar ea i-o strânse într-ale ei.

— Nici eu nu voi uita marea ta bunătate, răspunse Schuyler.

Oliver avea dreptate, ca de obicei. Trebuia să plece imediat.

Venatorii vor veni după ea chiar diseară. Vor veni s-o prindă.

— Contesa te va ajuta.

Schuyler spera ca bătrânul prieten al bunicului ei să aibă dreptate.

Zece.

Schuyler

— Uită-te la tine, șopti Oliver, venind de undeva din spatele ei și punând o mână caldă pe șoldul dezgolit al lui Schuyler.

Ea se întoarse cu un zâmbet dulce și își puse mâna peste a lui într-o îmbrățișare. Orice avea să se întâmple diseară, se aveau unul pe celălalt. Era o mare consolare pentru amândoi.

— Nici tu nu arăți foarte rău, spuse ea.

El era costumat în prinț mogul, cu o jachetă de călărie din brocart auriu și un turban alb peste părul lui caramel.

Drept răspuns, Oliver îi luă mâna plină de bijuterii și o duse la buze, trimitându-i un delicios fior pe șira spinării. Prietenul și însoțitorul ei uman. Formau o echipă. De neînvinci, precum cei de la Los Angeles Lakers, se gândi Schuyler. Mereu făcea glume răsuflate când era emoționată.

— Asta ce e? întrebă ea când Oliver îi apăsă ceva în palmă.

— L-am găsit mai devreme în grădină, răspunse el, arătându-l trifoiiul cu patru foi zdrobit. Aduce noroc.

N-am nevoie de noroc, te am pe tine, voi ea să zică, dar știa că Oliver o va considera siropoasă. Așa că acceptă floarea și o băgă zâmbind în sari.

— Mergem? întrebă el când se termină muzica indiană și orchestra începu să cânte o versiune a piesei „Norwegian Wood” a celor de la Beatles, ce semăna cu un vals.

O conduse spre mijlocul ringului de dans al grandioasei săli de bal, aflat chiar în apropierea curții interioare. Sala era decorată cu lanterne chinezești, sfere delicate de lumină ce păreau a fi în contrast cu arhitectura franceză clasică. Pe ring erau doar câteva persoane care dansau, iar lui Schuyler îi era teamă că vor sări în ochi, fiind, cu cel puțin câteva decenii, cei mai tineri dansatori de pe ring.

Dar îi plăcuse dintotdeauna acest cântec, care nu era un cântec de dragoste, ci mai degrabă opusul unuia. „I once had a girl, or should I say, she orice had me.” Și adora faptul că Oliver voia să danseze. El întinse brațele, iar ea veni mai aproape, odihnindu-și capul pe umărul lui în timp ce el o luă de talie. Își dori să nu fie nevoiți să facă nimic altceva, decât să danseze. Era atât de plăcut să trăiască clipa, să se bucure de apropierea lui, să se prefacă pentru câteva minute că erau doar doi tineri îndrăgostiți și nimic mai mult.

Oliver o conduse cu abilitate prin toate dansurile, fiind un produs perfect al lecțiilor obligatorii de dans impuse de mama sa obsedată de eticheta în societate. Schuyler, lăsându-se pe mâna lui încrezătoare, se simțea la fel de grațioasă ca o balerină.

— Nu credeam că știi să dansezi, îl tachină ea.

— Nu m-ai întrebat niciodată, spuse el, învârtind-o ușor astfel încât pantalonii ei de mătase îi fluturară delicat în jurul gleznelor.

Mai dansară pe două piese, o poloneză interesantă și un cântec rap la modă - muzica era o combinație nebună de Mozart și M. I. A., Bach și Beyoncé. Schuyler descoperi că se distrează pe bune. Dar apoi muzica se opri brusc și se întoarseră pentru a vedea cine cauzase liniștea neașteptată.

— Contesa de Paris, Isabelle de Orléans, anunță dirijorul orchestrei, în timp ce în sală intră o femeie impunătoare, foarte frumoasă pentru vârsta ei, cu părul negru ca abanosul și o ținută regală.

Era costumată ca regina din Saba, cu o coroană de aur și lapislazuli. În mâna dreaptă avea un lanț imens de aur, la capătul căruia mergea o panteră neagră ce purta o zgardă de diamante.

Schuyler își ținu răsuflarea. Deci ea era contesa. Brusc, ideea de a cere adăpost acestei femei i se păru extrem de descurajantă. Se așteptase ca renumita contesă să fie bătrână și dolofană, chiar îmbrăcată fără gust – o bătrânică mărunțică într-un taior pastel și câțiva căței Corgi pe lângă ea. Dar această femeie era șic, sofisticată; părea la fel de îndepărtată și distantă ca o zeităte. De ce i-ar păsa ce avea să întâmple cu Schuyler?

Totuși, poate contesa doar părea inaccesibilă și autoritară. La urma urmei, faptul că această petrecere se ținea aici nu putea fi un lucru tocmai plăcut pentru ea. Schuyler se întrebă dacă Isabelle era tristă că-și pierduse casa. Hotel Lambert fusese reședința familiei ei de generații întregi. Schuyler știa că recenta criză financiară mondială îngenunchease până și marile case și cele mai bogate familii. Familia Hazard-Perry investise bine: Oliver îi spusese că ieșiseră de pe piață cu câțiva ani înainte ca aceasta să se prăbușească. Dar în întregul Upper East Side, auzise Schuyler, bijuteriile erau scoase la licitație, operele de artă evaluate și portofoliile lichidate. Și în Europa era la fel. Niciuna dintre celelalte familii cu Sânge Albastru nu și-ar fi permis să cumpere Lambert. Trebuia să fie vândut unei corporații, și chiar așa se întâmplase.

Contesa făcu cu mâna oaspeților ei, iar sala de bal izbucni în aplauze; Oliver și Schuyler aplaudară din toată inima, la fel precum ceilalți. Apoi Isabelle își făcu ieșirea, muzica începu din nou, iar tensiunea din sală dispăru. Toată lumea răsuflă ușurată la unison.

— Ce-a spus baronul? întrebă Schuyler, în timp ce Oliver o învârtea spre marginea ringului de dans.

Baronul de Coubertin făcea parte din personalul contesei și era Conduitul ei, la fel cum Oliver era al ei. Anderson le spusese că întâlnirea cu contesa putea fi facilitată doar de baron. El era cheia succesului lor. Fără permisiunea lui, nu aveau să ajungă s-o vadă pe contesă. Planul era ca Oliver să se prezinte baronului imediat ce acesta ajungea la petrecere, acostându-l când cobora de pe vas.

— Vom afla destul de curând, spuse Oliver, părând neliniștit. Nu-ți ridica privirea. Vine spre noi.

Unsprezece.

Mimi.

Abia se auzi când cei patru Venatori aterizară pe acoperișul clădirii. Pașii lor puteau fi luați drept foșnetul unor aripi de păsări sau zgomotul făcut de pietricelele desprinse de pe deal. Era a patra noapte în Rio, și se aflau în favela Rocinha, cercetând sistematic populația, stradă cu stradă, cocioabă după cocioabă. Căutau orice – o urmă a unei amintiri, un cuvânt, o imagine –

care ar fi putut face lumină asupra a ceea ce se întâmplase cu Iordan și unde ar putea fi.

Mimi știa procedura așa de bine, încât putea s-o facă și în somn. Sau mai bine spus, în somnul lor. Uită-te la acești Ninge Roșu, atât de confortabil adânciți în somnul lor, se gândi ea. Habar nu aveau că vampirii mergeau în vârful picioarelor prin visele lor.

Amintirile sunt niște chestii foarte complicate, își zise Mimi, intrând în zona crepusculară a glomului. Nu erau stabile. Se schimbau de-a lungul timpului. Vedea cum se mișcă, înțelegea modul în care trecerea timpului le afecta. Un salahor care muncește din greu își aduce aminte de copilăria sa ca fiind una nefericită și grea, distrusă de huiduielile și ocările bătașilor din curtea școlii, dar mai târziu are o imagine mult mai blândă a nedreptăților din trecut. Hainele cusute de mână pe care fusese nevoit să le poarte devin o dovadă a dragostei mamei sale, fiecare petic și cusătură un semn al hărniciei ei și nu unul al sărăciei. Își va aduce aminte de răbdarea și dedicarea tatălui său, care stătea treaz până târziu pentru a-l ajuta la teme, și nu de accesele lui de furie când venea acasă, târziu, de la fabrică.

Dar se putea și invers. Mimi scanase mii de amintiri ale femeilor respinse de iubiții lor arătoși, dar care deveniseră urâți și mitocani, nasurile lor romane erau acum poate un pic prea corioate și ochii erau mici și meschini, în timp ce, pe măsură ce anii treceau, băieții care nu săreau cu nimic în ochi și care le deveniseră soți se făceau din ce în ce mai atrăgători, astfel încât atunci când erau întrebate dacă fusese dragoste la prima vedere, femeile răspundeau cu voioșie „da”.

Amintirile erau niște imagini în mișcare, în care înțelesurile se schimbau permanent. Erau poveștile pe care și le spuneau oamenii. A folosi glom-ul - iadul amintirilor și umbrelor, un spațiu pe care vampirii îl puteau accesa după voie pentru a citi și controla minți - era ca și cum ai fi intrat într-o cameră obscură, un laborator unde fotografiile își dezvoltau filmele, afundându-le în tăvi pline de substanțe chimice, uscându-le pe suporturi de nailon. Mimi își aduse aminte de camera obscură de la Duchesne, de cum se ascundea ea acolo împreună cu însoțitorii ei umani. Intrând pe ușa batantă și lăsând în spatele ei lumea colorată a școlii, pentru a pătrunde într-un spațiu îngust și înghesuit care era atât de întunecat, încât se întreba preț de o secundă dacă orbise. Dar vampirii puteau vedea în întuneric, evident.

Mai existau oare camere obscure, în afara celor din filme unde criminalul în serie trebuia să fie prins? se întrebă Mimi. Toată lumea avea acum aparate digitale. Camerele obscure erau istorie. La fel ca scrisorile și primele întâlniri amoroase cuviincioase.

Camere obscure, Force? Nu mă izbești ca fiind vreun fotograf.

Dar te voi izbi! îi trimise Mimi înapoi.

Ha, ha!

Întoarce-te la pacientul tău, o să-l trezești pe-al meu.

Kingsley încălca protocolul când intra în spațiul ei. Cei patru Venatori se puteau simți unul pe altul, dar se presupunea că sunt pe canale separate,

vizionând vise diferite. Intraseră într-un cămin de femei, un loc din oraș unde femeile din provinciile periferice plăteau o sumă derizorie pentru un pat.

Mimi era în mintea unei fete care avea aproximativ aceeași vârstă ca și ea în acest ciclu: șaptesprezece ani.

Fata lucra ca menajeră într-unul dintre hoteluri. Mimi verifică ultimele trei luni din viața ei. O văzu cum face paturile și strânge gunoiul, cum dă cu aspiratorul și bagă în buzunar bacșișurile pe care oaspeții le lăsau pe noptieră. Văzu cum după serviciu își așteaptă prietenul, un curier pe bicicletă, la o cafenea micuță. Serviciu, prieten, serviciu, prieten. Ce e asta? Managerul hotelului o forța pe tânără să intre la el în birou și să-și dea hainele jos. Interesant. Dar era adevărat?

La procesul de instruire a Venatorilor, Mimi învățase să deosebească realitatea de ficțiune, așteptările de realizări. Fata asta era abuzată fizic de șeful ei, sau îi era doar frică să nu se întâmple așa ceva? Părea un vis de frică. Mimi îi inoculă o constrângere: își imaginează cum fata îl împinge pe șeful ei, lovindu-l exact acolo unde-l doare mai tare. Așa. Dacă avea să se întâmple vreodată, fata va ști cum să reacționeze.

— Gata. Lennox Unu? răsună prin întuneric vocea lui Kingsley.

— Nimic.

— Doi?

— Nimic.

— Force?

Mimi oftă. Nu era nici o urmă de Străjer în gândurile fetei.

— Nimic.

Clipi și deschise ochii. Stătea deasupra fetei care dormea liniștită sub pături. Lui Mimi i se păru că observă un zâmbet în colțul gurii ei. N-ai de ce să te temi, îi trimise Mimi. O fată poate face orice își propune.

— Bun. Hai să plecăm, spuse Kingsley, conducându-i în noapte, pe drumurile neasfaltate și treptele șubrede ce se așteptau în șirurile de case făcute de mântuială și clădirile de apartamente construite direct în munte.

Mimi își urmă echipea în sus, pe deal, trecând peste coșuri de gunoi ce dădeau pe-afară și mormane de vechituri putrezite. Nu era foarte diferit de anumite zone din Manhattan, se gândi Mimi, deși era uimitor să vezi cât de aproape locuiau oamenii unii de alții și cât de greșit își setaseră prioritățile în viață. Văzuse case - șandramale, de fapt - care nu aveau apă curentă sau toalete, dar ale căror sufragerii se mândreau cu televizoare cu ecran plat și antene satelit. Garajele, făcute din te miri ce, adăposteau mașini nemțești strălucitoare, în timp ce copiii mergeau desculți.

Apropo de copii: îi auzise înainte să-i vadă. Gașca veselă de paradei care îi urmărise toată săptămâna. Aveau fețele murdare de smoală, hainele făcute ferfeniță încă mai purtau emblemele unor echipe de sport americane, și stăteau cu mâinile întinse la cerșit. Îi aminteau de un anunț de servicii publice care se dădea la televizor seara: „E ora 22.00. Tu știi unde-ți sunt copiii?”

— Senhora bonita, senhora bonita, strigau ei la unison, cu picioarele goale lipăind pe poteca umedă.

— Ușș! șuieră Mimi, gonindu-i ca pe niște muște enervante. N-am nimic pentru voi azi. Nada para voce. Deixe-me sozinho! Lăsați-mă în pace!

Cerșitul lor îi dădea dureri de cap. Nu era responsabilă pentru oamenii ăștia, pentru copiii ăștia... Era un Venator venit aici cu treburi oficiale, nu vreo celebritate aflată într-o campanie de relații publice. Mai mult, era vorba de Brazilia, o țară în curs de dezvoltare. Existau alte locuri pe pământ unde situația era mult mai disperată. Serios, ștregarii ăștia habar n-aveau cât erau de norocoși.

— Senhora, senhora!

Micuța - un îngerăș într-un maiou pătat și cu bucle negre în vânt - o apucase de spatele cămășii. Ca și ceilalți Venatori, Mimi purta o haină neagră și pantaloni negri de nailon, uniforma standard. Refuzase să se încălțe cu ghetetele butucănoase (îi făceau picioarele să pară grase) și purta din nou ghetetele din piele de ponei cu toc înalt.

— Of, bine, spuse Mimi.

Era vina ei că acești copii se strânseseră în jurul lor. Oricât de mult încercase să se călească, să rămână impasibilă și neclintită și indiferentă în fața sărăciei lucii - Mimi considera că era destul de pedepsită de soartă prin faptul că stătea în camera aia de hotel (nici măcar un apartament!) - își dădu seama că ori de câte ori se strângeau copiii în jurul ei, ea avea mereu câte ceva să le dea.

O bomboană. Un dolar. (Ieri câte zece la fiecare.) Un baton de ciocolată. Ceva. Copiii o numeau Doamna cea Frumoasă, senhora bonita.

— Nimic pentru voi azi! Serios! Nu mai am nimic! protestă ea.

— N-or să te creadă niciodată. Mai ales că ai cedat din prima zi, spuse Kingsley amuzat.

— Ca și cum tu ești mai presus, mormăi Mimi, scotocind prin rucsac.

Toți patru erau miloși. Gemenii cei tăcuți le dădeau gumă de mestecat, iar Kingsley le plătea mereu crochetele de vită de la tarabele ambulante cu mâncare.

Fetița cu bucle așteptă cuminte, în timp ce Mimi scoase iveală un câine de pluș pe care și-l cumpărase pentru ea acea dimineață de la magazinul de cadouri. Animalul de pluș avea o față care-i amintea de câinele ei. Își dori ca și chow-chow-ul ei să fi fost alături de ea, dar nevoia unui însoțitor canin se estompase în ultimii ani ai transformării.

— Uite. Și asta împărțiți-o, spuse ea, dându-le o cutie imensă de bomboane. Acum plecați!

— Obrigado! Obrigado, senhora! strigară ei, îndepărtându-se cu prada.

— Îți place de ei, spuse Kingsley, cu un zâmbet în colțul gurii care o înfurie pe Mimi, deoarece îl făcea să pară și mai frumos decât era cazul.

Nici gând, scutură ea din cap, evitându-i privirea.

Poate că băuse prea mult din acea coca-cola mexicană super-dulce pe care o aveau aici. Sau poate că era doar obosită, singură și departe de casă. Pentru că undeva, în inima întunecată de piatră a lui Azrael, ceva începuse să se topească.

Dispărut.

Trebuie să-l întrebi pe Charles. Trebuie să-l întrebi despre Porți... despre moștenirea Van Alen și Căile Morților.”

Astea fuseseră ultimele cuvinte ale bunicului ei.

Dar când Schuyler se întoarse la New York, Charles Force dispăruse. Oliver aflate prin cunoștințele lui de la Depozitar că Charles pornise să-și facă obișnuita plimbare de după-amiază prin parc, dar nu se mai întorsese acasă. Asta fusese cu o săptămână în urmă. Fostul Regis nu lăsase nici un bilet, nici o explicație. După câte se pare, lăsase totul vraște. Valoarea corporației Force scăzuse la aproape jumătate din cauza prăbușirii bursei de valori, iar consiliul de administrație era furios: compania lor se ducea la fund și la cârma vasului nu exista nici un căpitan.

Dar cineva sigur trebuia să știe unde se află, se gândi Schuyler, așa că, într-o dimineață, o acostă pe Trinity Force la salonul de coafură unde aceasta își făcea șuvițe. Conducătoarea elitei sociale a New Yorkului stătea sub cască, înfășurată într-un halat de mătase.

— Înțeleg că ai aflat veștile; spuse Trinity sec, lăsând jos o revistă, în timp ce Schuyler se așeză lângă ea. Charles a avut cu siguranță motivele lui pentru care a făcut așa ceva. Doar că mi-aș fi dorit să mi le fi împărtășit și mie.

Schuyler îi povesti despre ultimele cuvinte ale lui Lawrence, puse în vârf de munte, sperând că poate Trinity va elucida misterul din spatele lor.

— Moștenirea familiei Van Alen, spuse Trinity, uitându-se lung la imaginea ei din oglindă și aranjându-și casca de plastic care-i acoperea foliile pentru șuvițe. Despre orice ar fi vorba, Charles a decis cu mult timp în urmă că nu mai vrea să știe nimic de „familia” sa. Lawrence trăia în trecut, așa cum a făcut mereu.

— Dar Lawrence a insistat că Charles e cheia.

— Lawrence e terminat.

Modul în care Trinity spuse asta suna ca și cum Lawrence era un actor care doar își terminase rolul într-o piesă. Nu se stinsese. Nu murise. Nu dispăruse definitiv.

Terminat.

Și mai era ceva - ceva ciudat, ceva ce bunicul ei îi povestise și ea voia confirmarea. Nu era sigură că Trinity știa totul despre asta, dar măcar încercă.

— A mai spus că am o soră și că ea... că ea ne va aduce moartea, spuse Schuyler, simțindu-se caraghios repetând o astfel de frază atât de dramatică. Am o soră?

Trinity rămase tăcută mult timp. Zgomotele uscătoarelor de păr și ale bârfei clientelor cu stilistiile lor umpleau tăcerea. Când vorbi într-un final, vocea ei era precaută și calmă.

— În sensul că mama ta a mai avut o fiică, da. Dar asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, cu mult înainte să te naști tu, într-un alt ciclu, într-un alt secol. Și de fată s-a ocupat cineva. Lawrence și Charles au avut ei grijă. Lawrence... unul dintre motivele pentru care a plecat în exil a fost că niciodată nu a renunțat la fanteziile lui. Era pe moarte, Schuyler, și trebuie să

înțelegi... se agăța de un fir de păr, încerca să-și încheie socotelile. Probabil că nici nu mai era întreg la minte.

Deci Lawrence spusese adevărul. Avea o soră. Cine? Când? Deja murise? Se ocupase cineva de ea? Ce însemna asta? Dar Trinity refuză să mai dea alte detalii.

— Deja ți-am spus prea multe, zise ea, încruntându-se.

— Conclavul mi-a cerut să depun mâine mărturie despre ceea ce s-a întâmplat în Rio. Vei fi și tu acolo? întrebă Schuyler, ușor tristă.

Dintr-odată își dădu seama cât de mult avea nevoie de o mamă în viața ei. Trinity nu încercase niciodată să își asume acest rol, dar avea o abordare foarte pragmatică, nu accepta aberații, ceea ce îi amintea de Cordelia. Tot era mai bine decât nimic.

— Îmi pare rău, Schuyler, dar nu voi putea veni. Ca de obicei, lăcomia celor cu Sânge Roșu s-a dovedit mai puternică decât sistemul lor financiar. Având în vedere că Charles e plecat, mă simt obligată față de consiliul de administrație să fac ceea ce pot pentru a opri baia de sânge. Diseară plec la Washington.

— În regulă, spuse Schuyler, neașteptându-se la altceva.

— Și, Schuyler? Trinity se uită la ea cu o privire intensă, așa cum ar face o mamă cu o fiică neascultătoare. De când te-ai întors, camera ta a fost goală!

— Știu, spuse Schuyler simplu. Nu voi mai locui cu familia ta.

Trinity oftă.

— Nu te voi opri. Dar să știi că odată plecată din casa noastră, vei pierde și protecția noastră. Nu te mai putem ajuta.

— Înțeleg. O să-mi asum acest risc.

Din obișnuință, Schuyler și Trinity se sărutară în aer și își luară la revedere. Schuyler părăsi atmosfera caldă și familiară a salonului de frumusețe și ieși singură pe străzile New Yorkului.

Charles Force dispăruse. Charles Force era un punct terminus. Dispăruse, luându-și secretele cu el.

Va trebui să descopere singură Moștenirea familiei Van Alen.

Doisprezece.

Schuyler.

Baronul de Coubertin era costumat ca Attila Hunul, în armură completă, cu arc și săgeți în tolba atârnată de umăr, împreună cu un scut și o lance. Pe cap purta un coif ascuțit de metal, de sub care se vedea peruca cu păr negru și lung. Barba sa lungă era și ea falsă. Se apropie cu o încruntătură terifiantă și o bătu ușor pe Schuyler pe umăr.

— La contesse voudrait que vous me suiviez, s'il vous plaît. Contesa vrea să mă urmați, vă rog. Apoi se întoarse brusc.

Schuyler și Oliver porniră în urma lui, dar baronul îi opri.

— Contesa îi acordă o întâlnire doar domnișoarei Van Alen, spuse el într-o engleză perfectă, uitându-se sever la Oliver, de parcă ar fi fost o pacoste. Vei sta aici.

Schuyler îi făcu lui Oliver un semn din cap, înăbușindu-i protestele.

— Voi fi OK. Ne vedem după, spuse ea. Nu-ți face griji.

Simți cum îi privesc ceilalți oaspeți. Cu cine vorbea baronul? Cine sunt cei doi? Deja atrăgeau atenția. Trebuiau să se facă nevăzuți înainte să-i observe cineva.

— Să nu-mi fac griji? Păi, atunci așa rămâne fără serviciu, zise Oliver, ridicând din sprâncene.

— Mă descurc, insistă Schuyler.

— De asta mi-e și mie frică, oftă Oliver, strângând-o ușor de umărul dezgolit.

Avea mâinile aspre de la atâta muncă și călătorii. Nu mai erau mâinile catifelate ale băiatului ce obișnuia să-și petreacă după-amiezile la muzeu. Oliver, cel pe care Schuyler îl cunoscuse la început, nu stătuse în viața lui în alte hoteluri în afara celor de cinci stele, ce să mai vorbim despre hotelurile ieftine și dărăpănate unde locuiau acum! Îl văzuse cum se certa pe prețul unor tăiței instant în Shanghai, târguindu-se pentru cinci cenți.

— Voi fi în regulă, promise ea, apoi șopti încet ca să nu audă baronul: Am sentimentul că ăsta e singurul mod în care o pot vedea pe contesă.

— Lasă-mă să vorbesc din nou cu el; poate că pe mine mă ascultă, șopti Oliver, uitându-se de la baron la Schuyler. Dacă se întâmplă ceva...

— N-o să mă mai pot privi în oglindă, spuse Schuyler, completându-i fraza și dându-i mâna la o parte cu blândețe. Și eu sunt speriată, Ollie. Dar așa ne-am înțeles. Trebuie să facem asta.

Oliver scrâșni din dinți.

— Nu-mi place, spuse el, uitându-se urât la baron.

Dar o lăsă să plece.

Schuyler îl urmă pe baron afară din curtea interioară și în principalul hol al palatului. O conduse printr-o anfiladă de încăperi – o serie de camere în șir indian, dincolo de bibliotecă și de camerele de conferințe. La capătul unui coridor lung, deschise ușa unei anticamere și o invită înăuntru. Era o cameră micuță, cu mozaicuri aurite, având doar o canapea roșie de catifea în mijloc.

— Arrește. Așteaptă!

El plecă și ușa se închise în spatele lui.

Schuyler se uită de jur împrejur. Mai era o ușă în spatele camerei. Aia probabil dădea în birourile contesei. Schuyler simțea protecția care străjuia camera. Nu avea pe unde să iasă decât pe cele două uși închise. Într-una dintre lecțiile lui, Lawrence o învățase cum să simtă protecțiile invizibile dintr-o încăpere, astfel încât să-și dea seama cum să scape de ele. Evadarea însemna nouăzeci la sută pregătire și zece la sută șansă, îi plăcea lui să spună.

Schuyler așteptă – i se păru că trecuseră ore întregi – singură, în camera micuță. Camera era complet izolată de zgomotele de afară. Nu se auzea nimic de la petrecere, într-un sfârșit, ușa se deschise.

— Baron de Coubertin? întrebă ea.

— Mai încearcă.

Vocea era dureros de cunoscută.

Nu. Nu se putea. Schuyler simți că paralizează. Era ca și cum trecutul se reîntorsese s-o bântuie. Cineva îi juca o farsă sinistră. Sub nici o formă nu se putea ca el să fie aici. Singura persoană din New York pe care încercase cu disperare s-o uite...

Jack Force păși înăuntru. Spre deosebire de ceilalți petrecăreți, el era îmbrăcat simplu, în negru complet. Uniforma Venatorilor. Părul lui auriu era tăiat scurt, militărește, trăsăturile sale fine, aristocratice ieșind astfel și mai mult în evidență. Se mișca cu o grație înnăscută, pândind colțurile încăperii ca un animal periculos ce dă târcoale prăzii, Schuyler uitase cât era de frumos. Sau poate că doar își închipuise că uitase.

Nu se mai văzuseră de când petrecuseră ultima noapte împreună în apartamentul din Perry Street. Noaptea în care ea îi spusese că iubește pe altul. Cât de mult o duruse să vadă cum fața lui frumoasă se transformă într-una serioasă și gravă, de parcă ar fi îmbătrânit într-un an cât într-o viață.

Durerea era exact ca o rană fizică, un dor mistuitor pe care ea și-l reprimase, dar care brusc ieșise din nou la suprafață: strălucitor, roșu și furios, surprinzător în intensitatea sa. O dorință imposibilă: un gol în inima ei care tânjea fie umplut. Nu. Stop. Nu te duce într-acolo. Era furioasă pe ea însăși pentru că simțea așa ceva. Nu era bine și era total neloial față de viața pe care o dusesse timp de un an. O trădare față de ceea ce ea și Oliver construiseră împreună.

Ce bine ar fi fost dacă ar fi putut face ceva și cu inima ei! Inima ei trădătoare, care bătea să-i spargă pieptul. Pentru că nu voia nimic altceva decât să alerge în brațele lui Jack.

— Jack, șopti ea.

Chiar și numele lui era greu de pronunțat. Era chiar atât de groaznic că ea dorea să-l vadă din nou? Dumnezeu știe cât de mult încercase să nu se mai gândească la el, cât încercase să izgonească din minte orice gând legat de el.

Cu toate astea, el era mereu aici: în visele ei, ea mereu se întorcea în apartamentul de deasupra orașului, în acel loc lângă șemineu. Nu puteai să-ți reprimi visele, nu-i așa? Nu era vina ei. Asta era partea cea mai enervantă. Oricât de mult ar fi dorit să se depărteze, subconștientul ei o atrăgea mereu înapoi către el.

Faptul că-l vedea în carne și oase, chiar aici în fața ei, era ca un atac asupra a tot ce încercase ea să păstreze în anul în care trăise în exil. Se convinsese singură că dragostea ei pentru el era moartă și îngropată, încuiată sub un ocean, într-un cuțar de comori care nu avea să mai fie deschis niciodată. Alesese. Îl iubea pe Oliver. Erau fericiți sau cât de fericiți puteau fi doi oameni care aveau o recompensă pusă pe capul lor. Pe Jack nu avea voie să-l iubească, și nu avusese niciodată. Orice însemnaseră unul pentru altul odată, acum nu mai exista. Era un străin.

Mai mult, acum fusese unit cu sora sa geamănă, Mimi. Nu mai conta ceea ce simțea – din nefericire – Schuyler pentru el. Pur și simplu nu mai conta. Era deja legat de alta. Ea nu mai reprezenta nimic pentru el și nici el pentru ea.

— Ce cauți aici? întrebă ea, deoarece el o privea tăcut, chiar și după ce îl strigase pe nume.

— Am venit pentru tine, spuse el cu buzele strânse sumbru.

Atunci Schuyler înțelese. Jack era aici în numele Conclavului. Era aici pentru a o readuce la New York. Înapoi în custodie. Se afla aici pentru a o aduce în fața anchetatorului care avea să-i pronunțe sentința. Nevinovată sau vinovată, nu mai conta, știa care va fi verdictul – se întorseseră împotriva ei. Jack era unul dintre ei acum. Făcea parte din Conclav. Dușmanul.

Schuyler se trase înspre peretele opus, spre cealaltă ușă, știind că e inutil. Protecțiile din camera respectivă nu îi dădeau voie să plece decât în sus. Va trebui să încerce. Să alerge pe zid și apoi să sară suficient de sus pentru a sparge geamul.

Jack îi observă privirea licărind spre tavan.

— Dacă încerci asta, vei distruge camera.

— Și ce-mi pasă mie?

— Cred că-ți pasă. Cred că iubești Hotel Lambert la fel de mult ca și mine. Nu ești singura care obișnuia să se joace în grădinile sale.

Normal că Jack mai fusese aici înainte. Tatăl său era fostul Regis. Familia Force locuise probabil în aceeași aripă de oaspeți în care stătuse și ea cu Cordelia. Și ce dacă?

— O să fac asta dacă e singura modalitate. Privește-mă!

Jack făcu un pas înspre ea.

— Nu sunt dușmanul tău, Schuyler. În ciuda a ceea ce crezi tu. Te înșeli. Calea aia e pierdută. Există o protecție pe care tu nu o simți, una despre care Lawrence nu ți-a spus. Te vei zdrobi de geam. Iar eu nu te voi răni.

— Nu?

— Nu ai de ales. Vino cu mine, Schuyler, te rog.

Jack întinse mâna. Ochii lui verzi, strălucitori, deveniră dintr-odată rugători și blânzi. Privirea lui rău prevestitoare de mai devreme dispăruse complet. Părea vulnerabil și pierdut. O privea exact cum o privise în acea seară. Atunci când o rugase să rămână.

Ea îi dădu același răspuns ca și atunci.

— Nu.

Înainte de a apuca să inspire, deja alerga în diagonală și în sus, atât de repede încât se vedea ca o pată roz pe fundalul auriu al peretelui, iar apoi se aruncă în sus, astfel încât sparse tavanul, trimitând o ploaie de cioburi de cristal pe podeaua de marmură. Totul se termină într-o clipită.

El se înșelase. Schuyler știa vraja care era pusă asupra locului și știa și anti-vraja care o distrusese. Contineo și Frango. Lawrence fusese foarte meticolos cu lecțiile pe care i le dăduse. În privința asta, cel puțin, nu avea să-l dezamăgească pe bunicul ei.

Îmi pare rău, Jack. Dar nu mă pot întoarce acolo.

Niciodată.

Apoi dispăru în noapte.

Treisprezece.

Bliss

— Ascultă-mă! Nu plec nicăieri până n-o văd pe Bliss! Insist! Va trebui să chemi poliția dacă vrei să plec!

Vocea era puternică, agresivă și tunătoare, plină de ea însăși, mustind de presupunerea totală și completă că avea dreptate sută la sută, și avea acea aroganță tipică unui newyorkez blazat. Era genul de voce care țipa la curierii pe bicicletă și lătra ordine la subordonații care se precipitau, atât de stridentă și insistentă, încât străpuse ceața în m. Bliss era învăluită și care o împiedica să vadă sau să mi” l i lumea de afară.

Vizitatorul se agită. Era ca și cum ai fi privit un șarpe încolăcit care se pregătește să sară. Bliss își ținu respirația. Vocea continuă tirada.

— Îi puteți spune, cel puțin, cine a venit?

Ce este aberația asta?

Bliss tresări. Era prima dată, de aproape un an, când Vizitatorul îi vorbea ei direct.

Imediat luminile se aprinseră și observă că poate vedea și că privea afară pe fereastră. În fața ușii de la intrare stătea un bărbat scund și chel, care părea furios și deja hărțuia menajera.

E Henri, spuse ea.

Cine e?

Agentul meu de modelling.

Explică.

Bliss îi trimise Vizitatorului imagini și amintiri: așteptând în fața biroului de la Agenția Farnsworth, portofoliul ei care i se balansa pe genunchi, întâlnirile la micul dejun, la Balthazar, bând cappuccino cu Henri înainte de a începe școala, mergând pe podium în săptămâna modei de la New York, sesiunile foto în atelierelor din Starrett-Lehigh, campaniile ei publicitare pentru Stitched for Civilization, zboruri către Caraibe pentru ședințe foto, fotografiile ei pe panouri, coperte de reviste, lipite pe autobuze și pe capotele taxiurilor.

Hmm, știi, sunt model, îi aduse ea aminte.

Cobra se relaxă, se desfăcu, își băgă limba bifurcată înapoi în gură. Dar o tensiune rămase totuși în aer. Vizitatorul nu era deloc amuzat.

Un model. Un manechin în carne și oase.

Luă decizia rapid.

Scapă de el. A fost neglijență din partea mea să las să se întâmple așa ceva. Trebuie să păstrăm aparențele. Nimeni nu trebuie să știe că nu ești tu. Nu mă dezamăgi.

Ce vrei să spui - ce vrei mai exact de la mine? - întrebă Bliss, dar înainte de a termina fraza se trezi brusc înapoi în corpul ei, având control deplin. Asta era complet diferit față de încercarea patetică de acum o săptămână, fiind voise să-și dea bretonul la o parte din ochi. Își dăduse seama cât de mult din ea însăși era păstrat de Vizitator și încerca să țină acest gând ascuns de el.

Se simți ca și cum ar fi reînviat după ce a stat închisă într-un coșciug. Se clătină pe picioare ca un mânz nou-născut. Era de parcă lumea prindea contur după ani întregi în care urmărise un film neclar și granulos. Simțea mirosul nalbilor de dincolo de fereastra sa, adu-meca sarea din aerul

maritim. Măinile ei – erau din nou ale ei. Le simțea ușoare și puternice, nu îngreunate și copleșite. Picioarele i se mișcau; mergea! Se împiedică de covor. Au! Se ridică în picioare și merse mai cu atenție.

Dar libertatea ei avea un preț, căci îl simțea, îi simțea prezența în spațiul din spatele ei (bancheta din spate a mașinii), așteptând și urmărind-o. E un test, se gândi ea. Vrea în vadă ce fac. Trebuie să-l trec... Să scap de Henri. Dar Henri nu trebuie să bănuiască deloc că mi s-a întâmplat ceva ciudat.

Deschise ușa dormitorului, savurând senzația rece a mânerului de bronz, și fugi în jos pe scări.

— Așteaptă! Manuela! Primește-l înăuntru! strigă ea, alergând în vestibul.

Era o bucurie pură să-și audă vocea din nou – vocea ei frumoasă și guturală. Suna altfel la ea în cap. Îi veni să cânte.

— Bliss! Bliss! țipă tipul chelios.

Henri arăta exact la fel: aceeași ochelari fără rame, aceeași garderobă monocromatică. Era îmbrăcat în alb, în uniforma lui de vară: cămașă și pantaloni de in.

— Henri!

Henri o învălui într-o îmbrățișare cu săruturi în aer.

— De luni de zile încerc să dau de tine. Tuturor ne pare extrem de rău pentru ce s-a întâmplat! Dumnezeule! Încă nu-mi vine să cred! Mă bucur să văd că ești bine. Pot să intru?

— Sigur.

Îl conduse în sufrageria scăldată în soare, acolo unde familia primea oaspeții. Bobianne exagerase puțin cu tematica nautică. Pe pereți erau atârinate vâsle lungi, pernele alb-albastre erau împodobite cu sfoară și peste tot erau faruri miniaturale. Bliss îi ceru menajerei să aducă niște răcoritoare și se rezemă în perne. Îi era ușor să se joace de-a amfitrioana; o ajuta și faptul că întreaga ei viață fusese crescută să facă asta. O împiedica să-și frece tălpile desculțe de covor și să sară în sus și-n jos prin perne.

Trăia! În propriul ei corp! Și vorbea cu un prieten! Dar își controlă cu grijă expresia feței, la fel ca și gândurile. Nu dădea bine să pară extaziată, având în vedere că jumătate din familia ei murise sau era considerată dispărută. Asta cu siguranță avea să nască suspiciuni.

— În primul rând, îmi pare extrem de rău de Bobianne, puse Henri, dându-și jos ochelarii la modă și curățând lentilele cu colțul cămășii. Ai primit florile, da? Nu că am fi așteptat vreun bilet de mulțumire sau ceva. Nu-ți face griji.

Flori? Care flori? Henri păru îngrijorat când Bliss nu răspunse, iar ea repară greșeala imediat luându-l de mână.

— Normal! Normal – au fost minunate, întotdeauna ești foarte atent!

Bineînțeles că Agenția trimisese flori pentru comemorarea lui Bobianne.

În decursul conversației, Bliss află că ziarele explicaseră măcelul de la vila Almeida prin faptul că avusese loc un incendiu. Se bănuia că era vorba

de incendiere premeditate, dar, având în vedere că Policia abia se mișca, erau slabe șanse să se facă dreptate vreodată.

Menajera se întoarse aducând o carafă cu băutura preferată a lui Bobianne: Arnold Palmer – jumătate ceai cu gheață, jumătate limonadă (cu lămâi proaspăt culese din livada lor).

— Nu pot să cred că a trecut un an de când nu ne-am mai văzut! spuse Henri, acceptând un pahar aburit, plin cu o licoare de culoarea ambrei.

Un an!

Asta veni ca un șoc. Mâinile lui Bliss începură să-i tremure așa de tare, încât aproape scăpă paharul din mână. Nu avusese nici cea mai vagă idee cât de mult timp trecuse de când nu mai avea control asupra corpului și vieții ei. Nu-i de mirare că se chinuia să-și aducă aminte de diverse treburi.

Asta însemna că ratase ultima ei zi de naștere. Când împlinise cincisprezece ani, familia ei o sărbătorise la Rainbow Room. Dar la șaisprezece ani nu mai avusese pe nimeni în jurul ei să sărbătorească. Nici măcar pe ea însăși, se gândi tristă. Nu am fost prezentă pentru propria mea zi de naștere! Un an întreg trecuse în timp ce ea se lupta cu îndârjire să păstreze o umbră de conștiință. Nu avea să i-l mai readucă nimeni înapoi, iar timpul devenea din ce în ce mai prețios.

O furie arzătoare i se aprinse în suflet – un an întreg îi fusese furat – dar, din nou, o reprimă. Nu voia să-l lase pe pasagerul de pe bancheta din spate să știe ce simte ea. Era prea periculos. Va trebui să rămână calmă.

Se întoarse spre agentul și prietenul ei și încercă să simuleze că nu simțise pumnul pe care tocmai i-l aplicase în stomac.

Paisprezece.

Mimi.

Zorile se iveau din spatele dealurilor. O altă noapte pierdută degeaba prin mahalale. Cercetaseră fiecare bărbat, femeie și copil din zona respectivă. Mâine vor face același lucru, începând cu mahalalele din nord, în Jacarezinho. Entuziasmul general al echipei începea să scadă drastic. Mimi nu credea că avea s-o găsească vreodată pe Jordan. Cel puțin nu în Rio. Kingsley arbora o mină încredzătoare, dar Mimi vedea dincolo de ea și își putea da seama că era frustrat.

— Instinctul îmi spune că am dreptate, e aici, spuse el în timp ce coborau repede prin labirintul de scări improvizate, săpate în coasta dealului.

Străzile înguste erau pustii, cu excepția câinilor vagabonzi și a vreunui cocoș ocazional.

— Glom-ul te contrazice, șefu', zise Mimi, deși știa că el detestă să i se spună așa.

El scuipă o grămăjoară de tutun, un scuipat maroniu care îi ieși din gură arcuindu-se în sus. Dacă n-ar fi fost dezgustător, ar fi părut chiar impresionant.

— Mi-ar plăcea să nu mai faci asta, spuse Mimi.

— De ce nu-mi spui ce ți-ar plăcea să fac? zâmbi Kingsley.

Mimi nu se obosi să-i mai răspundă la tachinare. Se întrebă cum e să fii un Sânge Argintiu reformat – orice ar fi însemnat asta. Oare mai avea vreun

suflet-pereche? Se aplicau aceleași reguli? Ce făceau de fapt cei cu Sânge Argintiu? Mai aveau nevoie de cei cu Sânge Roșu pentru a supraviețui? Sau trăiau doar cu cafeină și zahăr – pentru că asta părea să-l țină pe Kingsley în viață. Tipul era slab, dar putea mânca zece gogoși odată.

— Căpitane, strigă Ted Lennox. Fetița asta vrea să vorbească cu Force.

Era aceeași fetiță care-i urmărise în după-amiaza aceea. Cea căreia Mimi îi dăruise animalul de pluș, pe care acum fetița îl strângea la piept.

— Scumpo, ce cauți singură pe aici? o întrebă Mimi. Ar trebui să fii în pat. E cinci dimineața.

— Senhora, senhora. Căutați pe cineva, nu-i așa? întrebă ea ezitant în portugheză.

Mimi dădu din cap. Venatorii aveau un pretext. Dacă întreba cineva care era motivul pentru care cutreierau mahalalele, ei se dădeau drept polițiști pe urmele unei persoane dispărute.

— Da, așa e, răspuse Mimi în limba maternă a fetiței.

— O fetiță ca mine.

— De unde știi? întrebă Mimi cu asprime.

Asta nu făcea parte din poveste. Pretextul era că ei căutau un hoț, un criminal, un condamnat evadat, un adult. Nimeni nu știa că ei căutau o fetiță, pentru că asta ar fi creat piste false în visele oamenilor. Dacă oamenii ar fi știut că ei sunt în căutarea unei fetițe, cu siguranță ar fi visat despre asta și ar fi îngreunat munca Venatorilor.

— De unde știi că e o fetiță?

— Pentru că ea mi-a spus.

— Cine ți-a spus? Ce ți-a spus? întrebă Mimi tăios.

Fetița scutură din cap, părând subit înfricoșată.

— Ai scanat-o? întrebă Kingsley cu o mișcare a capului.

Mimi dădu din cap. În prima noapte când ajunseseră aici, scanase toți copiii. Nu descoperise nimic. Dar fusese oare destul de meticuloasă? Sau prea blândă? Glom-ul era imprezvizibil – unii oameni nu reacționau bine când le era invadată conștiința. Dacă se trezeau în decursul unei senini, existau șanse să fie răniți, ba chiar să-și piardă mințile. Uite ce i se întâmplase așazisului martor.

Venatorii erau capabili, meticuloși și nu făcuseră rău, până acum, niciunii Sânge Roșu. Dar poate că Mimi nu dorise să riște. Cel puțin nu cu fetița asta. O cercetase superficial, fără a-i sonda miezul subconștientului.

Sam scoase o poză din buzunar. Era legitimația cu poză a lui Jordan de la școală. Părea tulburată și serioasă în uniforma ei ecosez.

— Ai văzut-o? Ea este?

Fetița încuviință din cap, strângând cu putere la piept cățelul de jucărie.

— Măi, măi, ca să vezi! Urmați copiii! spuse Kingsley.

— Șșșt, îl muștră Mimi.

Inima începu să-i bată mai tare. Oare era posibil ca, în tot acest timp, răspunsul la căutările lor să fi fost chiar sub nasul lor? Urmărindu-i pas cu pas? Când au început copiii să se țină după ei? Au fost aici chiar din prima

noapte, de la început. Poate nu și-au dat seama pentru că Mimi fusese prea slabă, prea emotivă pentru a cerceta fetița așa cum trebuia?

— Ești sigură? Ești sigură că ai văzut-o?

Lui Mimi îi venea s-o scuture pe fetiță, deși voia să se scuture pe ea însăși.

Îngăduise ca sentimentele ei pentru fetiță să interfereze cu munca ei. Și de când avea Azrael sentimente?

Fetița încuviință din cap.

— Da, ea e, Sophia.

Îi spunea lui Jordan pe numele ei adevărat. Mimi simți fiori pe șira spinării.

Ted îngenunche lângă fetiță.

— De unde o știi?

— Locuia acolo, spuse fetița. Cu bunica ei. Nouă ne era frică de doamna. Și Sophiei îi era frică.

— Unde e acum?

— Nu știu. Au luat-o.

— Cine?

Fetița nu spuse.

— Propon familiar, zise Mimi cu blândețe, pe tonul coercitiv al limbii sacre.

Spune-le prietenilor tăi. Folosise constrângerea. Nu voia o rănească pe fetiță, dar trebuiau să afle.

— Ție nu ți se va întâmpla nimic. Spune-ne ce-ți amintești.

— Oameni răi. Un bărbat și o femeie. Au luat-o și au plecat, spuse fetița cu voce egală. Luni.

Venatorii schimbă niște priviri tăioase. În ziua aia ajunseseră la Rio.

— Și bunica asta a ei... mai e aici? Întrebă Mimi.

— Nu. A plecat după câteva zile, zise fetița, uitându-se la ei eu niște ochi mari și speriați. Sophia mi-a zis că or să vină niște oameni s-o caute, oameni răi și oameni buni. La început nu eram siguri ce fel de oameni erați. Dar ne-a spus că oamenii buni or să aibă cu ei o doamnă frumoasă și că tu a să-mi dai un cățeluș de jucărie, spuse fetița șovăitor.

— Ți-a spus că vom veni? Întrebă Mimi.

— Mi-a zis ca atunci când vin oamenii buni, să le dau asta, spuse fata, scoțând un plic din buzunar.

Era soios și murdar de pământ. Dar scrisul de mână era o caligrafie frumoasă, genul pe care-l vedeai de obicei pe plicuri de culoarea fildeșului ce anunțau o ceremonie de legătură.

Era adresat lui Araquiel.

Îngerul Judecății. Numit și îngerul cu Două Fețe. Îngerul care avea în el și lumina, și întunericul.

Kingsley Martin.

Cincisprezece.

Schuyler.

Când ea sparse geamul, expresia de pe fața lui Jack era un amestec de șoc și mândrie, dar Schuyler nu-și permise să zăbovească mai mult cu privirea. Trebuia să nu se mai gândească la el și să se concentreze asupra a ceea ce făcea. Sărise din cameră înspre cer și aterizase pe un grătar cu zăbrele, apoi sărise pe acoperiș și jos pe pământ. Alerga prin mijlocul petrecerii, o pată roz printre oaspeți.

Era trecut de miezul nopții și festivitățile luaseră o turnură mai întunecată - acel moment de la fiecare petrecere de neuitat când se pare că tot și toate sunt disponibile oricui. În aer plutea un sentiment tumultuos de abandon sălbatic, în timp ce starurile de la Bollywood își unduiau șoldurile și dansau din buric și o sută de toboșari la tobe dohl indiene țineau ritmul constant și seducător. Schuyler nu putea spune cu exactitate de ce, dar era ceva sinistru în felul hipnotizant în care suna muzica, o atracție aproape amenințătoare. Să asculți această muzică era ca și cum ai fi fost gădilat prea tare - atunci când gădilatul nu mai e amuzant și devine o formă de tortură, iar râsul e incontrollabil și nedorit.

Trecu printr-un șir de dansatori indieni, trecu de cei care cântau la talgere și îl culcă la pământ pe unul dintre cei care mergeau pe catalige, ratând la mustață o echipă de purtători de torțe ce stăteau deoparte.

Dar oriunde s-ar fi dus, el era exact în spatele ei. La distanță de o bătaie de inimă.

Schuyler!

Îi auzi vocea clar în minte. Jack folosea glom-ul asupra ei. Nu era corect. Dacă i-ar fi strigat numele cu voce tare, poate că l-ar fi iertat, dar să știe că se afla în mintea ei - că el reușea asta cu la fel de mare ușurință ca și înainte - era chiar alarmant.

Alergă pe lângă îmblânzitorii de tigri și înghițitorii de foc, pe lângă un grup de nobili europeni beți, ghiftuiți cu sânge, care-și părăsiseră însoțitorii umani lângă zidurile palatului. Deja asta nu mai era o petrecere, ci altceva. Ceva diabolic și corupt... o orgie, un imn închinat răsfățului monstruos, dăunător și perfid. Și Schuyler simțea că ceva - sau cineva - incita pe toată lumea spre dezastru. Și putea auzi pașii lui Jack, ușori și rapizi, în urma ei.

Într-un fel, această urmărire o învigoră: alerga extrem de repede, folosindu-și mușchii de vampir așa cum nu fuseseră niciodată folosiți - Dumnezeu, el chiar era rapid!

Dar eu sunt și mai rapidă, se gândi ea. Te pot întrece, Jack Force; încearcă doar; nu mă vei prinde niciodată.

Ba te voi prinde.

Schuyler blocă accesul glomului către mintea ei, așa cum o învățase Lawrence. Asta o să-i închidă gura.

Trebuia să existe un loc în care să se poată ascunde. Cunoștea hotelul. Cordelia o lăsase aici ore întregi când veniseră în vizită și, fiind copil, explorase fiecare centimetru din el. Cunoștea fiecare spărtură, fiecare ascunzătoare secretă - o să se piardă de el în aripa rezidențială - acolo erau foarte multe dulapuri camuflate și compartimente ascunse - așa că alergă înapoi în castel pe la intrarea servitorilor.

În timp ce alerga, trimise și ea un mesaj în glom.

Oliver!

Oliver!

Încercă să localizeze semnalul lui – Oliver!

Dar oamenii nu erau la fel de sensibili ca vampirii la modul de comunicare al glomului. Oliver nu reușise niciodată să-i citească gândurile, darămite să mai și vorbească direct cu ea. Și deși încercaseră să exerseze crearea unei punți mintale care să unească un vampir de Conduitul său uman, aceste exerciții eșuaseră. Erau tineri și aveau nevoie de o viață întregă ca să construiască puntea, precum cea dintre Lawrence Van Alen și Christopher Anderson. Poate că în cincizeci de ani aveau să poată comunica telepatic, dar nu acum.

Trebuia să-l găsească pe Oliver. Era poate foarte îngrijorat. Probabil măsura cu pașii încăperea, nu băga de seamă artificiile, bea prea multe cocteiluri pentru a-și calma nervii. Renunțase la extrem de multe lucruri pentru a fi cu ea. Bineînțeles că îi va spune că era datoria lui, ba chiar destinul lui să trăiască și să moară alături de ea. Dar, cu toate astea, ea nu putea să nu simtă că era ca o povară pentru el, că îl obligase să suporte mult prea mult – îl sortise să trăiască într-o fugă perpetuă. El îi dăruise totul – prietenia sa, averea și viața – și tot ce-i putea ea da în schimb era inima ei. Schimbătoarea, nebuna, vinovata și nestatornica ei inimă. Se detesta.

Un gând groaznic îi trecu prin minte: dacă ajunseseră deja la Oliver? Nu aveau să-l rănească, se gândi ea. Să încerce numai... Dacă i se întâmplase ceva... Nici nu voia să e gândească la așa ceva.

În timp ce alerga pe holurile hotelului, totul se întunecă brusc. Cineva stinsese toate luminile din palat. Avu sentimentul că știe cine era acel cineva.

Bine, dar ca și tine, Jack, și eu pot vedea în întuneric.

Găsi ușa care dădea înspre o scară secretă ce ducea către subsol, pe lângă bucătăria și apoi în temnița subterană, o relicvă ce data dintr-un secol anterior. Nu mulți știau că Hôtel Lambert fusese construit pe ruinele unui castel medieval și că fundația castelului ascundea multe secrete.

O, Doamne, te rog să nu-mi spui că am călcat peste un schelet, se gândi Schuyler în timp ce sandala ei ateriză pe ceva care trosni într-un mod tulburător.

Putea vedea conturul treptelor, distruse și abrupte, în jos, în jos, trebuia să meargă tot mai jos... trebuia să iasă de acolo.

Oliver!

Nimic.

Va trebui să ia legătura cu el mai târziu.

Pentru că, într-un sfârșit, ajunsesese. În cel mai adânc loc din temniță, în carcera ce găzduise, dincolo de zăbrelele sale, Dumnezeu știe câți prizonieri și câte suflete nefericite.

Nu mă va găsi niciodată aici.

Se simți amețită și aiurită și întregul corp îi tremura incontrollabil pe măsură ce înainta.

Și căzu direct în brațele fostului ei iubit și actual următor.

Jack Force.

Strânsoarea lui era ca o menghină. Avea vocea mai rece decât aerul pe care-l respirau.

— Ți-am zis, Schuyler, că nu ești singura care știe secretele din Hôtel Lambert!

Șaisprezece.

Bliss.

Partea bună legată de oamenii care se învârteau în lumea modei era că, de obicei, nu băgau de seamă reacțiile altora. Așa că Henri, sporovăind despre ultimele bârfe din New York, nu observă deloc agitația lui Bliss. Majoritatea veștilor erau foarte deprimante: ce reviste mai dispăruseră de pe piață, ce designeri mai dăduseră faliment.

— E groaznic, de-a dreptul groaznic, spuse Henri, scuturând din cap. Dar, știi tu, viața merge mai departe... și motto-ul nostru este să nu te dai niciodată bătut. Mai e încă de muncă, zise el cu o privire binevoitoare. Adică, știu că poate îți cer prea mult, și înțeleg dacă nu ești pregătită...

Se uită la ea pe deasupra ochelarelor.

Bliss abia atunci își dădu seama uimită că Henri vorbea despre reîntoarcerea ei la muncă.

Simțindu-i ezitarea, pe care el o luă drept un semn de capitulare, Henri arboră mina de business și, lăsându-și jos paharul, își luă Blackberry-ul.

— Nu e nimic foarte complicat, doar ceva ușurel pentru a-ți intra în mână. Ai auzit de show-ul anual de caritate al lui Muffie Astor Carter? Îl găzduiește chiar ea pe domeniile sale din East End.

Bliss auzise de asta. Mama ei vitregă obișnuia să se plângă că Muffie nu-i oferea niciodată un loc în rândul din față, deși Bobianne comanda mereu un portbagaj întreg de haine prezentate pe podium.

— Ai fi alegerea perfectă pentru asta. Pot să-i spun că accepți? zise Henri mios.

— Nu știu...

Modelling. Cât de afectat i se părea acum, cât de trivial. Cât de amuzant ar fi să se poată întoarce la vechea sa viață – programări la atelierele designerilor, sesiuni de probe, bârfe cu stilistii și designeri care se gudurau pe lângă tine, ședințe de machiaj, petreceri – asta însemna că încă mai putea avea o viață? Renunțase complet să se mai gândească la asta. Presupusese că viața ei se sfârșise, dat fiind ceea ce se întâmplase. Dar ce spusese Vizitatorul? Nimeni nu trebuie să bănuiască nimic. La urma urmei, trecuse un an. Nimeni nu avea s-o învinuiască pentru că se întorcea la serviciu, nu-i așa?

Și nu era asta cel mai bun mod de a face față durerii și pierderii, să găsești ceva care să-ți distragă atenția? Și ce putea fi mai potrivit decât un show de modă important, stupid și frivol? Așa cum zisese Henri, hai să ne uităm la cei care au pierdut sume uriașe din banii altora, provocând astfel criza financiară, și care își văd de viața lor mai departe ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat! Care găzduiau evenimente de binefacere și își făceau cumpărăturile la Hermès, în timp ce victimele nesăbuintei lor plângeau!

Își aduse aminte de o văduvă tânără, o profesoară de la Duchesne, care se reîntorsese la catedră după ce soțul ei murise pe neașteptate. Să te reîntorci la serviciu, să te reîntorci la vechea ta viață... brusc i se părea... posibil.

Scapă de el, îi comandase Vizitatorul. Păi, metoda cea mai sigură de a scăpa de Henri era să-i dea răspunsul pe care voia să-l audă. Imediat ce agentul se asigura că vechea clientă avea să se întoarcă, cu siguranță avea să anunțe rapid că trebuia să rezolve niște treburi importante în altă parte. Faptul că o întrebase cum se simte fusese probabil doar un tertip pentru a afla dacă o poate introduce în spectacol.

— OK, spuse ea, respirând adânc.

— OK?

Henri ridică o sprânceană.

— OK, zâmbi Bliss.

După ce își luă la revedere de la vechiul ei agent, Bliss rămase pentru o clipă singură pe canapea. La un moment dat în decursul vizitei lui Henri, simțise o schimbare în interiorul ei. Vizitatorul dispăruse. Bancheta din spate era liberă, atât cât își putea ea da seama. Poate că trecuse testul.

Oricum, la fel ca Elvis, părăsise clădirea. Dar lăsase ușa deschisă. Îi dăduse înapoi, fără să-și dea seama, cheia propriului trup. Sau uitase s-o ia înapoi. La fel ca un părinte care lasă cheile de la Ferrari pe masă. La fel ca în acel film vechi pe care obișnuia să-l urmărească pe când era copil și când se difuza la televizor. Puștiul distrusese mașina. Evident, ea nu avea să facă ceva așa de stupid. Era propriul ei corp. Avea puțin timp la dispoziție și trebuia să-l petreacă cu folos.

Se hotărî să facă o baie și se duse sus. Fiecare dintre cele zece dormitoare avea propria sa cameră de baie spațioasă și Bobianne o lăsase pe Bliss să și-o decoreze singură. Era un spațiu drăguț: numai marmură caldă și lumină incandescentă. Deschise robinetul și umplu cada antică de apă, storcând în ea o cantitate generoasă din tubul cu gel de baie preferat. Apoi se dezbracă repede și intră în cadă, bucurându-se de bulele de săpun și de senzația grozavă pe care i-o dădea apa caldă curgându-i pe spate.

Apoi se îmbracă cu unul dintre halatele de baie turcești pufoase pe care mama ei vitregă le cumpăraseră special pentru această reședință și coborî la bucătărie, unde rugă bucătăreasa să-i pregătească prânzul. Mâncă un cheeseburger - în sânge, cu zeama curgând și amestecându-se cu muștarul franțuzesc într-un fel în care o făcea mereu să aprecieze faptul că e carnivoră.

Abia acum își dădu Bliss seama că nu-i era foame în adevăratul sens. În sensul vampiresc. Vechea sete de sânge dispăruse. Pofta nu mai exista. Ce însemna asta?

Împinse deoparte farfuria goală și își trecu mâna prin păr. Va trebui să-și facă o programare la salon cât mai repede posibil. Vizitatorul voia ca ea să păstreze aparențele, nu? A păstra aparențele era o treabă la care fiica senatorului Forsyth Llewellyn se pricepea de minune.

Când tatăl tău este senator de New York, privirile cercetătoare sunt imposibil de evitat.

Șaptesprezece.

Mimi.

Pe fața lui Kingsley nu se putea citi nimic, iar Mimi nu mai suporta.

— Așa, și? Ce e? S-a dus la un concert de-al lui Miley Cyrus? A scris vreun roman pe telefonul mobil? Ce scrie?

El o reduse la tăcere cu o privire și le arătă scrisoarea. Un singur rând, scris cu aceeași caligrafie frumoasă. Phoebus ostend praeo.

Mimi știa că Phoebus era numele regelui-soare în limba veche, iar restul era destul de ușor de înțeles.

— Soarele vă va arăta calea, spuse ea. Ce înseamnă asta?

Drept răspuns, Kingsley împături cu grijă scrisoarea și o băgă în buzunarul de la sacou.

Habar nu are, se gândi Mimi.

— De ce s-ar obosi Străjerul să ne trimită un bilet care să conțină o aberație? Întrebă ea, enervată. Și de unde știa că vin s-o caut? Și că o să aduc o jucărie de pluș?

— Uiiți ceva. Străjerul poate vedea în viitor. Dacă cei cu Sânge Argintiu au ținut-o captivă - și cu siguranță așa au făcut -, atunci ea s-a simțit amenințată și n-a avut încotro și a folosit un mod de comunicare criptic.

— E o ghicitoare. Un indiciu, spuse Ted brusc. Un indiciu legat de unde se află. „Soarele vă va arăta calea.”

Era cea mai complexă propoziție pe care o spusese într-un an. Până și Sam păru surprins să-l vadă pe fratele său așa de guraliv.

Kingsley dădu din cap.

— Normal. Sophia mereu spunea că înțelepciunea trebuie câștigată.

O ghicitoare. Minunat. Un an întreg de căutare a Străinului și, când în sfârșit ajung și ei undeva, găsesc un soi de sfinx ciclop care le blochează drumul. Oare ar fi durut-o mâna dacă scria Sunt prizonieră pe aleea Favela la numărul 101! Veniți repede și aduceți-mi și o napolitană! Sau cereau prea mult de la ea?

Nu iei lucrurile obișnuite în serios, trimise Kingsley.

Încerc și eu să le fac mai interesante, răspunse Mimi telepatic. Și pleacă de la mine din cap. N-ai ce căuta aici!

Între timp, ceilalți Venatori erau adânciți în glom, consultându-și amintirile și încercând să lămurească înțelesul din spatele cuvintelor. Într-un final, Ted deschise ochii și vorbi.

— E un bar în apropiere numit El Sol de Ajuste. Soarele care apune.

— Și? Întrebă Mimi.

— Există o veche vorbă a celor cu Sânge Argintiu - soarele care apune reprezintă căderea lui Lucifer pe Pământ, explică Kingsley. Ar putea fi acolo.

Așa e, își aminti Mimi. Lucifer era Prințul Raiului. Fiul Zorilor. Era de înțeles că pentru cei cu Sânge Argintiu osânda lui era asemănătoare cu un apus de soare.

— Păi, atunci ce mai așteptăm? Întrebă Mimi. Avem un Străjer lipsă pe care trebuie să-l găsim, și nu știu ce părere aveți voi, băieți, dar eu am nevoie de-o băătură.

Optsprezece.

Schuyler

— N-ai de ce să te temi. Te rog, nu fugi iar de mine!

Respirația lui Jack sufla fierbinte în urechea lui Schuyler, iar ea avu senzația că fiecare cuvânt e o mângâiere. Dar mâinile lui nu slăbiră strânsoarea, degetele sale continuă să-i țină încleștate brațele.

— Dă-mi drumul! spuse ea. Mă doare!

Gâfâia, deși, spre surprinderea ei, din momentul în care el o atinsese nu mai tremura așa de tare.

Simți cum strânsoarea lui slăbește, dar o parte din ea se întristă că el ceda așa ușor. Acea parte nesuferită și condamabilă din ea, căreia îi era dor de atingerea lui imediat ce el își luă mâinile de pe ea. Își strânse trupul cu brațele, încercând să nu se simtă abandonată. De ce simțea asta? Ea era cea care îl respinsese. Ea era cea care plecase. Jack nu mai însemna nimic pentru ea acum. Nimic.

— Îmi pare rău, șopti el. Ce s-a-ntâmplat? Ești bine? Întrebă, privind-o atent. Tremuri!

— N-am nimic... mai tremur câteodată... e-n regulă, spuse ea, întorcându-și privirea spre el. Oricum, nu mă întorc. Nu mă mai întorc la New York.

Spre surprinderea ei, Jack păru brusc ușurat, de parcă i s-ar fi luat o povară de pe umeri.

— De-asta fugeai? Ai crezut că am venit să te duc înapoi la New York? Nu de-aia sunt aici!

Acum era rândul ei să fie încurcată.

— Atunci de ce?

— Chiar nu știi? Întrebă Jack.

Ea scutură din cap.

— Aici ești în pericol, Schuyler, spuse el, uitându-se în jur cu precauție. Cei cu Sânge Argintiu sunt în păr aici. Nu-i simți? Nu le simți foamea?

În secunda în care spuse asta, ea știu exact la ce se referea - acea voracitate profundă și intensă, o dorință neabătută. Deci asta simțise la petrecere, un apetit nesfârșit de lăcomie, sex și dorință, acel hipnotic cântec de sirenă către depravare. Vibra undeva pe fundal, precum un zgomot pe care nu-l puteai desluși cu claritate, dar știai că e acolo. Croatan. Deci avea motive să se teamă. Îi simțise.

Jack o prinsese într-un colț al celulei, iar Schuyler începu să simtă claustrofobie în spațiul extrem de strâmt. Știu instinctiv că multe suflete suferiseră și își găsiseră sfârșitul în același loc în care se afla și ea. Putea simți durerea primordială, simțul neîndoielnic al nedreptății.

Pe vremuri, prizonierii erau trimiși în temnițe să moară - să putrezească sub pământ, fără a mai vedea vreodată soarele.

Ciudat că oamenii fuseseră determinați de Conspiratori să creadă că vampirilor le e frică de soare, când de fapt, adevărul era exact opusul. Ei îl iubiseră atât de mult, încât fuseseră izgoniți din rai din cauza dragostei lor pentru lumina luciferică.

Schuyler se înfioră, iar Jack continuă să-i explice:

— Petrecerea a fost compromisă. Au venit aici după tine.

— Dar de ce le pasă celor cu Sânge Argintiu de mine? Ce am eu așa de important? Întrebă Schuyler, încercând să nu pară că e irascibilă și că se văicărește.

De ce ea? Nu alesese ea asta. Tot ce-și dorea era să fie lăsată în pace, dar se pare că se născuse pentru a fi ținta unor atacuri.

Când Jack îi răspunse, o făcu cu siguranța și gravitatea unui duh ancestral, iar Schuyler întrezări astfel creatura străveche din spatele măștii de vampir tânăr. Cum îl numise Lawrence? Abbadon. Îngerul Distrugerii. Îngerul Apocalipsei. Unul dintre cei mai temuți foști generali ai lui Lucifer.

— Ciclurile sunt cheia existenței noastre; ele garantează invizibilitatea noastră permanentă în lumea umană. Conform Codului, expresia fiecărui spirit este atent monitorizată și înregistrată. Există niște liste și reguli care guvernează cine este chemat, de cine și când anume. Nu există nici o mărturie că Allegra ar fi avut voie să dea naștere unei fiice în acest ciclu. Așa că simplul fapt că tu te-ai născut e deja o violare a regulilor.

Ea fusese o greșeală chiar de la naștere, se gândi Schuyler. Mama ei... acea figură împietrită și tăcută din patul de spital... de ce a ales să mă nască? se întrebă Schuyler.

— Și ce dacă? Tot nu explică nimic. De ce le-ar păsa de asta? Ce-i interesează pe ei? Nu are nici un sens.

— Știu, oftă Jack.

— Nu-mi spui totul, își dădu Schuyler seama.

O proteja.

— Spune-mi adevărul! Trebuie să existe un motiv pentru care încercă să mă omoare.

Jack lăsa capul în jos și, într-un final, vorbi:

— Cu multă vreme în urmă, în timpul crizei de la Roma, Pistis Sophia a văzut în viitor. Ne-a spus că, într-o bună zi, legătura indestructibilă dintre Neprihăniți se va rupe. Că Gabrielle îl va respinge pe Mihail și va avea o fiică cu un Sânge Roșu. Și că acea fiică va fi sfârșitul celor cu Sânge Argintiu. Sophia nu s-a înșelat niciodată.

— Deci eu sunt moartea lor? Lui Schuyler i se păru amuzant și absurd. Eu? Lor le e teamă de... mine?

Îi scăpă un chicot aproape isteric înainte de a-l putea controla. Era pur și simplu ridicol. Ce putea face ea să-i rănească pe ei? Așa cum remarcase Anchetatorul, folosise spada mamei ei și ratase. Poate că era rapidă și puternică și ușoară, dar nu era o luptătoare, o războinică, nu era un soldat.

Jack își încrucișă brațele.

— Nu e nimic de râs. Leviathan te-ar fi ucis pe loc, atunci, în noaptea petrecută la Rio, dacă ar fi știut cine ești. Și acum, când a aflat că a fost atât

de aproape de a te ucide, te-a căutat și a venit după tine aici pentru a termina treaba.

— Dar de unde știi că m-a găsit Leviathan?

— Pentru că eu l-am găsit pe el, spuse Jack înnegurat, Tatăl meu și cu mine îl căutăm de luni întregi.

— E și Charles aici? întrebă ea.

Se miră de ce această veste nu o făcu să se simtă în siguranță. Charles Force era cel mai puternic dintre ei toți. El era Mihail, Cel cu Inima Curată, Curajosul, Prințul îngerilor, Comandantul Suprem al Armatei Domnului. Și ea îl căutase pe Charles, iar faptul că știa că era și el aici în Paris ca protector al ei – sau unul dintre ei – ar fi trebuit s-o bucure. Dar nu o bucura. Charles Force nu-i era prieten. Nu-i era nici dușman, dar nici prieten.

Dar poate că acum va reuși să descopere ceea ce o rugase Lawrence să facă. Charles îi va spune despre Moștenirea familiei Van Alen. Schuyler trebuia să afle. Măcar atât îi datora bunicului ei.

Jack dădu din cap.

— Da. A decis să vină, când, după mărturisirea ta, Conclavul nu a trimis Venatorii pe urmele Leviathanului. Timp de luni de zile am fost cu un pas și două orașe în urma lui. Când Leviathanul ne-a condus aici, la această petrecere, ne-am gândit că o urmărește pe contesă, pentru că ea a jucat un rol important în încarcerarea lui pe Corcovado.

Dar când te-am văzut pe tine în sala de bal, am știut imediat care erau adevăratele sale intenții. Charles m-a trimis să mă asigur că ești în siguranță, în timp ce el se va confrunta cu Leviathanul.

Practic, era în pericol de a fi atacată de cel mai rău dintre cei mai răi demoni. Extraordinar. Fugea de Venatori, când, de fapt, acum că știa cine era pe urmele ei, ar fi trebuit să fugă înspre ei.

— Deci acum mă crezi? Mă crezi că nu l-am ucis pe Lawrence, așa cum spune Conclavul? întrebă Schuyler.

El privi în jos.

— Nu pot vorbi în numele Conclavului. Dar eu te-am crezut mereu, am crezut întotdeauna în tine, spuse el cu blândețe.

— Da, zise ea, dând din cap și încercând să pară serioasă, pentru a ascunde faptul că era mișcată de încrederea lui.

Jack o credea. Era de partea ei. Cel puțin nu o detesta. Nu o detesta pentru că îi frânsese inima.

— Și acum ce facem?

— Să începem cu începutul, zise el repede. Hai să ieșim din carcera asta. Mi-era teamă c-o să alegi exact locul ăsta ca să te ascunzi. Și cred că ai observat ce groaznic miroase!

Nouăsprezece.

Bliss.

Muffie Astor Carter (pe numele ei adevărat Muriel) era o Sânge Albastru în toate sensurile cuvântului. Fusese educată la școli de elită, precum Miss Porter's și Vassar, și lucrase în departamentul de publicitate al renumitului bijutier Harry Winston, înainte de a se căsători cu doctorul Sheldon Carter, cel

care dobândise faima devenind chirurgul plastician al înaltei societăți din Park Avenue. Legătura lor era una dintre cele controversate, deoarece le luase ceva timp pentru a se găsi unul pe altul: el era al doilea ei soț, iar ea era a treia lui soție.

Era, de asemenea, una dintre cele mai populare figuri mondene. Rivalele geloase se plâneau că publicul o place doar pentru numele pe care-l poartă. Era atât de revoltător, de școlăresc, încât părea o glumă. Dar nu era; era adevărat, la fel ca și Muffie însăși, care întruchipa autenticitatea aristocratică de alb-protestant-de-origine-anglo-saxonă, într-o eră a hoardelor de proaspăt îmbogățiți nerușinați, care își adăugau un „von” sau „de” la nume și care nu știau să facă diferența dintre o bijuterie Verdura și una Van Cleef.

În fiecare an, Muffie își deschidea reședința din Hamptons, „Capătul Oceanului”, pentru a găzdui un show de modă în beneficiul Băncii de Sânge din New York. Era punctul culminant al calendarului de evenimente sociale din luna august. Așezată la capătul lui Gin Lane, proprietatea se întindea pe șase acri și includea un conac cu o casă de oaspeți separată și la fel de extravagantă, un garaj pentru douăsprezece mașini și locuințele personalului. Proprietatea mai avea și două piscine (cu apă sărată și apă dulce), terenuri de tenis, un lac cu nuferi și grădini îngrijite de profesioniști. Iarba-câinelui era tăiată o dată la două zile, manual, cu foarfeca, pentru a o menține exact la lungimea potrivită.

Când Bliss ajunsese acolo duminică după-amiază devreme, văzu o procesiune de mașini sport europene, mergând în ralanti, pe alea unde așteptau valeții. Trecuse o săptămână de când Henri o vizitase acasă. Deocamdată, pentru a păstra aparențele, Vizitatorul nu dezaprobase acțiunile ei de recuperare a identității. Reușise să se tundă, să își cumpere câteva haine noi și chiar să meargă la o sesiune sau două de Pilates. Chiar dacă mușchii de vampir erau supranatural de puternici, tot aveau nevoie de tonifiere. În timp ce Vizitatorul părea mulțumit de noul aranjament, erau momente când revenea pe neașteptate, trimitând-o înapoi în vid. Era ca un hoț de mașini, se gândi Bliss, fluturând o pușcă și împingând-o grosolan pe bancheta din spate a minții.

Dar acum era plecat de azi-dimineață, iar Bliss era fericită să se afle din nou printre oameni, să nu se mai concentreze doar asupra ei, ca să zicem așa. Bliss realiză că singurul mod în care putea să facă față lucrurilor care i se întâmplau era să le ia în râs. Descoperise o înclinație către umorul negru pe care nu avea habar că o posedă. Încă mai zâmbea când îi dădu valetului cheile de la mașină. Venise vreo mașină de-ale casei – ceea ce familia numea mașinile atribuite fiecărei reședințe. În Palm Beach familia Llewellyn avea o colecție întregă de mașini clasice – un Rolls-Royce Phantom, un Bentley din 1955 și un Lincoln Continental nou-nouț, din 1969. În New York adăugaseră o scrie de SUV-uri negre, odată ce Bobianne își dăduse seama că Rolls-Royce-ul Silver Shadow era mult prea bătător la ochi pentru Manhattan.

În Hamptons dețineau câteva Mercedesuri SLK vintage, decapotabile, de la începutul anilor nouăzeci – una dintre cele mai des întâlnite mașini din

East End. Bobianne încercase mereu să se adapteze cât mai bine. Bliss îl alesese pe cel roșu, pentru a se potrivi cu starea ei de spirit pozitivă. Măcar acum să se bucure de mașini! Nu știa câtă vreme vor mai rămâne în posesia lor, deoarece Forsyth le vindea odată cu casa, astfel încât să-și poată permite să păstreze măcar apartamentul tip penthouse din oraș.

Se îndreptă spre ușa principală, unde Balthazar Verdugo, designerul a cărui colecție de toamnă era prezentată, stătea alături de gazde să primească oaspeții. Balthazar era foarte popular printre clientele sale – ba chiar se și însurase cu una. Mirosea a ulei de cocos și prea mult gel de păr. Lui Bliss nu-i plăcuse niciodată de el sau de creațiile lui – erau prea pretențioase pentru gustul ei – dar făcu obișnuita conversație politicoasă.

— E o zi minunată, nu-i așa? Abia aștept să mă îmbrac în hainele dumneavoastră! Mulțumesc că m-ați invitat! Cine e dulceața asta? zise ea veselă, mângâind un Chihuahua cuibărit la pieptul designerului.

Balthazar îi oferi lui Bliss o mână moale, iar apoi o pasă rapid către Muffie cu un zâmbet șters.

— Mă bucur să văd că te simți bine, draga mea, spuse Muffie, îmbrățișând-o în trecăt.

Muffie avea o frunte lată și teșită, fără nici un rid (era cea mai eficientă reclamă pentru soțul ei chirurg plastician) și coafura blondă perfectă din Upper East Side. Era întruchiparea speciei ei: bronzată, suplă, grațioasă și perfect potrivită aceluși loc. Era tot ceea ce Bobianne dorise să devină, dar nu-i reușise niciodată.

— Mulțumesc, spuse Bliss, încercând să nu se simtă ciudat. Mă bucur că mă aflu aici.

— Restul fotomodelilor sunt în spate. Cred că o să întârziem, ca de obicei, spuse Muffie veselă.

Bliss se îndreptă spre zona din spatele scenei, șterpelind un aperitiv de pe o tavă și un pahar de șampanie de pe una din mesele-bufet.

Henri avea dreptate: era o treabă ușoară. Nu era un show de modă adevărat, ci doar o prezentare pentru clienții bogați în numele carității. În timp ce un spectacol de modă adevărat era o agitație haotică de energie și anxietate, la care participau sute de redactori, retaileri, vedete, și era prezentat de reviste și televiziuni din toată lumea, show-ul lui Balthazar Verdugo de la reședința lui Muffie Carter era mai degrabă un eveniment restrâns, doar pentru clienții selecți.

Era ciudat să revină în lumea reală, să meargă pe iarba umedă (de fapt, să se afunde în ea cu tocurele), să mestece cu poftă aperitive, să admire uluitoarea priveliște asupra oceanului de la reședința familiei Carter – o linie albastră neîntreruptă ce se întindea la orizont – și să afle că în unele părți ale lumii, chiar și în lumea lor – lumea celor din Comisie și Adunare – existau unii care rămâneau indiferenți și chiar erau lipsiți total de interes față de ceea ce se întâmplase în Rio.

Muffie și celelalte femei din Comisie pe care Bliss le întâlni la petrecere nu aduseră în discuție moartea lui BobiAnne sau masacrul Conclavului. Bliss înțelese că, pur și simplu, își vedeau mai departe de viețile lor: planificau

petreceri, găzduiau evenimente caritabile, participau la toate show-urile de haute-couture și show-urile de echitație cu care își umpleau zilele. Nu păreau foarte îngrijorate sau afectate. Cordelia Van Alen avusese dreptate: erau în cea mai profundă fază de negare. Nu voiau să accepte întoarcerea celor cu Sânge Argintiu. Nu voiau să accepte realitatea a ceea ce făcuseră și ce planificau să mai facă cei cu Sânge Argintiu. Erau satisfăcute de viețile lor și nu doreau să se schimbe nimic.

Trecuse foarte multă vreme de când nu mai fuseseră războinice, luptătoare, soldați, umăr la umăr în lupta împotriva Prințului întunericului și legiunilor sale. Era greu să-ți imaginezi acest grup de femei mondene, subnutrite și pline de Botox, și progeniturile lor care leneveau toată ziua, ca fiind niște războinici neînfricați prinși în lupta pentru Cer și Pământ. Era exact cum îi spusese Cordelia lui Schuyler: vampirii deveneau din ce în ce mai leneși și mai „lasă-mă să te las”, din ce în ce mai asemănători cu oamenii și mai puțin înclinați să-și ducă la bun sfârșit destinul lor celest.

Bliss începu să înțeleagă că asta îi deosebea pe Cordelia și Lawrence de ceilalți - lor le păsa. Își păstrasera vigilența împotriva forțelor iadului și dăduseră alarma. O alarmă pe care nimeni nu era dornic s-o audă. Familia Van Alen constituia excepția de la regulă. Era normal ca Schuyler să le semene. Prietena ei nu se simțise niciodată în pielea ei în lumea celor putred de bogați, deși se născuse printre ei. Dar Schuyler nu era singura. Chiar și Mimi și Jack Force erau diferiți. Nu își uitaseră trecutul glorios.

O singură privire la modul în care Mimi se lăuda cu abilitățile ei extraordinare de vampir era suficientă pentru a convinge pe oricine că afurisita aia slăbănoagă poseda ceva în plus, nu numai priceperea de a face cumpărături.

Dar oameniiăștia - acest grup de mondeni, satisfăcuți de ei înșiși, care abia dacă tresăriseră la auzul veștii legate de masacru - acești oameni se numeau vampiri?

Exact. La fel ca membrii Conclavului vor fi extrem de ușor de învins atunci când va veni vremea.

Pe Bliss o trecură fiorii. Se obișnuise să fie singură și uitase că Vizitatorul putea apărea oricând.

Ce vrei să spui? Ce le este sortit?

Dar Vizitatorul nu mai răspunse.

Douăzeci.

Mimi.

El Sol de Ajuste era situat în Cidade de Deus, Orașul lui Dumnezeu, mahalaua notorie din vestul orașului care fusese sursa de inspirație pentru un mare film hollywoodian și un show de televiziune ulterior, City of Men. Normal, adevăratul oraș era complet diferit de versiunea lui americană, care constituia echivalentul unui tur prin mahalale aranjat de portarii hotelurilor: o etalare la modă a curajului. Realitatea sărăciei era mult mai dură și mai urâtă - munții de deșeuri, mirosul pestilențial de canalizare și gunoaie, copiii în fundul gol care trăgeau din țigară, lăsați de izbeliște pe străzi; modul în care

nimeni nu se obosea să alunge muștele – trecuseră de punctul în care să le mai pese de ceva așa de banal precum muștele.

Barul nu era altceva decât o șandrama din tablă, având un acoperiș cu o singură pantă și o tejghea de lemn plină de găuri. Când Mimi și băieții ajunseră acolo, un grup de indivizi duri îl hărțuiau pe ajutorul de barman, tipul care curăța mesele și ștergea berea vărsată cu niște prosoape zdrențuite. Mimi recunoscuse tatuajele înspăimântătoare de pe fețele membrilor găștii: făceau parte din Commando Prata, Conducerea Argintie, o bandă notorie care era responsabilă de comiterea majorității activităților criminale din acea parte a ghetoului. Avea să fie interesant.

— Voce deve tres pesos! insistă băiatul.

Îmi datorezi trei pesos.

— Caralho! Vai-te foder!

Grasul râse și-l înjură, împingându-l în zid.

Proprietarul în vârstă stătea în spatele unei mese, părând înfricoșat și iritat de faptul că angajatul lui era hărțuit, iar micul său local era acum plin de niște străini îmbrăcați în negru.

— Cu ce vă pot ajuta? lătră el în portugheză, uitându-se cu un ochi la băiat. Hei, tu! Lasă-l în pace! strigă el când unul dintre gangsteri îi puse piedică băiatului, care căzu cu fața în jos la pământ.

Drept răspuns, bătașul cel gras îi dădu un picior în cap băiatului întins pe podea. Se auzi un sunet oribil de gheată cu bot de metal pe os și, dintr-o mișcare rapidă, unul dintre haidamaci duse un cuțit la gâtul barmanului.

— Ai ceva să ne spui, moșule?

— Lasă cuțitul jos, ordonă Kingsley cu o voce calmă.

— Valea! spuse șeful bandei.

Era un tip slăbănog cu o față ciupită de vărsat, care stătea mai în spate. Își ținea arma automată în mână cu aceeași nonșalanță cu care ar fi ținut o cutie de suc.

Baronii locali ai drogurilor acționau în mahalale ca o prezență polițienească neoficială, fiind judecători și călăi după pofta inimii. Dar singura lege pe care o respectau era a lor.

— Bucuros, dar după ce îi lași pe acești oameni cumsecade în pace, spuse Kingsley blând.

Erau douăzeci de gangsteri și patru Venatori, adică nu era o luptă deloc dreaptă pentru amărății de Sânge Roșu. Vampirii puteau distruge pe oricine din încăperea într-o clipită dacă doreau. Mimi deja își imagina un morman de cadavre pe podea.

Simți cum sângele începe să-i fiarbă în vine, dar era ceva superficial – genul de excitație pe care o simțeai la un meci de box când deja știai care va fi rezultatul. Bătașiiăștia se credeau niște duri, dar nu erau nimic: niște purici pe spatele unui bivoli, niște hiene în fața unui leu. Mimi își dori o provocare adevărată.

Gangsterii nu se temeau de străini și erau mai rapizi decât crezuseră Venatorii. Înainte ca Kingsley să se poată întoarce, tipul îl tăie cu o lamă, iar mâneca sfâșiată dezveli o rană urâtă.

Era destul. Mimi se răsuci și-i lovi pe doi dintre ei, trimițându-i la pământ, iar pe al treilea îl făcu să cadă în genunchi. Era pe punctul de a scoate Eversor Lumen, Distrugătorul Luminii, când auzi vocea lui Kingsley în cap.

Fără arme! Fără morți!

Oricât de mult ar fi vrut să facă opusul, își lăsă sabia în teacă. Doi haidamaci încercară să sară asupra ei, dar ea se feri și îi trimise grămadă peste mesele șubrede. Un altul își scoase arma, dar înainte de a apuca să tragă, Mimi i-o zbură din mână cu o lovitură de toc. Floare la ureche. Își dădea seama că până și frații Lennox se distrau spărgând capete și distrugându-și atacatorii. Urmăritul viselor și validatul amintirilor nici nu se comparau cu o bătaie bună cu mâinile goale.

Unul dintre bătauși apucă un picior de scaun și-l îndreptă spre pieptul lui Kingsley, dar Mimi îl făcu bucăți înainte să apuce să ajungă la țintă.

— Mersi. Nu știam că-ți pasă așa de mult, zise Kingsley rânjind, în timp ce își făcea de lucru cu un puști care ținea în mână un Uzi.

Mimi râse. Abia dacă depusese vreun efort, deși respira greu. Așa cum ordonase Kingsley, inamicii lor vor trăi să apuce și ziua de mâine. Trecu cu grijă peste mormanele de trupuri, iar Ted o ajută să ajungă la bar, lângă ei.

Barmanul ieși de sub o masă, plecându-și capul cu recunoștință.

— Cu ce să vă servesc?

— Care e specialitatea localului? întrebă Kingsley.

— Ah! Barmanul le aruncă un zâmbet fără dinți. Adu Leblon-ul, îi spuse ajutorului său, care nu mai sângera.

Băiatul dispăru în dulapul din spate și ieși ținând în mână o sticlă de cachaga: rom din trestie de zahăr. Barmanul turnă în patru păhărele.

— Micul dejun, zise Kingsley, încuviințând din cap și ridicând paharul.

— Saude! spuse Mimi, dând paharul peste cap.

În sănătatea ta!

— O căutăm pe fetița asta. Ai văzut-o? întrebă Kingsley, arătându-i fotografia cu Jordan. Spune-ne! adăugă el, folosind constrângerea.

Băiatul scutură din cap, iar barmanul se uită la poză vreme îndelungată. Apoi scutură și el încet din cap.

— N-am văzut-o în viața mea. Dar ăsta nu e un loc unde oamenii vin cu copiii.

Mimi și Kingsley schimbă o privire, iar umerii gemenilor se lăsară în jos a dezamăgire. Plecară din bar după ce terminară sticla. Era miezul zilei. Soarele era sus pe cer și afară era arșiță. Câțiva trecători curioși, atrași de bătaie, se adunaseră la intrarea în bar, dar păstrară distanța de cei patru. Privirile erau pline de respect. Nimeni nu trăise să apuce ziua în care Conducerea Argintie era învinsă.

— Pentru tine, spuse o doamnă în vârstă, dându-i lui Mimi o sticlă cu apă. Obrigado.

Femeia își făcu cruce și Mimi își dădu seama că era un gest de recunoștință pentru că făcuse un mic act de dreptate într-un loc nelegiuit.

— Mulțumesc, zise Mimi, acceptând apa cu o plecăciune a capului.

Încă o dată era uimită de cât de neajutorată se simțea. Problemele acestor oameni nu sunt și ale tale, își zise ea. Nu-i poți ajuta.

Se simțea atât de departe de lumea exclusivistă și protejată din Upper East Side, așa cum stătea acum pe un trotuar prăfuit din mahalale, cu mușchii încă tensionați de la confruntare. De aceea voise să ia parte la misiune, pentru a-și revoluționa oarecum viața - să vadă o parte a lumii pe ai re n-o putea vedea de pe bancheta din spate a limuzinei. Toate că în acest ciclu era o prințesă răsfățată, dar natura ei adevărată era a unei luptătoare. Azrael avea nevoie de asta.

Dar era frustrant. Porniseră la drum cu un an în urmă să-l găsească pe Străjer și deocamdată nimic nu le răsplăti se eforturile, cu excepția aceluși bilet care nu le spunea mare lucru.

— Poate că Străjerul nu vrea să fie găsit, zise Mimi, bând o gură de apă și dându-i sticla mai departe lui Kingsley. Te-ai gândit la asta vreodată?

— E posibil, răspunse el, luând o înghițitură și aruncând sticla unuia dintre gemenii Lennox. Dar puțin probabil. Știe cât de valoroasă e înțelepciunea ei pentru comunitatea noastră. Știa că mă vor trimite pe mine s-o caut. Crede-mă, vrea să fie găsită.

— Dă-mi să văd din nou biletul, spuse Mimi.

Kingsley îi dădu bucățica de hârtie. O reciti. Ținând hârtia în sus, observă ceva ce le scăpase. Ceva ce fusese ascuns de zorii zilei, când era prea întuneric pentru a putea vedea clar.

— Uite, îi spuse ea lui Kingsley ținând biletul în sus, astfel încât să fie direct în razele de soare.

Lumina puternică trecu prin hârtie și scoase la iveală ceva ce până atunci fusese invizibil, ca un fel de filigran. Phoebus ostend praeo, într-adevăr. Soarele vă va arăta calea. În mijlocul paginii era o hartă.

Douăzeci și unu.

Schuyler

— E pe-aici, spuse Jack. Când eram copil, bucătarii mă dădeau afară de aici.

Îi arătă lui Schuyler un culoar secret care se învârtea prin toate magaziile vaste de la subsolul castelului.

Istoria consemnează că reședința fusese construită pentru a găzdui o curte întregă de nobili. Exista o aripă doar a servitorilor, iar bucătăriile și cămărilor se întindeau pe trei niveluri în jos. Când contele era încă în viață, cuplul regal găzduise petreceri luxoase, ce duraseră câte o lună întreagă, pentru oaspeții lor și anturajul acestora. Castelul era astfel creat pentru a susține ceea ce devenise un stil de viață demodat, ca să nu mai vorbim că era incredibil de costisitor. Nu-i de mirare că dezvoltatorii planificau să-l împartă în apartamente separate - să locuiești împreună cu un personal format din șazeci de oameni devenise imposibil chiar și pentru contesă, care se muta într-o reședință mult mai adecvată, vila ei din Saint-Tropez.

Dar, deși proprietatea se lăuda cu zeci de camere secrete și culoare labirintice, în final era o singură ieșire din Hôtel Lambert. Toată lumea, de la

nobilii de rang înalt până la cei mai umili servitori de la bucătărie, trebuiau să treacă prin curtea interioară și să iasă pe porțile principale. Jack și Schuyler își dădură seama că nu au încotro: vor trebui să ajungă la libertate trecând exact prin cuibul de vipere.

Scara din aripa servitorilor ducea direct în holul principal, unde Jack și Schuyler puteau auzi o veselie necontrolată și râsete isterice care păreau din ce în ce mai obosite și frenetice pe măsură ce muzica amețitoare devenea mai alertă.

— Ce tot fac? șopti Schuyler, în timp ce se ghemuiau în spatele unei coloane. De ce mă simt... ca și cum... ca și cum aș vrea... să rănesc pe cineva?

— Este ceea ce fac cei cu Sânge Argintiu - împing - folosesc glom-ul ca și noi, doar că ei împing în direcția opusă. Scot ce e mai rău în oameni.

— N-ar trebui să avertizăm lumea? întrebă Schuyler.

— Aici nu e Rio. Suntem prea mulți pentru a fi învinși; cei cu Sânge Argintiu nu vor risca nimic foarte periculos, în afară de constrângere. Ei sunt aici doar pentru tine, spuse Jack, încercând să îndulcească dificultatea situației lor cu un alt zâmbet liniștitor.

Schuyler nu voia să se lasă pradă fricii și se calmă concentrându-se pe lupta împotriva greței pe care o simțea, creată de vraja celor cu Sânge Argintiu. Trebuiau să-l găsească pe Oliver și să plece de acolo cât de discret posibil. Făcuse mare tărași când fugise de Jack, dar bufoneriile exagerate ale artiștilor de la Bollywood îl acoperiseră. Oaspeții bănuiseră că făcea parte din spectacol, având în vedere cum era îmbrăcată. Sariul ei o ajutase să se camufleze perfect.

— Uite! spuse Jack, întinzându-i un crucifix micuț din argint agățat de un lăntșor. Ar trebui să te ajute, zise el, scoțând unul asemănător de sub gulerul cămășii. Face parte din uniforma Venatorilor.

Se strecurară afară în grădină și îl găsiră pe Oliver stând singur sub un fag maiestuos, cu o băătură în mână. Chiar dacă era surprins s-o vadă pe Schuyler cu Jack, nu se observă nimic pe fața lui, cu excepția unei sprâncene ridicate ușor, deși pe Schuyler o duru să vadă că privirea i se întunecă puțin.

Nu e ceea ce crezi, voi ea să-i spună. Te iubesc.

Cu toate astea, când Oliver se întoarse spre Jack, se arătă prietenos și îi strânse mâna cu căldură.

— Mă bucur să te văd, amice. A trecut mult timp!

Jack scutură mâna lui Oliver cu o strângere fermă.

Amândoi erau hotărâți să se comporte ca și cum ar fi dat nas în nas la o reuniune a liceului. Ca un grup de absolvenți din Upper East Side care se pun la curent cu ultimele bârfe și vești.

— Ce te aduce aici, Force? Sper că nu Comisia, zise Oliver, tonul său degajat mascând o aluzie subtilă.

— Deloc, răspunse Jack, în timp ce Schuyler îl puse repede pe Oliver la curent.

După ce auzi ce se întâmpla, Oliver înțelese imediat în ce pericol se aflau.

— Ce-aveți de gând să faceți? îi întrebă el. Am sentimentul că nu vom putea ieși de aici neobservați.

— Deocamdată n-au remarcat că Schuyler nu mai e în camera în care trebuia s-o aștepte pe contesă, zise Jack, uitându-se de jur împrejur. Cred că vom ajunge la Lu...

Dar înainte de a apuca să termine propoziția, se opri și își ridică privirea în sus, cu o expresie uluită pe față.

Schuyler se uită peste umărul lui. Baronul de Coubertin reapăruse în partea cealaltă a curții interioare. Dar avea ceva schimbat. Diferit. Chiar și de la distanță, Schuyler putea observa că ochii lui erau înconjurați de un foc purpuriu. Pupilele erau argintii.

Leviathan.

Stătea nemișcat, cercetând camera cu ochii lui argintii fioroși.

Schuyler se întoarse spre Oliver și văzu că și el îl observase. Oliver se îngălbenise la față.

— Te-am lăsat să te duci singură cu el - am fost atât de nesăbuit - știam eu că ceva nu e în regulă... Când am vorbit cu el la corabie părea total diferit, chiar jovial. Ar fi trebuit să-mi dau seama că ceva e în neregulă.

— Nici eu nu mi-am dat seama, Ollie. Nu aveai de unde să știi, spuse ea.

Schuyler își aduse aminte că bunicul ei îi spusese că cei cu Sânge Argintiu își schimbau forma cu agilitate. Leviathan o încuiase în acea cameră, probabil intenționând să scape de ea mai târziu. Se cutremură când se gândi ce planificaseră să facă cu ea.

— Ascultă, eu doar te încetinesc, dar poate că voi putea să-i încetinesc și pe ei, spuse Oliver, dându-și turbanul jos și aruncându-l pe jos.

— Nu! zise Schuyler. Leșim din asta împreună sau nu mai ieșim deloc! Oliver! Ascultă-mă! îl imploră ea, îngrozită de ceea ce avea el de gând să facă.

— Prea târziu, zise Oliver, apucând o torță și alergând spre intrarea păzită de elefanți. Prindeți-mă! țipă el, dând din mâini ca ieșit din minți.

Elefanții se ridicară pe picioarele din spate, aruncându-i la pământ pe Regele și Regina din Siam, și o porniră înnebuniți prin tufișuri după Oliver. Dresorii țipau, iar oaspeții derutați alergau în toate direcțiile, încercând să se dea la o parte din calea animalelor dezlănțuite.

— Repede! înainte de a închide porțile, spuse Jack, întinzând mâna.

— Dar... Oliver! zise Schuyler, împleticindu-se. Oliver, nu! Oliver!

— E ființă umană; nu pe el îl vor - Schuyler, trebuie să te scoatem de aici! Te rog! zise Jack, cu mâna întinsă.

— Nu! Nu pot! Nu pot să-l las aici!

Privi cum Oliver alerga din ce în ce mai departe, cu elefanții pe urmele lui.

Dar nu-l ajuta nicicum pe Oliver dacă rămânea aici. Nu acum. Și, ezitând, îi punea și mai mult în pericol. Voia să alerge după Oliver, dar îl lăsa pe Jack s-o conducă. Fugiră, ferindu-se de purtători de torțe și personal de catering derutați, evitând elefanții dezlănțuiți, petrecăreți care urlau și

servitori uluiți. Simțea furia demonului Leviathan, îi putea simți privirea sfredelind-o în ceafă, o răutate deliberată și năprasnică.

Într-o clipă avea să fie lângă ei.

Dar, spre deosebire de lupte, Schuyler se pricepea foarte bine să alerge, și împreună cu Jack zbură prin curtea pietruită și dincolo de porțile principale. Se uită pentru ultima dată în urmă, peste umăr, și îl surprinse pe Oliver dispărând în gloata revoltată, cu un braț ridicat în aer. Le făcea cu mâna la revedere.

Douăzeci și doi.

Bliss.

Prezentarea de modă decurse bine. Bliss reuși să facă cele două întoarceri pe podium fără nici un incident, deși era încă tulburată de faptul că auzise vocea amenințătoare a Vizitatorului la ea în minte. Ce plănuia? Ce voia să spună cu „vor fi extrem de ușor de învins”? Dar de fapt știa ce voia să spună, nu-i așa? Nu era oare și ea în faza de negare? Pentru că trebuia să existe un motiv pentru prezența Vizitatorului în viața ei; nu era ca și cum stătea și el pe aici ca să-și cunoască draga lui fiică mai bine. Avea un motiv.

Și oricare ar fi fost acesta, ea era implicată, deoarece, din toate punctele de vedere, ea era el. Orice făcea sau nu făcea Vizitatorul, lumea nu avea să-l blameze pe Lucifer, ci pe Bliss. Poate că se putea face ceva în această privință. Ar putea încerca să afle ce face Vizitatorul când este plecat. Ar fi o idee bună să știe mai multe și să fie mai informată.

Își masă tâmplele. Din fericire, majoritatea celorlalte modele o lăsaseră în pace. Îi știau povestea și nimeni nu se aventurase să-i zică ceva, ci doar îi aruncaseră câteva priviri compătimitoare. Bliss se gândi că ar putea la fel de bine să aibă cuvântul „SUPRAVIETUITOR” lipit în frunte, având în vedere cum șușoteau fetele despre ea. Mama vitregă ucisă. Sora dispărută... se zice că a fost omorâtă... Groaznic... Chestiile astea se întâmplă adesea în Rio, nu-i așa?

Bliss își zise că este teribil de nedrept. Ceea ce se întâmplase cu familia ei nu avea legătură cu țara în care se aflau, dar, evident, nu putea spune asta nimănui. Voia doar să plece de acolo. Se schimbă de ultima ținută – o rochie de seară din tul, pe care o doamnă din înalta societate avea s-o poarte la deschiderea stagiunii de balet din toamnă – și se îmbracă cu rochia ei albă simplă. Traversa gazonul, evitând cu grijă câteva figuri cunoscute și sperând să poată ajunge acasă fără a fi nevoită să facă conversație, când se auzi strigată.

— Bliss? Tu ești? Bună!

O fată frumoasă, cu părul lung și blond, purtând o pălărie moale de paie și o rochie șic, căzută pe un umăr, se apropie de ea.

Bliss o recunoscuse imediat. Era Allison Ellison – sau Ally Elli, cum i se spunea – una dintre cei cu Sânge Roșu de la Duchesne.

Ally venise cu o bursă; părinții ei locuiau în Queens sau cam așa ceva, iar ea era nevoită să vină la școală cu autobuzul, cu care făcea două ore. Bliss presupusese că asta avea s-o facă pe Ally extrem de nepopulară, dar dimpotrivă. Puștii din Upper East Side adorau poveștile ei din alt cartier și

modul ei amuzant de a vedea lucrurile. Bliss își aminti cum ea, Mimi și un grup mare de persoane ieșiseră cu Ally, iar Ally se asigurase că fiecare plătea exact ceea ce datora la masă – până la ultimul cent. Nimeni nu scăpase cu rahaturi gen „mi-am uitat portofelul acasă; îți dau banii data viitoare” pe care copiii cu fonduri în bancă, precum Mimi, le băgau mereu la înaintare.

Una era s-o vezi pe Ally la școală și alta era s-o întâlnești la petrecerea anuală de cumpărături, șampanie și acte de caritate a lui Muffie Astor Carter. Ce căuta ea aici, purtând o rochie originală Balthazar Verdugo, pe care cheltuisese o sumă cu cel puțin cinci cifre și arătând de parcă își petrecea fiecare vară în Southampton?

Bliss primi răspunsul când Jamie Kip veni s-o îmbrățișeze pe Ally. Așa deci. Ally era însoțitoarea umană a unuia dintre cei mai populari băieți cu Sânge Albastru. Acum ținuta costisitoare a lui Ally și prezența ei la petrecere aveau sens.

— Bună, Ally dădu Bliss din cap. Jamie.

Jamie se scuză și cele două fete rămaseră singure.

— Ce mai faci? Întrebă Allison. Mă bucur să te revăd, zise blondina, cu o mână pe brațul lui Bliss.

Bliss se simți mișcată de neașteptata căldură din vocea lui Ally.

— Sunt bine... Mersi, spuse ea.

— Ți-am simțit lipsa la comemorarea lui Dylan. Dar nu-ți face griji, nimeni nu se aștepta să vii. Tatăl tău ne-a spus că ai nevoie de odihnă.

— Comemorare? A existat așa ceva? Pentru Dylan? Când? Întrebă Bliss, încercând să nu sune ca și cum era pe punctul de a-și ieși din minți.

Allison păru încurcată.

— Acum aproape un an. Da, știu. E ciudat, nu? Adică, tipul a dispărut, nu? Se presupunea că părinții lui s-au mutat în Grosse Pointe sau ceva de genul, dar apoi s-a descoperit că el stătea la Tranziții, dar a avut liber două zile și a murit din cauza unei supradoze.

Altă poveste de adormit copiii, se gândi Bliss. Cei cu Sânge Albastru își ștergeau urmele foarte bine. Era destul de ușor să explici moartea lui Dylan ca fiind un alt copil de bani gata care a luat o supradoză. Mai ales că era și la dezintoxicare. O poveste perfect plauzibilă, cu excepția faptului că nu era deloc adevărată.

Allison se foi încurcată.

— Nici măcar nu-l cunoșteam foarte bine, dar voi erați prieteni, nu?

— Da, eram, spuse Bliss. A fost... Cum s-a... A mai fost cineva acolo?

Eleva de la Duchesne păru jenată.

— Nu prea. N-au fost multe persoane. Cred că eram singura de la Duchesne. Au fost niște tipi de la centrul de dezintoxicare, dar ei erau și organizatorii. Eu am aflat despre asta întâmplător, de la Wes McCall. Și el era la Tranziții. M-am gândit... mă rog, Dylan și cu mine eram colegi la cursul de engleză și era... un tip de treabă. O figură. Dar era drăguț, știi ce vreau să zic!

— Da, spuse Bliss cu ochii în lacrimi.

— O, Doamne, te-am făcut să plângi, îmi pare rău. N-am vrut să te supăr. Uite! zise Allison, dându-i lui Bliss o batistă parfumată din geantă.

— Sunt bine... doar că... e complicat, se bâlbâi Bliss, primind bucuroasă batistuța și ștergându-se la ochi.

— Viața sigur e complicată, dădu Allison din cap. Dar mă bucur că te-am văzut... afară. Adică, trebuie să-ți fie tare greu. Spun numai lucruri nepotrivite, nu-i așa?

— Deloc. E bine să vorbesc cu cineva, zâmbi Bliss.

— Poți vorbi oricând cu mine. Vii înapoi la școală din septembrie? Bliss dădu din cap.

— Da. E ciudat să rămâi în urmă. Nu mai știu pe nimeni.

Vizitatorul fusese de acord ca Bliss să se reîntoarcă la școală. Ar fi dubios dacă fiica senatorului ar deveni brusc un caz de abandon școlar.

— Mă știi pe mine, și sunt în clasă cu tine, zise Allison. N-o să fie chiar așa de rău, adăugă ea, îmbrățișând-o pe Bliss.

— Mă bucur să aud asta. Mersi, Ally. Pe curând, zâmbi Bliss.

— Pe curând.

Bliss se îndreptă spre mașina ei, bucuroasă că era singură în timp ce rumega veștile. Avusese loc o comemorare pentru Dylan și nu venise nimeni. Pentru cei cu Sânge Roșu, era un alt copil-problemă, iar pentru vampiri, o pagubă colaterală. Nimănui nu-i păsa și nimeni nu-și amintea de el.

Nici măcar nu fusese și ea acolo să-și ia rămas-bun de la el. Să-l vadă pentru ultima dată înainte de a-l îngropa. Era plecat pentru totdeauna și nu avea să-l mai vadă vreodată.

Douăzeci și trei.

Mimi.

Instrucțiunile de pe hartă îi conduseră la Pădurea Tijuca, aflată exact în inima orașului, nu departe de districtele cu plaje elegante aflate de-a lungul coastei. Rio era o minune, se gândi Mimi. Unde altundeva în lumea asta puteai trece așa repede de la zgârie-norii de sticlă ai districtului financiar la pădurea tropicală luxuriantă?

În taxiul care-i ducea spre Barra da Tijuca, Kingsley studie harta minuțios desenată.

— Pare că e un fel de cabană în pădure, aproape de o cascadă. Probabil că acolo au dus-o.

— Crezi că mai e în viață? întrebă Mimi.

Kingsley nu răspunse. Doar împături biletul și-l puse înapoi în buzunar.

— Au ținut-o în viață timp de peste un an, asta știm sigur. Dacă aveau de gând s-o ucidă, de ce să fi așteptat atâta?

— Am o presimțire rea, zise Mimi. Ca și cum am fi ajuns prea târziu.

Biletul fusese datat cu patru zile în urmă. Cuvintele fetei îi răsunară în minte. Oameni răi. Au luat-o.

Șoferul de taxi îi duse în parcare, lângă intrarea spre cascada Cascatinha de Taunay, punctul terminus până la care putea să meargă. Parcarea era un platou îngust înconjurat de cei mai înalți copaci pe care-i văzuse Mimi vreodată. Aveau o grandoare panoramică, genul de frumusețe

naturală pe care o vedeai doar în filme, atât de înalți, verzi și cu coroane bogate, încât păreau ireali.

Mimi ieși din taxi și respiră adânc aerul curat de munte. Aproape că avea și gust – ca roua și lumina soarelui combinate cu un miros reavăn de verde. Mimi se uită de jur împrejur – existau câteva trasee decente, dar care dispăreau brusc în munte, răsucindu-se după niște stânci abrupte. Se părea că avea să fie o călătorie oboșitoare, iar ea-și blestemă încă o dată cochetăria. Dacă ar fi purtat pantofii regulamentari! Nu avea să ajungă niciodată sus în cizmele ei cu toc înalt.

Mai erau și câteva Jeep-uri uzate și prăfuite ale căror șoferi încercau să atragă un grup restrâns de vizitatori și drumeți să îi angajeze pentru ziua respectivă. Dar Kingsley îi citise gândurile lui Mimi și respinse ideea înainte de a apuca ea să sugereze ceva.

— Nu, să nu mai riscăm și viața altora, zise el. Pentru cei cu Sânge Argintiu oamenii sunt un mic amuzament. Un ghid doar ne-ar îngreuna misiunea.

Bine, se gândi ea. Au trecut patruzeci și opt de ore de când am părăsit hotelul. Scuză-mă dacă prefer mașina în loc să merg pe jos. Chiar și vampirii ajung să obosească dacă le ceri prea mult. Intre timp, frații Lennox dăduseră peste un ghid naturalist.

— Cea mai scurtă cale la cascadele ascunse?

Ghidul era așa de ars de soare, încât pielea lui căpătase culoarea mahonului. Avea un accent britanic și le spuse că face parte din Natural Geographic Society.

— Cea mai bună cale e probabil traseul Pico; e o potecă nemarcată prin pădure pe care o puteți urma în junglă. Dar e un urcuș destul de extenuant. Sunteți siguri că nu vreți să plătiți unul din Jeep-urile astea? Cascadele Taunay sunt chiar aici. Sunt la fel de spectaculoase... Nu? Bine, atunci, mult noroc. Parcul se închide la asfințit, așa că asigurați-vă că vă întoarceți aici până atunci.

Mimi privi în jos la picioarele ei. Știa ce are de făcut. Se așeză pe un buștean căzut, își scoase cizmele și reteză tocurile cui cu sabia, distrugere care îi provocă o ușoară strângere de inimă. Apoi le încălță iarăși. Mult mai bine. Luă o gură zdravănă de apă din sticla de plastic, dorindu-și pentru a nu știu câta oară să fie pe o plajă din Capri.

— Prinde! spuse Kingsley, aruncându-i ceva.

Era o sticlă micuță de lapte de cocos.

— Asta pentru ce e? întrebă ea, apăsând dopul.

Luă o înghițitură. Surprinzător de înviorătoare.

— Am găsit-o la magazinul de cadouri, zise el. Știu că nu e limoncello, dar am auzit că e bun.

De ce părea el mereu că știe ce gândește ea? Era enervată și recunoscătoare în același timp, o combinație ciudată de sentimente.

Porniră la drum în pas alert, lăsând curând în urma lor majoritatea drumeților de pe traseul principal, și ajunseră la munte rapid. Totul era așa de tăcut, încât era ca și cum ai fi intrat într-un soi de biserică naturală. De pe

vârf puteau vedea toate drumurile din oraș până pe coastă. Era o priveliște magnifică și care te umplea de venerație.

— Asta trebuie să fie poteca despre care vorbea ghidul, puse Kingsley conducându-i prin vegetația bogată spre partea cealaltă a dealului. Mi se pare că aud apa.

Mimi se opri și ascultă. Auzi și ea vuietul unui șuvoi de apă abia audibil și probabil la mulți kilometri depărtare. Era mai ușor la coborâre; aproape că planau - unul dintre avantajele agilității vampirice. Merse în tăcere prin inima întunecată și pustie a junglei, bazându-se pe indicație de pe hartă. Căldura era sufocantă și copleșitoare, iar aerul atât de umed că îți se părea că respiri sub apă. Vegetația luxuriantă era primitivă, rădăcinile copacilor semănând cu niște gheare ale unei fiare imobilizate, cerul era complet acoperit de un umbrar verde, și peste tot se auzea sunetul foșnitor al păsărilor care zburau de colo-colo. Mimi zări câțiva papagali foarte colorați, dar rămase dezamăgită că nu văzu nici o maimuță.

Într-un final, ajunseră într-un luminiș care se deschidea spre cascadele ascunse, exact așa cum îi îndrumase harta. Un torent de apă curgea printre stânci, un șuvoi măreț și fascinant ce cădea într-un râu învolburat care șerpuia prin junglă.

— Conform hărții, va trebui să traversăm râul pentru a ajunge pe celălalt mal, spuse Kingsley, desfăcându-și șireturile și descălțându-se de pantofi.

Frații Lennox erau deja în apă. Pantalonii lor de nailon erau desfăcuți de la fermoarul de la genunchi, și își cărau rucsacurile deasupra capului. Kingsley făcu același lucru, doar că el își dădu jos și tricoul, expunându-și pieptul lat, bronzat și cu piele fină. Când o fi avut Kingsley timp să se bronzeze? se întrebă Mimi.

Cel puțin nu mai era nevoie să poarte pantofii ăia incomozi. Chiar și cu operația de tăiere a tocurilor, tot nu-i ofereau sprijinul necesar. Îi dădu jos și se dezbracă până la maiou și chiloți și sări în apă, ținându-și geanta deasupra capului.

Apa venea cu siguranță dintr-un izvor de munte, deoarece era rece ca gheața, dar, după aproape două zile de mers prin orașul încins fără un duș ca lumea, era minunată. Curentul era puternic și amenința s-o ia pe Mimi cu totul. Își folosi fiecare fibră din mușchi pentru a reuși să ajungă pe malul celălalt. Când sosi la mal, Kingsley întinse mâna și o trase sus, dar ea își pierdu echilibrul și îi căzu în brațe, corpul ei lipindu-se pentru o clipă de al lui.

Mimi roși din cauza neașteptatei intimități și, spre surprinderea ei, descoperi că și Kingsley era ușor jenat. În ciuda vorbelor și flirturilor lui, se comportă ca un gentleman.

— Scuze! zise el.

— Nu-i nici o problemă.

Mimi arboră un zâmbet care spunea că nimeni nu poate rezista maioului ei ud - nici măcar marele Kingsley Martin. Dar figura ei degajată era doar o fațadă, pentru că atunci când Kingsley o atinse, simți cum trece o scânteie prin ei. Ceva ce ea nu dorea să recunoască atunci, sau niciodată,

dar simți o conexiune cu el... și nu doar asta, ci o dorință foarte diferită de voracitatea ei obișnuită față de însoțitorii umani: acele jucărioare cu Sânge Roșu de care se putea dispensa oricând avea ea chef (deja lăsase doi dintre ei la hotel). Nu, asta era ceva mai profund, ceva ce o răscolea în interior... O amintire, probabil? Se cunoscuseră într-o viață anterioară? Și dacă da, ce se întâmplase între ei? Nimic? Totul? Dar nu avea timp să se gândească la asta, pentru că băieții deja se cocoțau pe mal.

Își scoase hainele din geanta impermeabilă și începu să îmbrace, evitând privirea lui Kingsley, care, la rândul lui, o evita pe-a ei.

— N-ar trebui să ne aflăm prea departe, spuse Kingsley, verificând harta după ce terminară de îmbrăcat.

Își croiră drum prin sălbăcie până când ajunseră la un pâlcc de copaci și vegetație ce creau o perdea în jurul unei cabane micuțe de lemn. Nu chiar o dărăpănătură, dar nici o casă adevărată. Pe pragul ușii era un simbol ciudat – o stea cu cinci colțuri. Semnul lui Lucifer. Mimi se cutremură și observă că și restul echipei părea tensionată. Nu va fi la fel de ușor ca distrugerea bandei de traficanți de droguri.

— Aici e, spuse Kingsley. Force și cu mine mergem prin față; voi doi aveți grijă de ieșirea din spate, ordonă el.

Mimi îl urmă pe Kingsley și se strecurară spre ușa din față.

— Număr până la trei.

Kingsley dădu din cap. Își scosese spada. Lama ei argintie sclipea în soare.

Mimi o scoase și ea pe a ei din sutien, un ac ce se transformă într-o spadă adevărată. O imagine bruscă îi apărură în față: vânând demoni într-un tunel de peșteri, țipete și apoi tăcere. O amintire? Mimi clipi. Sau o previziune? Aia nu era vocea lui Jack? Nu era sigură. Legătura dintre ei nu mai era așa de puternică precum pe vremuri.

Concentrează-te. Kingsley începuse numărătoarea.

— Unu, doi...

Îi făcu lui Mimi un semn din cap, iar aceasta lovi cu piciorul ușa, care se deschise cu zgomot.

Douăzeci și patru.

Schuyler.

Jack o conduse pe Schuyler prin străzile locuite din Île Saint-Louis și peste podul care făcea legătura cu Île de la Cité, unde ea întrezări fugăr catedrala Notre Dame în timp ce fugeau prin piață și spre cea mai apropiată stație de metrou.

— Unde mergem? gâfâi ea, sărind peste turnichetul închis.

Programul de funcționare se terminase cu o oră în urmă.

— Undeva unde vom fi în siguranță, zise el, alergând spre capătul peronului.

Schuyler se familiarizase cu atmosfera metroului, dar era încă uimită de cât de frumos era până și metroul în Paris. Tunelul Cité era luminat de becuri în stil art deco, care se arcuiau interesant deasupra șinelor.

— Sub asta există o stație veche pe care au închis-o când au reconstruit metroul, spuse Jack, deschizând o ușă secretă, chiar la capătul stației, și conducând-o în jos pe o scară prăfuită.

Stația de dedesubt părea a fi înghețată în timp, de parcă nu mai departe de ieri călătorii așteptau locomotivele cu aburi să-i ducă la destinație. Schuyler și Jack merseră pe vechile șine până când acestea se terminară și tunelurile se transformară în peșteri ce duceau din ce în ce mai adânc în pământ. Întinericul îi învăluia ca o pătură și Schuyler se bucură că exista iluminata - era singura modalitate de a-l vedea pe Jack.

Cotloanele șerpuieste și înguste îi amintiră lui Schuyler de ceva ce văzuse într-o veche carte din Depozitar.

— Asta e...? întrebă ea.

— Lutetia, dădu Jack din cap.

Străvechiul oraș galic. Când romanii de Sânge Albastru cuceriseră Galia, numiseră așezarea după terenurile mlăștinoase ce înconjurau zona. Vampirii construiseră o vastă rețea subterană de tuneluri dedesubtul orașului. Cei cu Sânge Roșu credeau că tot ce mai rămăsese din Lutetia erau ruinele amfiteatrului din Cartierul Latin. Nu știau că mare parte din oraș supraviețuise intactă, adânc îngropată în catacombe.

Spre deosebire de închisoarea de sub Hotel Lambert, în catacombele Lutetiei era, surprinzător, aer proaspăt. Erau curate. Protejate de vreo vrajă, bănuiește Schuyler. Nu existau șobolani care să alerge de colo-colo, miros de canalizare sau putregai.

— Crezi că e încă pe urmele noastre? întrebă Schuyler, ținând pasul cu Jack.

Se simțea ca și cum întreaga ei ființă era un diapazon ce vibra de teamă. Pe măsură ce înaintau din ce în ce mai adânc în tuneluri, își dădu seama că, deși avea vedere de vampir, nu putea străpunge bezna ca de smoolă.

— Să sperăm, răspunse Jack.

Să sperăm? Schuyler observă că tunelurile formau un labirint, sute de coridoare diferite ce duceau în mii de direcții.

— Te poți pierde aici pentru totdeauna, zise ea.

— Exact asta e și ideea, spuse Jack. Doar cei cu Sânge Albastru știu drumul înapoi afară. Tunelurile astea sunt fermecate împotriva animadverto. Încearcă să îți minte pe unde am venit. Nu vei putea.

Avea dreptate. Nu-și putea aminti, ceea ce era tulburător și ciudat, pentru că a avea privire de vampir era asemănător cu a privi un spectacol la video: puteai da înapoi exact la același loc și îți puteai aminti orice - fiecare detaliu din cameră, fiecare nuanță, fiecare expresie de pe fața oricui, fiecare cuvânt rostit. De aceea spusese Jack că spera ca Leviathanul să îi urmărească, deși Schuyler nu era convinsă că un simplu labirint poate opri un demon.

— Dar ce se întâmplă cu cei pe care i-am lăsat în urmă?

— Charles e acolo. Îi va apăra, răspuse Jack. El supraveghea Leviathanul, în timp ce eu plecasem să te iau pe tine din cameră. Ar trebui să fie un oponent pe măsura demonului.

Alergară prin subteran pe ceea ce lui Schuyler i se păru a fi kilometri întregi. Ea nu avea de unde să știe unde se aflau și spera că Jack știa ce face. I se părea că inima o să-i stea în loc de la atâta efort, iar mușchii începeau să o lase. Cât de departe mai puteau fugi?

Nu foarte departe, îi trimise Jack. Aproape am ajuns la intersecție. Vino.

O conduse printr-un tunel îngust – aproape ca o despicătură în stâncă, atât de îngust și mic încât se văzură nevoiți să meargă într-o parte, lipiți de zid – până când, într-un final, ajunseră la un fel de intersecție, un spațiu deschis din care porneau șapte coridoare diferite.

— Unde suntem?

— Sub turnul Eiffel. Aici e centrul vechiului oraș și începutul celui nou. Toate tunelurile ajung până la urmă aici.

— Toate drumurile duc la Roma, cită Schuyler. Aceași idee, nu?

— Ceva de genul, zise Jack zâmbind.

Schuyler se uită de jur împrejur. Deasupra fiecăruia dintre cele șapte coridoare erau gravate simboluri care i se păreau cunoscute. Se întrebă unde le mai văzuse, iar apoi își dădu seama: erau pictate pe steagurile ce fluturau pe corăbiile chinezești. Erau blazoanele fiecărei Case, în limba secretă. Deasupra tunelului din mijloc era un simbol pe care Schuyler îl avea gravat pe propria încheietură. O spadă ce străpungea norii. Era semnul arhanghelului.

De asemenea, lângă intrarea în fiecare tunel se aflau șapte torțe de lemn sprijinite de perete. Jack apucă una și își trecu palma deasupra ei, făcând să apară o mică flăcără mică.

— Asta se numește suflarea lui Dumnezeu. Orice Sânge Albastru poate aduce lumină în tuneluri. Haide, pe aici e ieșirea, spuse el, îndreptându-se spre coridorul cel mai din stânga.

Lumină calea exact când o figură întunecată venea din celălalt capăt.

Schuyler aproape că țipă, dar sunetele i se opriră în gât când recunoscu bărbatul în negru. La fel ca Jack, era îmbrăcat în uniforma Venatorilor.

— Tată! spuse Jack.

Charles Force dădu scurt din cap. Lui Schuyler îi aruncă aceeași privire disprețuitoare și distantă care părea rezervată special pentru ea. Ea se întrebă de ce catadicsea să o ajute, când cu fiecare gest pe care-l făcea îi dovedea că nu o suportă.

— Bună treabă, Jack. Sunt în spatele nostru, blocați momentan de un obsido la intersecția sudică, dar n-o să dureze la nesfârșit. Repede, sus pe scări! Către intersecția pe care ei nu o pot traversa. Acum!

O ușă micuță dădea înspre o scară. Schuyler începu să alerge în sus, urcând câte două, trei trepte odată, până când brusc se simți trasă în jos, departe de însoțitorii ei, de ceva ce o strângea de un picior cu o putere de menghină. Căzu pe scările de piatră și se lovi la cap, pierzându-și cunoștința.

Când se trezi din leșin, descoperi că e învăluită într-un fum dens și negru și simți o bucurie nepotolită și intensă. Era bucuria dușmanului, își dădu ea seama; se hrăneau cu frica ei, consumând-o, devorând-o. Ceața era impenetrabilă, aproape solidă la atingere – părea amorfă, dar avea densitate fizică, o greutate imposibilă, la fel de solidă ca barele unei cuști sau ale unei celule de închisoare.

Apoi îi auzi: un sunet precum cel al vântului care șuieră prin copaci sau ca o bucată de cretă care scârțâie pe o tablă. Pătrunzător. Era însoțit de un zgomot ciudat, ca un țăcănit, la fel ca păcănitul unor gheare pe o suprafață solidă. Clic, clic, clac... copitele diavolului pe acoperiș.

Cei cu Sânge Argintiu veneau după ea. Era înconjurată și copleșită. Nu. Nu va ceda în fața disperării; va lupta... dar cu ce? Trebuia să rămână trează, nu se putea lăsa pradă somnolenței care o învăluia. Apoi văzu ochii strălucind în întuneric, privirea lor purpurie, amenințătoare, din altă lume – ochi plini de lumina flăcărilor iadului. Leviathanul venise să termine ceea ce începuse.

O lumină puternică tăie fumul. La început, Schuyler crezu că era torța, dar apoi observă că este o spadă. Nu semăna cu nici o altă sabie pe care o văzuse până acum. Spada mamei ei lucise cu o flacără albă și luminoasă: la fel de pură ca fildeșul și frumoasă ca lumina soarelui. Spada asta era diferită. Avea aproape aceeași culoare ca fumul, un gri închis încadrat de argintiu, și avea niște semne negre terifiante pe ea. Semăna mai puțin a sabie și mai mult a topor, făurită grosolan și primitivă, cu o teacă din piele jerpelită.

— Schuyler, fugi! strigă Jack. FUGI!

El își îndreptă spada urâtă spre fiară – sau erau mai multe? Era doar Leviathan, sau mai mulți? Monstrul țipă în agonie și acum era rândul lui Schuyler să-i simtă teama. Văzu în ochii lui ceea ce vedea el.

Jack se transformase. Acum era doar Abbadon.

Schuyler nu voia să se întoarcă. Nu voia să vadă în ce se transformase Jack, dar surprinse cu coada ochiului focul negru care-l învăluia, care-i lumină imaginea și îl făcu magnific și teribil, ca un zeu răzbunător și plin de urgie. Groaznic și înspăimântător de privit, o putere care nu era le pe această lume.

Schuyler nu voia să recunoască, dar Abbadon nu arăta foarte diferit de Leviathan, demonul care se întrupase din pământ.

Dar nu se putea gândi la asta acum.

Și fugi.

Douăzeci și cinci.

Bliss.

Normal, doar pentru că Bliss deținea din când în când controlul, asta nu însemna că lucrurile reveniseră la normal. Se bucura de viața ei ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, iar apoi Vizitatorul se reîntorcea și apoi iar dispărea până data viitoare. Ținea și socoteala: de luni până miercuri, apoi joi plecase aproape toată ziua, apoi weekendul era neclar – apoi înapoi! – încă era derutată de dată, credea că e joi, când de fapt era sâmbătă. Pe măsură ce zilele treceau, devenea din ce în ce mai dificil să se adapteze la momentele când apărea Vizitatorul, să se trezească brusc dată afară din lumină și viață și trimisă înapoi în acel gol rece al memoriei.

Se decise ca data viitoare să nu-i mai permită s-o dea afară. Sigur exista o modalitate de a rămâne. Trebuia să afle ce punea Vizitatorul la cale – unde duceau toate astea. Sigur, Vizitatorul îi îngăduise să se bucure din nou de o parte din viața ei, dar cine putea spune dacă va face la fel și în viitor? Mai mult, Bliss nu voia să împartă nimic. Voia înapoi toată ființa ei. Nu putea trăi așa, ca o nebună. Trebuia să se gândească și la alte persoane – Vizitatorul era periculos, demonic. Nu putea lăsa să se întâmple iarăși ceva ce se întâmplase în Rio.

Gândul o înlemni. Ce bine ar fi dacă ar exista mai multe prezentări de modă la care să se ducă, mai multe petreceri pentru a-i distrage atenția; dar în Hamptons era liniște și, iva din ce în ce mai puține scuze pentru a ieși în lume.

Își petrecu după-amiaza făcând plajă în curtea din spatele casei. Avea pielea așa de albă, încât se ardea mereu, și acum se dăduse cu o cremă franțuzească cu un factor de protecție solară de 100 – la fel de bine putea sta sub o pătură. Făcu plajă, bucurându-se de soarele care-i încălzea ușor trupul. După un an în care nu fusese nicăieri, era extraordinar să se afle din nou la aer, să stea pe un șezlong și să plutească în piscină, trecându-și alene mâna prin apa caldută.

Apoi îl simți: o întunecare... ca o umbră care trece prin fața soarelui, și apoi împingerea. Vizitatorul se întorsese. Dar în loc să-l lase cuminte să preia frâiele, Bliss se forță să rămână prezentă. În interiorul minții, ea făcu o liniște mormântală, se ghemui ca o minge, ca o umbră pe un zid, astfel încât Vizitatorul să nu observe că se afla încă acolo. Știu instinctiv că el nu trebuie să-și dea seama că ea era în continuare acolo. Încercă să devină un ocean de nemișcare, fără nici o undă la suprafața lui.

Se forță să reziste. Cumva, reuși. Vizitatorul era la comandă, dar ea era încă acolo. De data asta, putea vedea tot ce vedea el; chiar îl putea auzi vorbind (cu vocea ei).

Ei (acum se gândea la ei ca la două persoane) se ridicară, își puseră un halat și intrară în casă. Urcară treptele două câte două și practic dădură buzna în biroul lui Forsyth.

Senatorul era acasă în vacanța parlamentară. Stătea în spatele biroului fumând un trabuc și tresări la apariția neașteptată.

— Nu te-am învățat să bați la ușă? mârâi el.

— Eu sunt, Forsyth, zise Vizitatorul cu vocea lui Bliss.

— Oh, Doamne! Îmi pare rău. Îmi pare extrem de rău, n-am știut că te întorci așa repede, spuse el, aruncându-se la picioarele lui Bliss.

Era tulburător să-l vezi pe Forsyth prin ochii Vizitatorului – un vierme umil care se ploconea în fața ei.

— Spune-mi cum îți pot fi de folos, stăpâne! zise senatorul, încă în genunchi.

— Vești, Forsyth. Spune-mi despre Conclav.

Forsyth practic jubilă satisfăcut. Bliss nu-l văzuse niciodată pe „tatăl” ei părând așa de infatuat, ceea ce spunea multe despre un politician.

— Nu avem de ce să ne temem din partea acelu grup, stăpâne. Jumătate dintre ei se bazează pe „aparatele auditive” ale celor cu Sânge Roșu pentru a asculta rapoartele. E chiar amuzant. Ți-am spus că Ambrose Barlow este acum un membru cu drept de vot? Evident că tu îl știi drept Britannicus.

— Britannicus... spuse Vizitatorul. Îmi sună cunoscut.

— Pe vremuri a fost unul din șefii tăi de echipă. Ducea copiii la băi.

Vizitatorului i se păru incredibil de amuzant.

— Foarte bine. Să înțeleg atunci că totul e pregătit? Venatorii nu-ți dau bătaie de cap?

— Deloc. Totul merge conform planului. Charles Force este în Paris chiar acum. E mai ușor de manipulat decât o marionetă, zise Forsyth cu un lătrat scurt ce semăna a râs.

Un sentiment profund de satisfacție o cuprinse pe Bliss. Veștile îl făcuseră pe Vizitator extrem de fericit. Ca o pisică ghiftuită care tocmai devorase o colivie întreagă de canari.

— Foarte bine. Foarte bine. Și fratele meu?

Forsyth scoase o sticlă de scotch de sub birou și turnă în două pahare de cristal.

— Poruncește și Leviathan va lovi! Fata e aproape în mâinile sale. Va fi destul de ușor pentru el să se infiltreze la petrecere. Apropo, s-ar putea să ți se pară amuzant: sursele mele mi-au spus că Charles nu a reușit să obțină o invitație la bal.

— Noroc că sciziunea e încă validă, dădu Vizitatorul mulțumit din cap. Pot oricând conta pe draga mea soră să țină ura atât de mult timp. E în favoarea noastră. Vizitatorul dădu paharul peste cap și întrebă: Și cealaltă soră a mea, Sophia?

— Refuză să dea informații despre Ordin. Jură că nu știe nimic. După un an întreg cu Harbonah, s-ar putea să spună adevărul.

— Înțeleg.

— Vestea bună e că Kingsley și echipa lui încă umblă pe coclauri. De luni de zile sunt îndrumați greșit și n-au nici o idee că au fost de fapt trimiși într-o misiune inutilă.

— Kingsley pufni Vizitatorul. Trădătorul ăla. O să ne ocupăm și de el curând.

— Ce facem cu Sophia? Continuăm să ținem Străjerul prizonier? întrebă Forsyth.

— Nu.

Vizitatorul își plimbă degetul pe marginea paharului gol, creând un sunet strident.

— Dacă, într-adevăr, sora mea nu știe identitățile celor Șapte, atunci pentru mine nu reprezintă nimic. M-am plictisit de încăpățânarea ei. Luați-o. Ucideți-o.

Cuvintele lui aveau ceva aspru, repezit, dar altceva o făcu pe Bliss să se înfioreze.

Când Vizitatorul o numise „soră” pe Sophia, în minte îi apăruse o imagine: Jordan.

Chiar vorbea Vizitatorul despre Jordan? Dacă da, asta însemna că e încă în viață? Unde? Cum așa? Bliss simți cum începe să devină agitată. Trebuia să se calmeze. Voia să audă mai multe... Trebuia... Trebuia să afle...

Dar era prea târziu. Fusese aruncată afară din lumină și trimisă înapoi în vidul rece, singură și neajutorată, neputând face absolut nimic în legătură cu ceea ce auzise. Ce se va întâmpla în Paris? De ce voiseră ca Charles Force să se ducă acolo? Și Sophia – asta era numele real al lui Jordan? Ce planuri avea Vizitatorul cu ea? Și cine era fata pe urmele căreia era Leviathanul?

Putea face ea ceva pentru a preveni vreunul din lucrurile astea? Sau era damnată să știe că vine sfârșitul lumii, dar să fie incapabilă să facă ceva, privind în schimb neputincioasă de pe margine?

Douăzeci și șase.

Mimi.

Lovi ușa atât de tare, încât o prăbuși la pământ cu un zgomot infernal. Dar apoi totul fu învăluit în tăcere. Acțiunea ei rămase fără răspuns. Mimi se furișă pe lângă ușă și pipăi cu mâna zidul, căutând un întrerupător. Când îl deschise, văzu că se afla într-o mizerie de nedescris; totul era răscolit și dezordonat.

— Pfiuu.

Mimi făcu o grimasă spre Kingsley, care la rândul lui scrută mizeria cu o privire dură. Mimi își duse mâna la nas și încercă să-și țină respirația.

— Ce e asta? Întrebă ea, aproape sufocându-se.

Mirosea dulceag și a rânced. Precum ceva lăsat să putrezească.

Kingsley scutură din cap. Mimi decise că nu vrea să afle cu adevărat.

Îi auzi pe frații Lennox cum sparg cealaltă ușă. Se apropiară cu grijă, evitând dezordinea. Amploarea dezastrului avea ceva aproape patologic, de la canapeaua răsturnată, unde cineva căsăpise pernele lăsând un haos de pene peste tot, până la fiecare sertar scos din fiecare masă și birou și vărsat pe podea. Camera era plină de sticle goale și ziare împrăștiate, rămășițe de mâncare – pungi de plastic, farfurii de hârtie, o pungă goală de M&M's și cutii goale de Kod Bull.

Ceva din toată harababura i se părea cunoscut. Mimi își dădu seama că mai văzuse asta cândva – casa din oraș a familiei Force fusese spartă cu câțiva ani în urmă, iar camera părinților ei fusese răscolită exact la fel: totul era cu fundul în sus. Își aminti cât de ciudat fusese să vadă caseta de bijuterii a lui Trinity în mijlocul patului, spartă și goală, printre mormanele de haine și fotografiile vechi de familie pe care hoții le scosese din dulap.

Și aici era la fel: același fel metodic de a evalua și arunca fiecare obiect din cameră. Cineva căutase ceva anume.

Kingsley îi făcu semn lui Mimi să meargă mai departe și continuară să înainteze pe hol. Descoperiră două dormitoare, ambele la fel de răvășite ca și restul casei. Sam și Ted veniră din bucătărie.

— Ați găsit ceva? Întrebă Kingsley, cu arma în mână.

— Nimic, căpitane!

— Asta nu e așa de veche, spuse Kingsley, apucând de jos, o pungă de hârtie cu logoul McDonald's. E caldă încă. Fiți cu băgare de seamă.

Mimi cercetă de jur împrejur. Când le spărseseră casa din New York, hoții plecaseră cu diamantele mamei ei în valoare de patru milioane de dolari. Dar furtul nu fusese cel mai rău aspect al spargerii. Își aduse aminte că se simțise violată, gândindu-se că niște străini fuseseră în casa lor. Unul dintre ei lăsase o urmă oribilă pe măsuța din sufragerie, de la o ceașcă de cafea așezată acolo.

Nu o duruse atât pierderea materială a pietrelor prețioase, deși Mimi fusese supărată că nu mai apucase să le moștenească - ci era vorba de principiu: să știi că cineva ți-a invadat spațiul tău intim. Un cineva nepoftit și nechemat, care se folosise de casa ta ca de propriul lui teren de joacă. Pe capul patului găsisse o urmă noroioasă de pantof, firimituri pe covorașul alb și niște ciocolată pe lenjeria ei de pat de mătase.

Poliția venise, luase amprente și întocmise un raport - dar evident că nu se rezolvase nimic. Charles zisese că majoritatea hoților de bijuterii aveau legături cu piața neagră, unde piesele erau demontate, iar pietrele ascunse și vândute apoi comercianților dubioși de pe Fifth Avenue. Din fericire, asigurarea acoperise cea mai mare parte a daunelor, inclusiv diamantele, așa că nu existase nici o pierdere financiară majoră, dar era vorba de valoarea sentimentală pe care o aveau bijuteriile și de un sentiment supărător de nedreptate.

Părinții lui Mimi începuseră să zugrăvească întregul apartament chiar din noaptea aia. Menajerele aranjaseră toate lucrurile la locul lor. Imediat ce sosise cecul de la compania de asigurări, Trinity îi ținuse în priză pe Harry Winston și alte câteva case de licitații. După câteva luni, Mimi uitase complet: viața mergea mai departe.

Dar, privind bulibășeala evidentă pe care o lăsaseră cei cu Sânge Argintiu, își aduse aminte de acea noapte groaznică. Charles palid la față, Trinity vărsând câteva lacrimi și Jack care dădea cu pumnii într-o pernă. Mimi cercetase dintr-o singură privire dezastrul cauzat și declarase: „Îmi iau un apartament la St. Regis.”

Dar aici ce-ar fi putut căuta? se întrebă Mimi. Era o dărăpănătură în inima junglei. Ce Dumnezeu era aici și valora ceva? Și unde era Jordan? Dacă o aduseseră aici, de ce căutau un obiect? Mimi se lăsă în genunchi și răscoli prin dezordine, încercând să găsească vreun indiciu. Dădu la o parte un morman de cartoane putrezite și văzu un model ciudat pe covor.

Urme de pași.

Mici.

Care conduceau către - sau veneau dinspre - baie. Mimi intră în camera micuță. Și aici totul fusese dat peste cap, perdeaua de plastic ieftin de la duș fusese scoasă, în mijlocul căzii trona o grămadă de prosoape, oglinda de deasupra chiuvetei era spartă în bucățele pe care era sânge.

Existau urme de împotrivire, de luptă... Mimi scotoci prin prosoape.

Era ceva acolo...

Ascuns sub perdeaua de la duș.

Cu inima gata să-i sară din piept, Mimi o împinse cu piciorul... Putea fi...
Cu mâini tremurătoare, luă bucățile de oglindă și dădu prosoapele la o parte.

În cadă era un trup micuț și inert, într-o pijama murdară de flanel. Nu.
Nu. Nu. NU! Ajunseseră prea târziu! Merseseră bâjbâind ca prin ceață...
fuseseră prea înceți... Dar totuși, nu voia să creadă. NU!

— Kingsley! strigă ea.

Nu voia să fie singură când întorcea trupul cu fața în sus.

Douăzeci și șapte.

Schuyler.

Era obișnuită să fie singură. Fusese singură aproape toată viața. Bunica ei nu fusese o susținătoare a practicii moderne de educare pe care o abordau părinții din prezent, care se învârteau non-stop în jurul copiilor lor. Nu fusese nimeni din familie care să vină s-o urmărească la cele câteva piese de teatru în care jucase la școală, nimeni care s-o încurajeze de pe margine la meciurile săptămânale de fotbal. Cu Cordelia, totul fusese după dictonul „înoată sau mori”: nu exista riscul de a te îneca din cauza unei atenții sporite. Din afară, copilăria lui Schuyler părea una singuratică: fără frați sau surori, fără părinți și, înainte ca Oliver să apară în viața ei, fără prieteni.

Dar aici era și un secret: Schuyler nu se simțise singură. Avusese orele ei de pictat, de desenat, arta și cărțile ei. Îi plăcea să fie de una singură. Compania o deruta; nu știa cum să pălăvrăgească sau cum să interpreteze și să copieze șisturile sociale care-i atrăgeau pe oameni împreună. Ea era mereu fetița cu chibriturile care stătea lângă fereastră, tremurând de frig. Dar, deși oamenii o speriau, de întuneric nu-i fusese teamă niciodată.

Cel puțin, nu până acum. Bezna care o învăluia era totală: atât de profundă, încât chiar și vederea ei de vampir era inutilă. Se ascunse într-un tunel până când țipetele și sunetele încăierării încetară, estompându-se în întuneric.

Ar fi trebuit să rămână; ce-o fi fost în capul ei? De ce îl lăsase acolo singur? Îl părăsise pe Oliver, iar acum pe Jack. Dar nu avea nici o armă; nu avea nimic. Jack voise ca ea să plece, așa că exact asta făcuse.

— Jack? Jack? strigă ea, iar vocea ei răsună cu ecou de-a lungul tunelului. Ești bine? Jack!

Nu răspunse nimeni.

Tăcerea era și mai tulburătoare. Era atât de liniște, că putea auzi sunetul ploii căzând undeva deasupra catacombelor, auzea zgomotul fiecărei picături ce se prelingea prin crăpăturile pereților și cădea pe pământ. Își strânse brațele în jurul trupului, neștiind ce să facă. O dureau umerii și avea senzația că mușchii îi sunt înghețați. Deci asta simți când ți-e frică de întuneric! Când ești singur și înfricoșat în întuneric.

Schuyler îl strigă pe Jack timp îndelungat, ei i se păru că trecuseră ore întregi, dar nu primi nici un răspuns. Dar nu era nici un semn nici de vreun Sânge Argintiu, deși asta nu însemna nimic. Poate că se retrăseseră pentru a se reîntoarce mai târziu. Nu voia să se gândească la ce i s-ar fi putut întâmpla lui Jack... Poate îl luaseră? Era nimicit? Pierdut? Dărâmat?

Jack nu mai era. Nu. Schuyler scutură din cap, deși se certa doar cu sine însăși. Nu avea cum să fi fost învins. Nu el. Nu acea lumină orbitoare care era el. Nu. Îi văzuse adevărata formă și era teribilă de privit. Un stâlp de foc. O mie de sori magnifici ce ardeau cu flăcări de culoarea celei mai negre nopți. Teribil și minunat și mai înfricoșător decât orice văzuse ea vreodată.

Nu!

Se va întoarce după mine.

Credea ce spunea. Se uită de jur împrejur la labirintul de tuneluri. N-avea habar unde se afla sau de unde venise, le poți pierde aici pe vecie, îi spusese Schuyler lui Jack.

Exact asta e și ideea.

Ce tot fac? Sunt o proastă. Intersecția! Era evident. Ce spusese Charles? Intersecția. Locul dincolo de care ei nu pot trece. Toate tunelurile duceau acolo. Unde era? Nu vedea nimic, așa că merse pipăind zidul. Găsi o deschizătură. Mai simți una. Două tuneluri. O bifurcație. Va trebui să aleagă. Dar pe care? Miroși aerul, încercând să simtă ceva. Dacă nu putea vedea, poate că putea miroși...

Mirosea a curat aici, își aminti ea că se gândise. Se așteptase ca aceste caverne subterane să miroasă a mușgai, ca un prosop umed care zăcuse prea mult pe podea. Dar atunci când ea și Jack se afundaseră pentru prima dată în catacombe, fusese surprinsă că poate respira aer curat.

Ăsta, se gândi ea. Mirosea un pic mai curat, ca și cum ar fi condus la și mai mult aer curat, poate chiar la o scară ce urca la suprafață. Se decide. Intră în tunelul negru ca smoala, ghidându-se doar cu vârful degetelor.

Simțea că merge prin beznă de zeci de kilometri, dar nasul n-o înșelase – aerul era mai curat și de departe chiar o putea vedea... o sclipire luminoasă în întunericul complet. Jack. Sigur era Jack.

Într-un final ajunse la intersecție.

Dar lumina era de la torța pe care Jack o avusese în mână înainte de a fi atacați.

Iar acolo nu era nimeni.

Douăzeci și opt.

Bliss.

Era ultima săptămână din august și Cotswold a fost în sfârșit vândut, după ce prețul fusese redus cu încă aproximativ o sută de mii de dolari. Un oligarh rus a cumpărat casa din Hamptons cu tot din ea, până la ultima pernă și colecția de mașini. Noua familie voia să intre în posesia ei imediat, așa că perioada în care mai puteau sta acolo era destul de scurtă. Și, din ziua în care Bliss auzise discuția din biroul lui Forsyth, Vizitatorul se retrăsese pentru cea mai lungă perioadă de timp. Sâmbătă, prima lor zi înapoi în New York, era a cincea zi în care era plecat. Aproape o săptămână.

Era o ușurare să se afle din nou în oraș. Se săturase de Hamptons, așa cum se satură până la urmă toată lumea. Liberă fiind, Bliss încercă să afle ce se întâmpla. Sunase la reședința familiei Force, neștiind ce va spune exact – nu că ar contat, din moment ce menajera îi spusese că nu era nimeni acasă. Charles dispăruse, Trinity era în Washington și gemenii erau și ei plecați. Apoi

sună pe mobilul lui Schuyler, dar fusese deconectat. Sună la casa de pe Riverside Drive și Hattie îi spuse că Schuyler era... plecată. Menajera părea prea speriată să-i mai spună și altceva. Familia Hazard-Perry își petrecea vara în Maine, dar când Bliss sună la ei, nu-i răspunse nimeni. Nici măcar un robot telefonic. Nu părea deloc promițător, și totul era foarte ciudat.

Înainte de a fi sigilat, dăduse o raită prin biroul lui Forsyth și încercase să-l sune pe Ambrose Barlow. Se gândise că dacă Vizitatorul și Forsyth își bătuseră joc de el, atunci poate că Barlow era unul dintre băieții buni. Dar când sună la reședința lui, Protectorul nu era acolo. Și nu știa ce fel de mesaj să-i lase care să nu ajungă înapoi la Vizitator. Trebuia să se asigure că el nu are habar ce plănuiește ea.

Într-un sfârșit, se decise să-i trimită o scrisoare anonimă. Nu un e-mail care ar fi putut conduce înapoi la computerul ei, ci un bilet pe o hârtie deosebită, astfel încât Barlow să-i dea atenție și să nu creadă că e o farsă. Bobianne avea o colecție impresionantă de felicitări, așa că Bliss își alegea una.

Stimate Protector Barlow.

Nu mă știți, dar trebuie să vă avertizez în legătură cu ceva. Păziți-vă de Forsyth Llewellyn. Nu este cine credeți că este.

Un prieten.

Chiar suna patetic. Dar ce altceva putea scrie fără a-și dezvălui identitatea? Suna exact ca expresia CÂINE RĂU afișată pe un indicator de pe un gazon nepăzit, dar Bliss nu știa ce altceva să facă. Nu putea să riște ca Vizitatorul să-și dea seama de acțiunile ei, iar dacă cineva din Conclav venea și întreba de ea, Forsyth și-ar fi dat seama ce se întâmplase.

Era mai bine decât să nu facă nimic.

Poate că va fi de ajutor. Spera ca așa să fie.

După ce puse biletul la poștă, merse fără țintă pe Fifth Avenue, pe lângă Muzeul Guggenheim. Vremea era extrem de călduroasă, una din acele zile în care puteai prăji un ou pe trotuarele din New York, dar lui Bliss nu-i păsa. Era veselă că se întorsese acasă. Înapoi în orașul pe care ajunsese să-l iubească atât de mult.

Apoi se întoarse pe lângă Muzeul Metropolitan de Artă. Urcă pe treptele masive, evitând grupurile de turiști care mâncau sandvișuri în soarele arzător. Când intră în foaierea grandiosă de marmură și trecu de punctul de verificare, așteptând răbdătoare în timp ce un paznic plictisit îi împungea geanta cu un baston, simți o strângere de inimă.

Aici o adusesse Dylan la prima lor întâlnire.

O săgetă o durere acută când își aminti cum Dylan plătise intrarea pentru amândoi cu o monedă de zece cenți. Dar, înaintând spre casa de bilete, descoperi că nu are tupeul lui și lăsa casierei întreaga sumă „recomandată”.

Trecuseră aproape doi ani de când o adusesse la muzeu. Fusese extrem de încântat s-o ducă în aripa egipteană și, inconștient, Bliss o porni într-acolo, trecând pe lângă vitrine în care erau expuși scarabei și bijuterii egiptene. Trecu de sarcofage. Își aduse aminte cum Dylan o rugase să închidă ochii și o

condusesse prin mai multe coridoare, iar când deschisese ochii stătea exact în fața templului din Dendur.

Un templu egiptean adevărat, reconstruit integral într-o sală a Muzeului Metropolitan. Parcă istoria prindea viață.

Atât de străvechi și frumos.

Și atât de romantic. Își aminti cum Dylan stătuse înaintea lui, cu ochii sclipindu-i ca două stele. Bliss păși încet în fața templului, aducându-și aminte... Lumina cădea oblic în sală, creând un joc de umbre pe templu. Se simți copleșită de o tristețe atât de profundă, încât o luă amețeala.

— Te simți bine? întrebă o fată.

— Sunt bine, dădu Bliss din cap, așezându-se pe treptele din fața templului și respirând adânc. Sunt bine!

Fata îi aruncă o privire ciudată, dar o lăsă în pace.

Bliss era tot acolo când, patru ore mai târziu, luminile începură să-și piardă din intensitate și în difuzoare se auzi un anunț: „Muzeul Metropolitan se va închide în treizeci de minute. Vă rugăm să vă îndreptați către ieșire.” Acest anunț a fost repetat de câteva ori în mai multe limbi.

Bliss nu se mișcă din loc. Restul oamenilor din sală – studenți la arte, câțiva turiști, un grup condus de un ghid – se îndreptară conștiințioși spre ieșire. Ce fac? se întrebă Bliss. Ar trebui să mă duc acasă.

Minutele treceau și luminile continuau să clipească a avertisment, dar Bliss, când auzi pașii paznicului de la muzeu, se ascunse într-o deschizătură și deveni astfel invizibilă pentru ochiul uman. După o perioadă de timp, care ei i se păru că nu se mai termină, luminile se stinseră în sfârșit, o tăcere mormântală se lăsă peste tot și toate și o rază fantomatică de lună învăluia sala.

Era singură.

Se îndreptă direct spre templu, atingând piatra aspră, așezându-și degetele în canelurile hieroglifelor gravate. Chiar aici o sărutase Dylan pentru prima dată.

Îi era atât de dor de el.

Și mie mi-e dor de tine.

Ce era asta?

Se uită prin sala goală. Lumina crea umbre abracadabranțe pe orice suprafață și își aduse aminte cât de frică îi era, pe când era copil, de salcia de la geamul dormitorului ei.

Merse la fântâna din mijlocul sălii și aruncă o monedă în apă, urmărind-o cu privirea cum se duce la fund. Pentru o clipă i se păruse că aude vocea lui – dar chiar că înnebunise de-adevăratalea, nu-i așa?

Nu ai înnebunit.

Bliss deveni agitată și iritată. Cine vorbea cu ea trebuia să se oprească.

— E cineva aici? Alooo!

Sala încremenită tremură de sunetul vocii ei.

Răspunsul primit a fost un ecou al propriei sale întrebări: Alo Alo Alo...

Dar dacă vocea nu era aici, în afară... atunci poate că... poate... venea de undeva din... interior... Dar asta nu era vocea Vizitatorului, era sigură de

asta. Închise ochii. Ce rău se putea întâmpla? Deja i se întâmplaseră lucruri mult mai ciudate. Se uită în interiorul ei. Acolo unde stătea de obicei Vizitatorul era un gol, un vid. Vizitatorul era cu siguranță plecat.

Dar pentru prima oară în viața ei Bliss simți o altă prezență și o alta și o alta – multe altele -, sute de prezențe... O, Doamne, ce făceau cei cu Sânge Argintiu? Beau sângele – conștiința fără de moarte – astfel încât victimele lor să trăiască în interiorul temnicerului lor. Multe suflete captive într-un singur trup. Urâciune.

Imediat sub conștiința ei, existau sute de suflete – exact ca ea, fuseseră captivi pe bancheta din spate (poate chiar în portbagaj?). Era ca și cum ai fi privit o groapă comună... doar că în loc de cadavre, aceste trupuri erau încă vii...

Vru să strige... Era mult mai rău decât să îl aibă în interiorul ei pe Vizitator. Asta era... Aproape își pierdu cunoștința, dar apoi... acea voce din nou...

Joasă, răgușită și aspră, a cuiva care parcă ar fi fumat mult prea multe țigări și ar fi petrecut prea multe nopți urlând într-un bar plin ochi. Era vocea unui băiat care le văzuse pe toate și trăise pentru a spune o poveste amuzantă, dar care avea o nuanță dulce și atrăgătoare de pericol ce-ți mergea direct la suflet.

Oare el era?

Cum era posibil?

— Dylan? șopti ea. Tu ești?

Tăcere.

Apoi, din întuneric, văzu cum prinde formă chiar sub ochii ei – îi văzu conturul trupului, îi văzu fața – ochii aceia frumoși și triști, zâmbetul din colțul gurii și părul negru ciufulit. Ieși din vid și se îndreptă spre lumină.

— N-am prea mult timp la dispoziție, spuse Dylan. Vizitatorul ăla al tău vine înapoi în curând.

Douăzeci și nouă.

Mimi.

Mimi simți cum cineva se apropie pe la spatele ei, dar când se întoarse, nu-l văzu pe frumosul Venator, ci un spectru. O figură înnegrită și arsă. Un cadavru ambulant cu niște găuri în loc de ochi, o tăietură în locul gurii și trunchiul bandajat. Ars, desfigurat, dar îngrozitor de... viu.

— Tu...

Spectrul întinse un deget osos către Mimi și vorbi cu o voce șoptită, răgușită și șuierătoare, ce amintea de foșnetul frunzelor moarte.

— Îndrăznești...

Vocea aia. Chiar și în forma ei actuală sinistră, Mimi o recunoscuse. Pe vremuri ținuse discursuri pe podiumuri, primise grupurile de oaspeți din înalta societate la o spectaculoasă întrunire de pe Park Avenue.

— Protectoarea Cutler? șopti Mimi. Dar eu... te-am ucis.

Sună absurd imediat ce îi ieși pe gură. Dar chiar o tăiasă în două pe Nan Cutler, o lăsase să ardă în focul negru din vila familiei Almeida. Cum

supraviețuise Protectoarea? Și era la fel de absurd ca Mimi să ia peste picior un spectru ambulant și vorbitor.

— Încă un pas și îți iau sângele, șuieră oroarea fără față.

Acolo unde pielea nu era carbonizată sau arsă, era os gol, o priveliște care-ți întorcea stomacul pe dos.

Mâna lui Mimi tresări un pic. N-ar fi trebuit să-și bage spada în teacă. Avea oare timp? Unde mama naibii era restul echipei? O auzise Kingsley? Unde erau băieții atunci când avea nevoie de ei? De ce se îndepărtase de grup? La orele de pregătire pentru Venatori învățaseră să stea mereu în echipe de câte doi. Cât de stupid din partea ei să urmeze acele urme de pași... era clar că fuseseră o capcană.

Avea oare suficient timp să scoată spada înainte ca Nan să facă vreo mișcare? Nu era timp de gândire - o scoase din teacă - dar, exact când făcu asta, Mimi se trezi prinsă într-o gheară a morții de către mort-viul Sânge Argintiu.

Monstrul, care pe vremuri fusese cea mai dorită amfitrioană din New York, era surprinzător de puternic și, oricât s-ar fi zbatut Mimi, demonul nu-și eliberă prada. Mimi îi putea simți în ceafă respirația putredă și știa că nu mai durează mult până când colții îi vor străpunge pielea și-i vor suge sângele...

Nu!

O trânti pe Protectoare cu toată puterea în zid. Dar Nan era în avantaj și o aruncă pe Mimi pe podeaua de ciment.

Asta ar fi ucis mulți vampiri, dar Azrael era creat dintr-o substanță mult mai trainică. Totuși, lovitura o ameți și simți că i se crăpase capul și că începuse să sângereze... își pierdea cunoștința...

În acel moment apăru Kingsley. Lui Mimi i se păru că niciodată în viața ei nu fusese așa de fericită să vadă pe cineva.

— Croatan! ordonă el. Absed! Absed abysso!

Du-te înapoi în iad! Cu o lovitură puternică de spadă, el înjunghie monstrul direct în inimă.

Se auzi un șuierat, ca o anvelopă care se dezumflă - o priveliște dezamăgitoare, asta până când creatura explodează într-o flacără argintie strălucitoare, de o luminozitate orbitoare, iar temperatura din cameră creșcu la niveluri solare, în timp ce spiritul se prăbuși în sine însuși ca o supernovă.

Mimi își acoperi ochii până când îi putu deschide din nou. Credea că Protectoarea dispăruse, dar trupul era încă acolo. Acum nu mai avea absolut nimic amenințător. Era doar un morman de oase.

Kingsley își smulse spada din cadavru și o transformă la loc în briceagul pe care îl purta în buzunar.

— Ești bine? întrebă el, îngenunchind lângă Mimi.

Se uită la rana ei din cap, masându-i tâmplele cu blândețe.

— E spart ca un ou, dar o să fii bine. Deja a început să vindece.

— Cum de a trăit? Am spintecat-o în două!

— Nu ai lovit-o direct în inimă. Este singurul mod. A fost vina mea. Ar fi trebuit să verific. Credeam că știi, oftă Kingsley. Lawrence avea dreptate.

Conclavul nu se mai obosește să mai învețe pe nimeni nimic, iar noua generație de vampiri a uitat multe.

— Credeam că e doar un mit... știi tu, ca în filme, când oamenii cred că ne pot ucide dacă ne înfig un țăruș în inimă, spuse ea.

— Orice mit are un sâmbure de adevăr, zise amabil Kingsley. A avut Conspirația grijă de asta. Astfel încât cei cu Sânge Roșu să nu simtă nevoia să caute adevărul real.

— Mă rog, cineva ar fi trebuit să-mi spună. Îți rămân datoare, spuse Mimi. De ce ți-a luat atâta timp?

— Am găsit în spate doi vampiri cu Sânge Argintiu morți. Dar de ăia cineva avusese grijă ca la carte. Tu ce-ai găsit?

În loc de răspuns, Mimi se ridică în picioare.

— Am găsit ceva. Pe cineva. În cadă.

Îl conduse la baie și îi arătă trupul.

Când Kingsley văzu micuțul trup în pijama de flanel, își făcu cruce. Schimbară niște priviri îndurerate.

— Fă-o, spuse el.

Mimi dădu din cap.

Întoarse încet corpul cu fața în sus.

Era Jordan Llewellyn. Mimi recunoscuse ochii cenușii ai fetei. Erau larg deschiși și se uitau fix la tavan. Moartă părea și mai tânără decât cei unsprezece ani ai ei. Purta o pijama murdară - aceeași pe care o purtase în noaptea în care fusese răpită. După tenul pământiu al fetei, Mimi își dădu seama, fără să-i mai spună cineva: fusese golită până la ultima picătură de sânge. Consumare completă.

Lui Mimi îi veni să verse. Nimic nu o pregătise pentru așa ceva. Era mult mai rău decât faptul că aproape fusese luată de Protectoarea semi-moartă. Se alăturase Venatorilor pentru aventură, pentru a pleca din New York... Niciodată nu-și imaginase că vor avea misiuni eșuate. Niciodată. Și să știi că ai ajuns atât de aproape, dar de fapt să fii atât de de moarte... Nu era pregătită să vadă cadavrul unui copil. Era o imagine care avea să o bântuie mereu.

Mimi era o persoană încrezătoare. Avea o încredere de neclintit în ea însăși și abilitățile ei și crezuse în puterea lui Kingsley de a o găsi pe Jordan. Crezuse că nu-i va dezamăgi. Acum se uită la el cu o privire în care se citea sentimentul că fusese trasă pe sfoară.

Dar Kingsley făcu ceva ciudat. Scoase o lupă din trusa lui de Venator și se uită cu atenție la ochii fetei.

— Lennox, ce crezi? Le poți vedea? îl întrebă pe Ted, care era ghemuit lângă ușă.

Ted se uită curios prin lupă. După câteva minute îi dădu lupa fratelui său, care făcu același lucru.

— Nu, nu le văd.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Kingsley, cu o notă triumfătoare în voce. Forțe, ia uită-te atent, tu le vezi? Sau mai bine zis, nu-i așa că nu le vezi?

Mimi luă lupa și se uită în ochii lui Jordan. La ce se uita? Ce trebuia să nu vadă? Era morbid. Jordan avea o expresie goală și supărată. Într-un final, observă și ea. Ochii lui Jordan nu aveau pupile. În spațiul din mijloc, acolo unde ar fi trebuit să se afle, nu era nimic - ochii ei erau doar o simplă suprafață. Arăta ca o păpușă.

— Ce i s-a întâmplat? Ce înseamnă asta? întrebă Mimi.

Fața tensionată a lui Kingsley se destinsese într-un zâmbet.

— Asta înseamnă că deocamdată nu am eșuat, Force. Străjerul trăiește. Treizeci.

Schuyler.

Așteptarea era partea cea mai dificilă. Schuyler își aduse aminte cum obișnuia să stea și să aștepte, exact ca acum, ca Jack să vină la întâlnirile lor secrete, în apartamentul de pe Perry Street. De fiecare dată când intra pe ușă, i se părea un miracol. Era incredibil că era al ei și că venise la ea într-un suflet.

Emoțiile stârnite de el erau așa de năucitoare, amintirile aduse la suprafața memoriei atât de puternice, încât ai fi zis că-l părăsise ieri. Adora să-l vadă intrând în apartament. Își aduse aminte de fața lui din pragul ușii, cu o ușoară expresie de neliniște - ca și cum era mereu pregătit să fie dezamăgit. Întrebarea care i se citea pe chip... Oare ea va fi acolo așteptându-l pe el? Iubise foarte mult expresia asta a lui. Să știe că și el e la fel de vulnerabil și de emoționat ca și ea. Niciodată nu considerase că e mai presus de ea.

Acum îl aștepta din nou. Credea că se va întoarce după ea. Credea asta cu toată ființa ei, așa cum stătea acum, aici pe pământul din catacombele Parisului, mai mult decât crezuse când era așezată confortabil pe o canapea dintr-un apartament din New York.

Credea că el se va întoarce, pentru că dacă nu venea, asta însemna că - nu. Nu. Nu se poate să fi fost ucis. Dar dacă, dacă a fost rănit? Dacă era undeva într-unul din acele tuneluri întunecate - tunelurile pe care ea nu le alesese - dacă era undeva acolo, sângerând și inconștient? Atunci ce se va întâmpla?

Nici nu-și putea imagina ce pățise Oliver. Spera ca Jack să fi avut dreptate și cei cu Sânge Argintiu să-l fi lăsat în pace... Croatan nu erau interesați de ființele umane... sau erau? Cum de îl lăsase acolo singur? N-o să și-o ierte niciodată pentru că-l părăsise. Iar acum și pe Jack... Și Jack dispăruse. Era ea sortită să-i piardă pe amândoi în aceeași noapte?

Ar trebui să plece. Așteptase destul. Jack avea nevoie de ea. Trebuia să se ducă să-l caute; nu putea să stea aici și să aștepte cu mâinile în sân.

Luă torța de pe jos. Dar exact când se îndreptă spre primul tunel, auzi un zgomot din spate. Pași. Se întoarse, învârtind torța.

— Înapoi! Țipă ea.

— Eu sunt, nu-ți face griji, sunt eu!

Jack era în fața ei. Părea neatins și întreg. Nu l se mișcase nici un fir de păr. Nu se vedea nici o zgârietură pe obraz. Avea hainele curate și chiar

proaspăt călcate. Arăta perfect, așa cum arăta mereu, nu ca și cum tocmai s-ar fi luptat cu un grup de monștri cu Sânge Argintiu.

Schuyler nu lăsă torța din mână. Jack era oare? Își aduse, aminte de ochii purpurii ai baronului. La început nu văzuse Sângele Argintiu de sub masca de ființă umană. Țsta era Jack Force, sau altcineva? Un alt dușman care-și schimba cu abilitate forma?

— De unde știi că ești tu? zise ea, ținând torța în sus, ca și cum ar fi salvat-o de creatura care stătea în fața ei.

— Schuyler, abia am scăpat cu viață. Cred că glumești, spuse Jack.

— Nu te apropia!

Îi trecu prin minte un gând: dacă toată șarada asta era parte din planul celor cu Sânge Argintiu? O stratagemă mortală? O mascaradă? Dacă plănuseră ca Jack s-o „salveze” ca să-i câștige încrederea? Trecuse un an - loialitatea se mai schimbă. De unde știa ea că el nu fusese transformat? În Adunarea aia a lor fuseseră atât de departe de toate noutățile - dacă... dacă...

— Schuyler, nu sunt Sânge Argintiu!

Jack părea enervat și la tâmplă îi pulsa o venă. Vocea îi era răgușită de la strigat.

— Încetează. Trebuie să ai încredere în mine! Nu avem foarte mult timp - tata nu-i poate reține prea mult. Trebuie să ieșim de aici!

— Dovedește-mi, șuieră ea. Dovedește-mi că ești cine pretinzi!

— N-avem timp de așa ceva! Chiar vrei să-ți dovedesc cine sunt?

— Da, îl provocă ea.

Drept răspuns, el o luă în brațe și o ridică în sus, sprijinind-o de perete. Își lipi buzele de ale ei și cu fiecare sărut ea putea vedea în mintea și sufletul lui. Văzu un an de ură... îl văzu singur, înstrăinat, rănit. Îl mințise și îl părăsise. Cu fiecare sărut, el o forța să vadă, să simtă... fiecare emoție, fiecare vis pe care-l avusese cu ea... fiecare gram de dorință și dor... și dragostea lui... absoluta și totala lui dragoste pentru ea. În întuneric, se regăsiră unul pe altul din nou... și ea-l sărută la rândul ei, lacomă și înfometată, nu voia să se mai oprească niciodată... să-i simtă inima lângă a ei, amândoi împreună, mâinile lui în părul ei, apoi în jos pe spatele ei. Îi veni să țipe de profunzimea emoțiilor care-i învăluiau...

— Acum mă crezi? întrebă Jack răgușit, trăgându-se puțin în spate pentru a-i putea vedea ochii.

Schuyler dădu din cap, cu răsuflarea tăiată. Jack. Fiecare celulă a ființei ei vibra de dragoste și dorință și remușcare și iertare. Oh, Jack... dragostea vieții ei, sufletul ei...

Dar cum așa?

Cum mai putea el avea aceste sentimente pentru ea? Era deja legat de sora sa geamănă, nu? Nu-i așa? Văzuse invitațiile cu ochii ei. Mimi în rochia ei albă pentru ceremonia de legătură.

— Legătura... spuse ea cu voce pierită.

Nu a avut loc. Nu sunt legat de sora mea.

Era liber. Era în continuare el însuși, băiatul de care se îndrăgostise irevocabil și iremediabil, iar anul în care stătuseră separați nu reușise să-i stângă dragostea pentru el. Iar acum știa că și el continua să o iubească. Se priviră – înțelegând brusc tot ceea ce rămăsese nespus între ei.

Jack se desprinsese primul. Se uită încruntat la moloz. Cei cu Sânge Argintiu distruseseră treptele de piatră care duceau către ieșirea aflată zece etaje mai sus. Schuyler putea vedea luminița mică de deasupra.

— Acolo e intersecția. Dacă trecem de ea, nu ne mai pot urma. Ține-te bine, zise el, desfășurând o frânghie ce făcea parte din echipamentul său de Venator.

Azvârli cârligul, care se prinse de margine, și o cuprinse pe după mijloc.

— Nu privi în jos! zise el în timp ce dispăreau în sus pe frânghie ca doi super-eroi.

— Așteaptă! E cineva acolo jos! Cred... cred că e tatăl tău! Da! E Charles! Așteaptă, Jack!

Frânghia alunecă, prinsă de ceva; după o luptă surdă, fură trași brusc în jos, înapoi în adâncuri... și Schuyler reuși să vadă, undeva în depărtare, pe Charles Force luptându-se cu Leviathanul, demonul care lua forme diverse, un basilisc, un balaur și o himeră, transformându-se întruna și tachinându-și adversarul cu o bucurie tristă.

— PLECAȚI DE AICI! strigă Charles Force când îi văzu atârând de frânghie deasupra lui. SALVAȚI-VĂ!

Și atunci simți și ea – îi simți forța feroce care îi împinse dincolo de ieșire, îi trimise în zbor prin aer și îi aruncă pe trotuar. Ajunseră la suprafață exact la timp.

Chiar în spatele lor sau dedesubtul lor – nu era foarte sigură – simți un val uriaș, ca și cum un fulger tocmai trecuse pe lângă ea la milimetru. Apoi universul se clătină.

O undă de șoc.

O sfâșiere.

O rană.

Pentru o secundă, lumea își pierde echilibrul. Schuyler văzu în oceanul infinit de spațiu. Universuri alternative. Sfârșituri alternative. Rezultate alternative.

Simți un tremur, atât înăuntrul, cât și în afara ei, ca și cum fiecare atom din univers vibra, ca și cum timpul însuși își pierduse echilibrul, ca și cum întreg pământul, chiar lumea în care trăiau, era în pericol de a fi distrusă.

Dar chiar în acel moment, totul reveni la normal. Timpul își regăsi frecvența, universul se opri din vibrații și lumea se întoarse la starea ei dintotdeauna.

Schuyler era întinsă pe trotuar. Nu putea simți nimic: picioare, brațe, totul era amorțit. Jack zăcea lângă ea pe pavaj.

Cu ultimele puteri, se întinse până la el, atingându-i vârful degetelor, și simți cum el o prinde strâns. Jack trăia. Inima ei săltă de bucurie. Jack trăia.

Supraviețuiseră.

Dar Charles Force nu se vedea nicăieri.

Treizeci și unu.

Bliss

— Ești chiar tu? Cum e posibil? Întrebă Bliss, minunându-se cât de bine arăta el.

Acel Dylan pe care și-l amintea ea era doar piele și os, dar acest Dylan părea foarte sănătos. Era roșu în obraji și gropițele erau din nou vizibile.

— Da, chiar eu sunt, o asigură Dylan. Știi, Corupția - chestia aia care îi transformă pe vampiri în demoni - funcționează prin sustragerea sufletului odată cu sângele, așa că de câte ori, hmmm... înțelegi...

Bliss dădu din cap. De câte ori Vizitatorul deținuse controlul și îi supsesse sângele lui Dylan, ea preluase mult din spiritul lui, astfel încât în interiorul conștiinței ei trăia o imagine sau o versiune estompată, o bucățică din conștiința lui.

— Și... trăiești? Întrebă Bliss.

— Oarecum. În sensul că încă gândesc și simt.

— Dar nu ești real, nu-i așa? Întrebă ea.

El scutură cu tristețe din cap.

— Nu, nu sunt. Nu în sensul în care ești tu. Adică, nu mă poate vedea nimeni altcineva în afară de tine.

— E rău? Te simți ciudat? Întrebă ea.

O vreme, Dylan doar zâmbi, cu același zâmbet trist din colțul gurii.

— Nu știu cum să-ți explic, dar o parte din mine e aici - cu tine - și o altă parte e... altundeva. Nu știu, dar știu că nu sunt întreg. Sunt ca un... ca un... șablon, știi, ca o personalitate virtuală prinsă într-un calculator, explică el.

El îi confirma ceea ce ea deja știa: că erau zeci, probabil sute de alte suflete care trăiau în interiorul ei.

— Croatan sunt demenți pentru că niciunul dintre spirite nu are trup îndeajuns de mult timp pentru a reuși să facă ceva. Devin dezechilibrate și impredictibile - schizofrenice, cum zic oamenii. De obicei pentru că spiritul-gază inițial pierde controlul în fața unei personalități mai puternice.

Bliss se cutremură.

— Așa cum am făcut eu.

— Vizitatorul. Da. Dar tu ești conștientă de transgresiune, ceea ce înseamnă că ai reușit să-i rezisti. Și mai e ceva diferit la tine. Știi ce?

— Nu chiar.

— Însoțitorul tău uman, Morgan. Îl mai ții minte?

Bliss își aduse aminte de frumușelul asistent de fotograf de la filmarea Montserrat.

— Sângele Roșu e otravă pentru Croatan și, totuși, pe tine nu te-a afectat. Ceea ce înseamnă că o parte din tine e încă necoruptă. Și, de asemenea, mă ai pe mine, spuse el.

— Ce vrei să zici?

— Îți țin departe de tine. Eu păzesc zidul, spuse el. Nu pot să-ți explic mai bine de atât. Imaginează-ți că există o perdea între conștiința ta și ceilalți. Eu sunt acea perdea.

— Practic tot ce stă între mine și demenți ești... tu?

— Da, ridică el din umeri. Eu.

Bliss încercă să zâmbească. Brusc, nu se mai simți așa de singură. Avea cu cine să vorbească și cineva care înțelegea exact ce i se întâmpla.

— Îmi place ideea, spuse ea.

Mai voi să adauge ceva, dar dintr-odată o copleși furia, o furie oarbă și primară - se simțea de parcă ar fi făcut spume la gură, se îneca cu propria salivă - abia mai putea respira - se ghemuia de durere și se ținea cu mâinile de stomac - ce era asta? Ce se întâmpla? De ce era așa de furioasă? Apoi își dădu seama. Nu era furia ei. O simțea, dar nu venea de la ea.

— Ce se întâmplă? șopti Bliss. El e, nu-i așa? Vizitatorul? E supărat.

— Da, spuse Dylan, arătând îngrijorat. Încearcă să n-o simți așa de mult. Împinge înapoi. Nu lăsa ca emoțiile lui să le controleze pe ale tale.

Ea dădu din cap, strângând din dinți, încercând să lupte, în timp ce o năpădi un val deformat de emoții violente. FURIE! URĂ! CUM DE S-A PUTUT ÎNTÂMPLA AȘA CEVA - CINE E RESPONSABIL - O SĂ LE TAI BEREGATELE ȘI O SĂ BEAU SÂNGELE COPIILOR LOR - POARTA ERA ACOLO! ÎL AVEAM PE PĂZITOR ÎN MÂINILE NOASTRE! CALEA ERA APROAPE DE NOI! PROȘTII! PROȘTII!

Ea împinse înapoi. Nu. Nu. Nu eu. Nu eu. El.

Închide-i lui gura. Închide-i lui gura. Închide-i lui gura. Pleacă din mine, din gândurile mele, din viața mea. Eu nu sunt tu. Eu nu sunt tu. Eu nu sunt tu.

— A plecat, spuse Bliss, răsuflând ușurată.

Deschise ochii. Era tot în muzeu și Dylan stătea pe trepte în fața ei.

— Foarte bine, spuse Dylan. E important să-l ții la depărtare - să nu... să nu-l lași să preia controlul.

— N-o să-l las.

Îi povesti cum reușea să rămână prezentă chiar și când Vizitatorul venea înapoi.

— Încearca să faci ceva, cred, dar am sentimentul că nu i-a reușit. Nu s-a întâmplat. Ceva n-a mers cum trebuie. De aceea e așa de furios acum.

— Da, dar bănuiesc că nu s-a terminat. Trebuie să continui ce ai început. Rezistă-i. Rămâi prezentă, așa cum spui. Privește și observă. Și trebuie să acționezi când vine momentul potrivit, spuse Dylan.

— Dar dacă află?

— Eu te voi ajuta cât pot. Îți promit.

— Dar tu? Vei fi mereu aici? întrebă ea.

— Nu pot pleca niciodată. Nu mai poți scăpa de mine.

— Îmi dai voie? întrebă ea, în tinzând mâna către a lui. Sperând. Dar nu simți nimic. Aer. El era fum și oglinzi.

Aer și lumină. O amintire. O fantomă.

El nu era real. Asta nu era real.

— Vreau atât de mult să te sărut, șopti ea, uitându-se în ochii lui negri. Dar nu e nimic aici. Nu ești cu adevărat aici, lui? Sunt doar nebună. Probabil

că doar te-am inventat pentru a mă simți normală din nou, spuse ea și începu să plângă.

Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji.

Proporțiile colosale ale responsabilității ei o copleșiră. Nu știa dacă va putea s-o facă. Era prea mult. Nu-i putea ține piept Vizitatorului. Lui Lucifer. Era prea puternic.

Dylan îi puse o mână pe umăr – o putea vedea, dar n-o simțea. Dar îi auzi vocea blândă.

— Totul e în regulă, Bliss. Totul va fi bine.

Treizeci și doi.

Mimi.

Mimi îi venea să țipe. Ghicitori și indicii și un cadavru, iar acum încă un mister. Voia explicații și le voia chiar acum pe loc.

— Ce vrei să spui că nu e moartă? strigă ea.

Dar Kingsley și restul echipei erau mai interesați să examineze corpurile celor cu Sânge Argintiu.

Un bărbat și o femeie. Mimi îi recunoscuse, făceau parte din Comisie. Cuplul locuise pe Fifth Avenue, vizavi de familia Force. Dumnezeuule, se gândi Mimi, cu inima spărgându-i pieptul. Cei cu Sânge Argintiu erau precum celulele teroriste inactive; cine știe câți alții se ascundeau în Adunare?

Ted cercetă rana din pieptul femeii. Exact în mijloc avea un semn care fusese acoperit de sânge. În dreptul inimii avea un tatuaj al unei săbii ce străpungea norii.

— E ceea ce cred eu că e? întrebă Mimi.

— Semnul Arhanghelului, dădu Kingsley din cap. Observi coaja aurie din jurul răniei? O singură sabie din lumea asta poate face așa ceva. Spada lui Mihail.

— Nu înțeleg, spuse Mimi. Nu înțeleg nimic din toate astea.

Kingsley închise ochii concentrat.

— Acum un an au luat-o pe Jordan de la hotel. Dintr-un motiv sau altul, au vrut ca ea să rămână în viață. Nan Cutler a supraviețuit și s-a dat drept bunica ei, ascunzându-o în favelă, acolo unde Jordan probabil a reușit să se împrietenească cu copiii ăia. Dar Sophia știa că venim – ne-a lăsat biletul – le-a spus copiilor cui să-l dea. Și știa că cei cu Sânge Argintiu o vor aduce aici, dar cred că presupunea că noi o s-o salvăm. Asta a văzut. De asta ne-a trimis aici – pentru a preveni asta. Dar se pare că sincronizarea ei nu a fost tocmai bună. Au decis s-o ucidă mai devreme decât se aștepta ea.

— Dar a reușit să se lupte cu ei. A găsit spada lui Mihail – asta căuta probabil. A fost furată din biroul tatălui meu, să știi. Era cu siguranță la cei cu Sânge Argintiu, spuse Mimi, aducându-și aminte de furt. Așa că știm cine cine i-a ucis pe ăștia doi, spuse ea. Dar apoi s-a mai întâmpnat ceva...

— Da. Nan s-a întors, iar asta a fost o surpriză. Jordan nu a văzut asta în viziunile ei, spuse Kingsley.

— Și Nan a ucis-o, sau cel puțin așa a crezut.

— Da.

— Dar pupilele ei - ai spus că ea nu e moartă, zise Mimi. Dar Jordan este moartă.

— Da, dar Jordan era doar un înveliș fizic pentru Străjer, spuse Kingsley, uitându-se la Mimi. Tu chiar nu-ți amintești nimic din toate astea? Ar trebui să-ți fie rușine.

— N-am de ce să-mi cer scuze!

Dar se simți totuși rușinată.

— Străjerul nu e chiar unul dintre noi. Deși spiritul ei poate fi chemat prin sânge să se nască într-un nou ciclu, e ceva ce Sânge Argintiu nu cunosc. La Roma, când Sophia a fost prima care l-a recunoscut pe Lucifer sub înfățișarea împăratului Caligula, când ciclul ei a fost complet, Adunarea a decis că este prea valoroasă pentru a fi legată doar de sânge. Așa că Mihail i-a eliberat spiritul. Este mai mult decât un vampir. Este ca o fantomă. Locuiește într-un corp, o mașinărie, dar îl poate părăsi și schimba oricând dorește.

— Atunci Nan Cutler i-a ucis trupul, dar Jordan a avut timp să-și elibereze spiritul în altceva? În ce?

Kingsley se uită pe fereastră la păsările colorate care stăteau în copaci.

— Bănuiala mea e că s-a dus într-unul dintre papagalii ăia de acolo. O pasăre inteligentă. Dar ăsta va fi doar un adăpost temporar. Va căuta un Sânge Roșu imediat ce va putea.

— Adică tu-mi spui că... e acolo undeva? Trăind într-un alt trup? Întrebă Mimi sceptică.

— Da.

Mimi își încrucișă brațele.

— O ființă umană. Un Sânge Roșu.

— Da, zise Kingsley, pierzându-și răbdarea. Sunt creați din același înveliș fizic ca și noi. O gazdă umană.

— Și tu știi toate astea - că e încă vie - doar pentru că le-ai uitat la ea în ochi?

— Dacă Străjerul ar fi fost cu adevărat distrus, ochii lui Jordan ar fi avut pupile. Știi tu ce se zice... ochii... oglinda... sufletului. Chiar trebuie să-ți dau mură-n gură, Force?

O îngropară pe Jordan lângă cascade. Kingsley făcu o cruce din două ramuri și o înfipse în pământ. Toți patru se adunară lângă mormânt și el rosti câteva cuvinte.

— Redăm pământului trupul lui Jordan Llewellyn, care a găzduit spiritul lui Pistis Sophia. Cerem pământului să-și ia ce i se cuvine și să trimită înapoi cu recunoștință și dragoste și durere. Odihnește-te în pace!

Mimi și frații Lennox murmurară câte un „amin”.

După aceea, au dus corpurile celor cu Sânge Argintiu în curtea din spate și au făcut un rug funerar. Abia când primele flăcări s-au aprins, Mimi și-a dat seama că se întuneca. Apunea soarele. Trecuseră mai mult de patruzeci și opt de ore fără somn. Deși Mimi era vampir, tare i-ar mai fi plăcut un pat confortabil. Privi cum focul cuprinde trupurile și trimite scânteii înspre cerul înstelat.

Cu toate astea, nu era nici urmă de Străjer. Și ce dacă Străjerul era încă în viață: de data asta nici nu știau cum arăta ea – sau el. Putea fi oricine.

— Unde s-ar duce Străjerul pentru siguranță? întrebă Kingsley, vorbind singur. La cel care a chemat-o. Dar Cordelia nu mai este, iar Lawrence e mort, așa că nu-i mai rămâne decât o opțiune. Allegra Van Alen.

— Dar Allegra e în comă. Nu va fi de mare ajutor nimănui, preciză Mimi. Doar dacă nu, să nu-mi spui...

— Străjerul are alte modalități de comunicare la dispoziție, mai profunde decât incursiunile noastre în glom care nu au reușit să străpungă zidul pe care Gabrielle l-a creat în jurul ei, zise Kingsley Mai mult, am o bănuială că după un an în mahalalele din Rio, și ea simte la fel...

— Ce simte?

— Cred că Străjerul vrea exact ce vrei și tu, Force, zise el blând.

— Adică ce?

— Vrea să meargă acasă.

Treizeci și trei.

Schuyler.

Oliver le dădu de urmă lui Schuyler și lui Jack la baza Turnului Eiffel, folosind metoda triangulației după semnalul GPS de la telefonul mobil al lui Schuyler, care acum avea semnal. Costumul lui era rupt și ars – i se părea că trecuse un an întreg de când el și Schuyler coborâseră din autobuz. Inima lui Schuyler începu să bată rapid când îl văzu. Oliver! În siguranță! Întreg! Era mai mult decât visase.

Se îmbrățișară cu lacrimi în ochi și rămaseră așa, strânși unul la pieptul celuilalt.

— Am crezut că ai murit, șopti ea. Să nu mai faci asta niciodată.

— Și eu aș putea să-ți zic același lucru, răspunse Oliver.

Le spuse că după ce plecaseră ei de la petrecere, se dezlănțuise haosul. Leviathanul și cei cu Sânge Argintiu începuseră să dea foc la tot, arzând coroanele copacilor și apropiindu-se periculos de mult de clădirea castelului.

Se părea că masacrul din Rio era repetat aici. Dar apoi Charles Force apăruse și se luptase cu ei, unul câte unul, alungându-i de pe domeniu. Apoi se făcuseră cu toții nevăzuți. Era ca și cum dispăruseră toți sub pământ.

— Da, spuse Jack. Charles îi conducea spre intersecție – o parte din glom unde cei cu Sânge Argintiu pot intra, dar nu mai pot ieși. Un spațiu între două lumi.

— În limb, dădu din cap Oliver.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă Schuyler, aducându-și aminte de straniul fenomen pe care îl trăiseră.

Jack scutură din cap.

— Nu sunt sigur, dar orice ar fi fost, cred că Charles a reușit să inverseze procesul – să oprească sfâșierea și să repare rana. Altminteri, niciunul dintre noi nu ar mai fi aici.

Dar Jack nu spuse ceea ce știau cu toții. Că, deși cei cu Sânge Argintiu pierduseră, avuseseră totuși și o mică victorie. Charles Force nu mai era. Nu mai ieșise la suprafață, iar în catacombe nu era nimeni.

— A murit? întrebă Schuyler posacă.

— Nu sunt sigur, cred că doar s-a răătăcit, răspunse Jack.

— Ce-ai de gând să faci?

— Nu știu încă, oftă el. Conclavul nu mai este ce-a fost. Nu cred că mi-ar acorda vreun ajutor. Dar sunt tot ce a mai rămas, spuse Jack obosit. Dar tu? Tu ce vei face?

— Fugim, spuse Oliver hotărât. Vom continua să fugim.

— Nu poți fugi mereu, Schuyler. Frisoanele - boala ta - nu le poți ascunde. Fac parte din transformare. Trebuie să mergi la doctorii noștri, care te pot ajuta. Dacă fugi mereu, te pui în pericol. Pot să garantez eu pentru tine în Conclav. Îi voi face să înțeleagă. Vor opri Venatorii. Ai încredere în mine. Vei fi în siguranță în New York. Nu poți risca să rămâi singură. În prezent, Adunarea e slăbită și nu are lider, dar ne vom regrupa. Vino la New York.

Vino înapoi la mine. Jack nu rosti aceste cuvinte cu voce tare, dar Schuyler le auzi clar.

Se clătină de pe un picior pe altul. Cei doi băieți o încadrau de-o parte și de alta, amândoi cu mâinile îndesate în buzunare. Oliver avea capul plecat, cu bărbia aproape în piept. Nu putea privi în ochii ei. Iar Jack se uita la ea cu o privire pătrunzătoare, direct în ochi. Îi iubea pe amândoi și simți cum i se rupe inima. Nu va putea fi niciodată în stare să aleagă. Era imposibil.

Oliver îi spunea să continue să fugă, în timp ce Jack îi zicea că vrea să vină acasă. Mai mult decât orice pe lume, ea voia să se întoarcă la New York; să se oprească, să se odihnească, să-și revină, dar nu putea lua decizia de una singură. Oricât de mult l-ar fi iubit încă pe Jack, trebuia să-l în considerare și pe Oliver. Prietenul ei adevărat cu inimă de aur.

— Tu ce crezi, Ollie? Ce-ar trebui să facem? întrebă ea, întorcându-se spre băiatul care o protejase timp de peste un an.

Treizeci și patru.

Bliss.

Era noaptea dinaintea primei zi de școală. Trecuse o săptămână de când Dylan i se arătase și, uneori, Bliss era convinsă că nu era altceva decât un vis. Un vis plăcut, dar numai un vis. Dar el continua să se întoarcă și să vorbească cu ea, spunându-i lucruri pe care ea nu le știa (ceea ce nu se întâmpla într-un vis: cumva, știa că vorbește cu subconștientul ei) și se hotărâ, într-un final, că Dylan era cel căruia îi vorbea - sau, cel puțin, o versiune de-a lui.

Nu știa niciodată când i se arăta. Câteodată închidea ochii și aștepta, dar nu se întâmpla nimic. Alteori era în mijlocul unei acțiuni - își comanda o cafea sau proba pantofi - și trebuia să iasă de acolo cât mai repede posibil și să găsească un loc unde putea fi singură. În acea zi își aranja cărțile pentru orele de școală. Adora mirosul de manuale noi și îi plăcea să mângâie paginile lucioase cu vârful degetelor. Începutul unui an școlar venea mereu cu promisiunea multor lucruri bune. Se bucura că se întorsese la școală.

— Și mie mi-a plăcut, zise Dylan, uitându-se peste umărul ei.

O luă prin surprindere, așa cum stătea lângă ea și cu o mână pe birou.

— Dumnezeu! M-ai speriat!

— Scuze. E complicat să trec în realitatea ta. Trebuie să te fac să mă vezi, deși acum că știi că sunt aici, e un pic mai ușor. La ce te-ai înscris anul ăsta? Întrebă el, continuând să se uite peste umărul ei.

— Ca de obicei. Mai multe cursuri de nivel avansat și intensiv. O să mă gândesc și la Studiul individual al artei.

Dylan dădu din cap și se cocoță pe birou, astfel încât picioarele lui lungi atârnavă deasupra podelei.

— Vrei să vezi ceva grozav?

— Normal.

Și fără nici un avertisment, Bliss se trezi pe acoperișul de la Cloisters, un muzeu din partea de nord a Manhattanului. Evident că se aflau acolo doar în mintea ei - sau a lui. În realitate, stătea în continuare pe scaunul ei de la birou. Dylan îi spusese că amintirea lui era cea care îi adusese acolo. Bliss nu fusese niciodată la Cloisters.

Dylan o lămură că se puteau duce oriunde. Nu erau nevoiți să stea într-un vid întunecat, fără nimic care să-i înconjoare, sau în locul unde se întâmpla să fie Bliss în acel moment. Puteau merge oriunde atâta timp cât unul dintre ei deja fusese acolo. Era ca și cum ar fi avut un pașaport către orice destinație din trecutul lor. Și lui Dylan îi plăcea mult la Cloisters. Priveliștea de pe acoperiș era uluitoare.

— Uh, s-a întors, zise Bliss.

Dylan se uită peste umărul lui, la norii de furtună care se adunaseră brusc deasupra orașului. Nu puteau scăpa de Vizitator nici măcar aici.

— Știi ce ai de făcut, zise el.

— Știu? Întrebă Bliss.

Dar Dylan dispăruse deja și ea părăsi clipa fericită de pe acoperiș.

Vizitatorul preluase conducerea și, pe măsură ce se afunda în beznă, Bliss arboră neclintirea unei statui. În timp ce pe dinafară, trupul ei măsoara camera în lung și-n lat și îi dădea ordine lui Forsyth.

— Și Conclavul?

— Barlow a dat o rezoluție prin care îi oferă din nou poziția de lider al Conclavului lui Charles Force dacă se va întoarce, spuse Forsyth cu nervozitate. A fost de neclintit.

Cobra tremură. Era bulversant. Mihail! Se întorc mereu la Mihail! Uită cine i-a adus în Paradis!

Forsyth își desfăcu puțin cravata.

— Ah... în legătură cu Parisul. Leviathan a confirmat - nu mai există nici o poartă în Lutetia. Doar o intersecție. De aceea nu a mers subvertio, deoarece nu exista nici o poartă care să fie distrusă. Am fost păcăliți. Charles ne-a întins o capcană. Dar Leviathan a eliberat moartea albă în intersecție, ceea ce a creat un vacuum temporal.

Leviathan a fost el însuși aproape tras înăuntru cu totul. Vestea cea bună e că el crede că acea capcană întinsă de Charles a reprezentat și distrugerea sa. Arhanghelul a fost nimic.

— Poate dovedi asta?

— Nu, stăpâne. Dar Charles nu a mai dat nici un semn din Paris.

— Așa deci. Și Mihail se juca cu noi, medită Vizitatorul. Eu am fost acolo în ziua în care a forjat cheia de la poartă. Ziua în care s-a uns păzitor.

— Este înșelător, stăpâne. Mihail nu a fost niciodată de încredere.

— Este viclean. Dar acum știm. Poarta nu mai e la Lutetia. Probabil a găsit o modalitate de a o muta. Vizitatorul se gândi o vreme. Rezoluția asta a lui Barlow trebuie eliminată. Dar fă-o cu blândețe. Vei convinge Conclavul că nu pot merge mai departe dacă această funcție nu e ocupată. Spiritul Adunării cere un Regis. Vei refuza la început, dar ei vor face presiuni asupra ta și vei accepta. Vei fi numit Regis.

— Cum dorești, stăpâne.

— Odată numit, munca noastră adevărată poate demara. Fără Charles, fără Lawrence, vor căuta un nou lider. Tu vei umple acest gol. Se vor întoarce la mine. Mă vor implora să le fiu iarăși lider, și prin tine, Forsyth, adevărata noastră muncă poate începe...

Fără vreun avertisment, Bliss se simți brusc aruncată înapoi în vid.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Dylan. De ce ești aici?

— Nu știu... m-am supărat... Probabil a simțit ceva.

Îi spuse ce auzise.

— Trebuie să te întorci acolo. Forțează-te. Fă-o!

Bliss se concentrează. Încercă din toate puterile ei. Distruse linia care o separa de lumea reală – se forță să vadă lumea așa cum o făcea Vizitatorul.

Și de data asta, ajunsese direct în mintea lui.

Dar conversația cu Forsyth se încheiase.

În schimb, văzu exact ceea ce vedea el. Trupuri. Cadavre. Puse claie peste grămadă. Chiar copii. Zăceau undeva în deșert. Băuseră ceva. O poțiune. Otravă. Amestecată de un diavol. Văzu un băiat slab, spectral, care ținea în mână o chitară, o fată frumoasă, dar dură, cu părul negru, și un alt băiat – frumos și dichisit și îngrijorat. Asta e tot ce mai rămăsese după dezastru. Acest masacru al inocenților. Atât de mulți copii... cu Sânge Roșu... măcelăriți.

Apoi îl văzu pe demon: era sub înfățișarea unui alt băiat. Un puști care arăta bine, dar care avea un zâmbet răutăcios pe buze. El provocase toate astea. Încă un copil de-al lui Lucifer.

Imaginile continuă să se succedă: moarte, distrugere, ură, război. Lucrătura diavolului.

Apoi, la fel de brusc precum începuseră, viziunile dispărură. Bliss se trezi. Stătea la biroul ei, singură. Tremura atât de tare, încât îi căzuse pixul din mână.

Ce se întâmplase cu Charles Force? Fusese distrus, așa cum credeau ei? Despre ce vorbeau? Ce poartă voia să distrugă Vizitatorul?

Și acele viziuni pe care le avusese – cine erau toți copiii ăia? Țsta era viitorul? Și ce avea să facă Vizitatorul odată ce Forsyth va fi numit Regis? Ce plănuiau? Ceea ce simțea ea atât era de oribil, că nici nu se putea descrie. Dylan avea dreptate: trebuia să găsească o modalitate să oprească asta – orice ar fi fost.

Închise ochii.

— Dylan? strigă ea. Dylan? Ești acolo? Unde ești?

Dar nu primi nici un răspuns.

Treizeci și cinci.

Schuyler

— Sky, trezește-te! Trezește-te! Ai un coșmar! Trezește-te!

Schuyler deschise ochii. Era ridicată în capul oaselor, iar patul arăta ca după o tornadă, cu cearșafuri și pături răsucite în toate părțile. Oliver era lângă ea, cu o mână pe umărul ei.

— Ai visat, spuse el. Același vis?

Ea dădu din cap, ridicându-și genunchii la gură.

— Același. Mereu.

De când scăpase de Leviathan, în acea noapte la Paris, Schuyler avusese același vis în fiecare noapte, de parcă subconștientul ei era blocat pe un singur canal și repeta același spectacol de televiziune sinistru.

Nu-și putea aduce aminte despre ce era vorba, doar că în vis era cuprinsă de o disperare profundă, agonizantă. De zile întregi se trezea plângând.

— Ești bine? întrebă Oliver, cu ochii umflați de somn.

Avea părul încâlcit, iar un smoc de la ceafă îi stătea ridicat în sus, moale precum puful unui boboc de rață. Purta un maiou cu emblema Duchesne și pantaloni de pijama din flanel – costumația lui obișnuită de somn. Schuyler îl tachinase odată în legătură cu surprinzătorul lui devotament față de școală. După câte știa ea, Oliver nu purtase niciodată în timpul zilei ceva care avea înscris numele școlii.

— Sunt bine, spuse ea. Întoarce-te în pat.

Erau într-un hotel-capsulă din Tokio. Trecuse o săptămână de când plecaseră din Paris. Mai întâi petrecuseră trei zile în Berlin. Tokio părea o destinație sigură – era foarte departe de Franța.

Când ajunseseră în Japonia, Schuyler era epuizată, fără vlagă, incapabilă să mai facă ritualul ce o putea învigoră. Era extenuată de-a dreptul, dar după ce-l văzuse din nou pe Jack și după ce toate vechile sentimente veniseră înapoi ca un torent, i se părea necinstit să se bazeze atât de mult pe Oliver. Așa că se abținuse să practice Sărutul Sacru.

Își dori să-și fi luat drept însoțitor uman un alt băiat, nu pe prietenul ei, dar însuși gândul i se păru o trădare.

În acea noapte în Tokio, Oliver se întinsese în pat cu capul pe pernă și se întorsese cu spatele la ea, ghemuindu-se pe o parte, așa cum făcea mereu. Așa dormeau, așa dormiseră încă dinainte ca această călătorie să înceapă – într-un singur pat, dar spate în spate, cu fața în exterior, spre dușmani, păzindu-și literalmente spatele unul altuia. Așa fusese Oliver

învățat. Așa își protejaseră Conduiții vampirii timp de secole în vreme de război. În mijlocul nopții, când Schuyler se trezea, se simțea întotdeauna mai bine și mai liniștită cu căldura lui Oliver lângă ea.

Un an întreg dormiseră spate în spate, niciodată întorcându-se unul spre altul cu fața, nici măcar pentru Caerimonia. În pat, ar fi fost prea intim... ar fi semănat prea mult cu celălalt lucru căruia îi rezistaseră atâta timp până acum, o înțelegere tacită de a aștepta momentul potrivit. Pentru că ce altceva aveau în afară de timp? Vor fi împreună mereu. Asta știau.

— Ești treaz? întrebă Schuyler.

Camera lor era de mărimea unui coșciug. Puteau doar să stea în fund. Capsulele erau niște cutii micițute aranjate una peste alta, cu o ușă din fibră de sticlă, cu o draperie și o fereastră. Capsulele erau foarte populare printre oamenii de afaceri japonezi care erau prea beți pentru a mai ajunge acasă. Era cea mai ieftină cazare pe care o putuseră găsi. Bagajele erau păstrate într-un dulap metalic pe hol.

— M-hm.

— Îmi pare rău că te țin treaz. Cred că e obositor.

— M-hm.

— N-ai chef de vorbă?

— Mmm...

Schuyler știa că Oliver e supărat. Și înțelegea de ce se comportă așa rece, răspunzând monosilabic. După ce fuseseră la Paris, se schimbaseră ceva între ei. Ceva schimbaseră prietenia lor comodă; ceva intervenise în lumea ermetică pe care și-o construiseră.

Schuyler crezuse că Jack Force face parte din trecutul ei – că după ce-l părăsise în acel apartament de pe Perry Street, asta va fi sfârșitul. Dar când îl văzuse din nou la Paris, simțise că nu se încheiase totul între ei. Mai ales când se sărutaseră. Nu mai știa ce să creadă. Se simțea foarte vinovată, uneori nici nu putea să-l privească pe Oliver în ochi. Dar alteori, când își amintea sărutul, se trezea zâmbind singură. I se păruse un început, o promisiune pentru un viitor mai luminos, chiar dacă acel viitor începuse să se estompeze. Așa că în fiecare seară, spate în spate cu Oliver, când închidea ochii, visa la un băiat cu ochii verzi, nu căprui, și se detesta pentru asta.

Și ce dacă Jack era în continuare liber? Și ce dacă nu era legat de sora lui? Ea luase decizia. Și îl iubea atât de mult pe Oliver, numai gândul că ar putea fi departe de el i-ar frânge inima.

Trebuia să nu mai viseze la Jack. Acel sărut. Cum era cântecul ăla din filmul pe care ea și Oliver îl urmăreau mereu? A kiss is just a kiss. A sigh is just a sigh. Nu era nimic. Nu însemna nimic.

Poate că era derutată pentru că obosise să se tot trezească în alt oraș la fiecare trei zile. Poate că doar asta era.

Era sătulă de aeroporturi și gări și hoteluri și mâncare fără gust, dar excesiv de scumpă. Îi era așa de dor de New York, că aproape simțea o durere fizică. Încercase să uite cât de mult iubește orașul ăla. Cum o învingora mereu – cum aparținea de acel loc.

Dincolo de fereastra mică și rotundă, Schuyler vedea panorama luminată a orașului Tokio: nenumărate luminițe care clipeau, zgârie-nori luminați ca în jocurile video. Ochii i se închideau și era pe cale să adoarmă, când Oliver vorbi brusc:

— Știi, atunci, la Paris, când te-am lăsat să pleci cu el, a fost cel mai greu lucru pe care l-am făcut în viața mea.

Schuyler știa că se referă la Jack, nu la baron.

— Știu, zise ea cu fața în pernă.

— Credeam că o să fugi cu el, zise el, vorbind cu peretele.

— Știu.

Știa toate astea: citise tot în sângele lui, dar înțelegea că el simțea nevoia să-i spună. Trebuia să rostească vorbele astea cu voce tare.

— Credeam că n-o să te mai văd niciodată.

Avea vocea calmă, dar Schuyler simți cum îi tremură umerii.

Of, Oliver... Simți nodul din gât și lacrimi începură să i se scurgă pe obraji. Mă iubește așa de mult, se gândi ea. Nu-l pot răni niciodată. Nu pot.

Așa că, drept răspuns, Schuyler se întoarse, își strecură brațul pe sub al lui și îl luă de mână. Își apăsă pieptul de spatele său, iar picioarele și genunchii erau lipiți, aliniați, semănând cu două linguri. Nu mai făcuse asta niciodată și se întrebă de ce. Se simțea așa de confortabil să se odihnească lângă el. Să-și lipească gura de ceafa lui, astfel încât el să-i simtă respirația.

— Ollie, nu te-aș părăsi niciodată, șopti ea, și știu că spune adevărul.

Va avea grijă de inima lui.

Dar el nu răspunse și nici nu se întoarse spre ea, în ciuda invitației clare a îmbrățișării ei. Rămase cu spatele la ea, așa cum făcea în fiecare noapte.

Ea adormi pe sunetul regulat al respirației lui.

Treizeci și șase.

Mimi.

Pentru mulți, Centrul Rockefeller însemna New York. Clădirea de oțel, sticlă și beton din Midtown Manhattan găzduia multe dintre instituțiile faimoase și îndrăgite ale orașului. La ultimul etaj era Rainbow Room, iar patinoarul emblematic la parter. Mijlocul pieței era locul preferat de prezentare a noilor opere de artă – un cățel uriaș făcut din flori multicolore sau o oglindă imensă îndreptată spre cer. Un serial popular de televiziune chiar își luase numele după adresa centrului. Lui Mimi îi plăcuse mereu să se plimbe pe lângă șirul de steaguri colorate în drumul ei spre Saks, care era vizavi. Dar ceea ce mulți nu știau, evident, era faptul că Centrul Rockefeller avea o istorie și mai veche.

În istoria vampirilor, era consacrat drept locul unde Mihail își luase prima dată numele de Regis, când Adunarea se mutase în Lumea Nouă. Locul era binecuvântat cu o parte din spiritul său, de aceea, probabil, Centrul devenise așa de popular printre cei cu Sânge Roșu. Ființele umane, oricât de obtuze ar fi fost, tot simțeau încărcătura din atmosferă, electricitatea din aerul de la locul sacru.

Sanctuarul fusese plasat exact în locul unde astăzi era venerabila casă de licitații Christie's. Era nouă jumătate dimineața când Mimi pătrunse pe

ușile de sticlă de la intrarea principală. Licitația trebuia să înceapă la zece, dar ea nu se afla acolo pentru a face vreo ofertă pentru o colecție.

Se întorsese din Rio cu o săptămână în urmă și lipsea de la prima zi de școală pentru a lua parte la această ceremonie. Cei de la Duchesne vor trebui să înțeleagă – avea responsabilități care depășeau spațiul clasei. Școala îi primise cu brațele deschise pe gemenii Force, care se întorseseră din anul lor sabatic și care acum intrau în ultimul an de liceu. Comisia le spusese tinerilor vampiri să-și termine mai întâi educația, înainte de a se mai înscrie în vreo misiune cu Venatorii, deoarece se aflau încă într-o perioadă vulnerabilă a procesului de transformare. Străbunii încearcă din răspuțeri să-i oprească pe cei tineri să se maturizeze prea repede, se gândi Mimi. Nici măcar nu conta că ea avea drept de vot în Conclav! Nu. Trebuia să-și ia diploma.

Își primi paleta de licitație de la paznic și luă liftul spre sala de licitații publice. Aceasta era pe jumătate goală când intră ea. Probabil un semn al timpurilor în care trăiau? Sau al multor cumpărători străini care ofertau online sau prin agenții care stăteau la mesele cu telefoane din spatele sălii? Mimi nu era sigură. Își aduse aminte că, pe vremea când participau și părinții ei, licitațiile aveau o natură mai socială. În anticameră avea loc o mică petrecere cu cocteiluri, iar femeile purtau bijuterii la fel de prețioase ca și cele pentru care făceau oferte.

Își văzu câțiva dintre colegi răsfirați prin sală. Conclavul era format din șapte membri acum, dar exact de șapte aveau nevoie pentru a avea cvorum. Josiah Archibald studia catalogul de artă cu atenție. Alice Whitney se juca cu perlele de la gât. Abe Tompkins se îndreptă clatinându-se către un scaun din spate. Licitația avea să înceapă fix la zece, la fel și reuniunea Conclavului. Căci veniseră în acest loc străvechi pentru a-și numi liderul. Forsyth Llewellyn ceruse un Vot Alb.

Numirea unui nou Regis nu era un lucru mărunț și nimeni din Adunare nu-și putea aminti de când nu mai avuseseră atât de mulți lideri noi într-o succesiune așa rapidă. Fuseseră conduși de Mihail, în variatele sale întrupări, de la începutul lumii, și abia anul trecut îl numiseră în locul său pe Lawrence Van Alen. Dar acum Lawrence era mort, Charles Force era dispărut, iar Forsyth făcea presiuni să fie numit el în această funcție.

Mimi rămase uimită când doi dintre membri, Minerva Morgan și Ambrose Barlow, intrară în sală și se îndreptară direct spre ea. Minerva și Ambrose erau printre cei mai bătrâni vampiri din ciclul lor și, deși mintea vampirilor nu-și pierdea din ascuțime, carnea lor se deteriora la fel de repede precum cea a oamenilor dacă nu aveau grijă de ea într-un mod special.

— Madeleine, spuse Minerva, așezându-se lângă ea, Ambrose vrea să-ți arate ceva.

Ambrose Barlow scoase cu grijă un plic din buzunarul sacoului. Era împăturit în patru, iar când Mimi îl deschise, observă că biletul dinăuntru era mototolit, iar hârtia extrem de subțire – ca și cum ar fi fost citit și recitit de sute de ori.

Păziți-vă de Forsyth Llewellyn. Nu este cine credeți că este.

Era semnat „un prieten”. Mimi i-l înapoie lui Ambrose dezgustată. Tatăl ei îi spusese să nu dea crezare niciodată biletelor anonime.

— Crezi că e adevărat? întrebă Minerva.

— Nu știu. Nu prea dau atenție unor astfel de lucruri, pufni Mimi.

Probabil e doar o farsă.

— Dar de ce l-ar fi trimis? Evident, e cineva din Adunare. Dar cine? Și de ce? Și de ce să-l trimită lui Ambrose? El s-a retras din Conclav de cel puțin cincizeci de ani. Plus că Forsyth nu are dușmani și este singurul care ne mai ține împreună pe toți, spuse Minerva agitată. Tu nu crezi la fel, Ambrose?

Ambrose Barlow dădu din cap.

— Sunt de acord, spuse el, biletele anonime sunt opera lașilor. Dar, cumva, simt că ar trebui să-i dăm crezare acestuia. Este un moment dificil pentru noi... și cu atâtea schimbări care se petrec...

Mimi observă că Forsyth Llewellyn se strecurase în sală, iar conversația lor încetă. Senatorul arăta deosebit de viguros și chiar mai plin de sine decât de obicei, având în vedere ce i se întâmplase familiei sale de curând. Îi văzu pe cei trei stând de vorbă și se așază lângă Ambrose.

— Bună ziua, bună ziua, o salută el, iar Ambrose împături rapid biletul și-l băgă la loc în buzunar.

— Bună, Forsyth. Tocmai îi spuneam lui Madeleine că nu înțeleg de ce trebuie să facem asta așa de curând, zise Minerva. Charles cu siguranță se va întoarce, și să numești alt Regis atâta timp cât el este în viață... Nu-mi place. După tot ce s-a întâmplat în Paris, mi se pare că ne grăbim.

— Dragă Minerva, îți înțeleg îngrijorarea, dar îngrijorarea mea este că după tot ce s-a întâmplat în Paris, timpul este acum esențial. Nu mai putem pierde vremea ca până acum, spuse Forsyth.

Minerva mormăi ceva, iar Mimi rămase imobilă. Ziarele celor cu Sânge Roșu erau pline de povești sângeroase de la dezastrul din Paris – niciunul dintre vampiri nu fusese ucis sau rănit, dar câțiva însoțitori umani fuseseră călcați în picioare în timpul revoltei. Tragedia era pusă pe seama circului thailandez care nu avea licență de funcționare și care se dovedise incapabil să-și controleze animalele, iar încălcările regulamentului în caz de incendiu se datoraseră supraaglomerației.

Când se reîntorsese cu o noapte în urmă, Jack îi spusese lui Mimi adevărata poveste și cum Charles prevenise ceea ce era cel mai rău. Dar chiar și cu eforturile depuse de Charles, Hotel Lambert abia scăpase ca prin minune să nu fie ars din temelii. Noii proprietari erau supărați și amenințau să-și retragă oferta, dar contesa îi împăcase oferindu-le gratis câteva piese de mobilier și accesorii.

Gemenii se decisese că nu e momentul să împărtășească Adunării vestea aparentei morți a lui Charles. Jack continua să creadă că, în ciuda dovezilor care atestau contrariul, tatăl lor trăia, și Mimi se arătă de acord că ar fi mai bine dacă întreaga comunitate credea în continuare că Charles voia să stea ascuns înapoi. Mai bine să nu creeze panică; cei cu Sânge Albastru erau și-așa destul de nervoși.

Seymour Corrigan intră în sală, cerându-și scuze din priviri pentru că aproape întârziase. Erau toți. Șapte Protectori, simbolizând cele șapte familii originare, așa cum cerea tradiția.

Adjudecătorul, un bărbat sobru într-un blazer albastru și o cravată roșie, se urcă pe podium.

— Bine ați venit, stimate doamne și stimați domni, la Vânzarea de Artă Impresionistă și Modernă.

Audiența aplaudă politicos și pe un ecran din spatele lui apăru portretul lui Kurt Cobain, immortalizat în culori vibrante și strălucitoare. Mimi se gândi că arată ca una dintre imaginile dintr-o carte de rugăciuni. Rockerul grunge în postură de sfânt.

— Prima operă - un Elizabeth Peyton¹

Se deschide licitația cu cinci sute de mii de dolari.

Când ciocanul lovi pupitrul, întrunirea Conclavului începu.

Treizeci și șapte.

Schuyler.

Când se întâmplă, ei erau în Sydney. Exact în mijlocul Orașului Chinezesc, într-o mică farmacie unde se vindea ceaiul verde organic pe care Schuyler adora să-l bea dimineața. Tremurul începu s-o ia de la picioare, apoi îi cuprinse și brațele, iar apoi întregul corp îi era scuturat de convulsii, în timp ce ea se prăbușea pe linoleumul rece, scăpând din mână cutia de ceai.

— Înapoi - e-n regulă - e... epileptică! zise Oliver, dând pe toată lumea la o parte. Faceți-i loc să respire! Vă rog! Îi va trece!

Era foarte ciudat pentru Schuyler să nu-și poată controla trupul, să descopere că se revolta împotriva dorințelor ei, ca și cum ar fi fost posedat de un spirit rău. Se simți de parcă s-ar fi privit pe sine însăși dintr-un loc îndepărtat - de parcă asta nu i se întâmpla ei cu adevărat, ci altei fete, care zăcea pe jos cu membrele răsfirate și făcea spume la gură.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, șopti ea când se termină.

Tremuratul se opri, dar chiar dacă trupul ei nu mai era în convulsii, inima îi bătea să-i spargă pieptul.

— E-n regulă. Ești bine, spuse Oliver, ajutând-o să se ridice în picioare și oferindu-i un umăr de sprijin.

— Uite... apă, spuse vânzătorul, ducându-i la buze un pahar de hârtie.

Schuyler se bucură văzând ochii amabili ai bărbatului și celorlalți clienți. Leși din magazin sprijinindu-se de Oliver și se îndreptară spre stația de autobuze, unde deja se afla un autobuz care aștepta să plece spre The Rocks.

— Asta a fost una nasoală, spuse el, plătind biletul redus pentru elevi și așezându-se în spate.

Era drăguț din partea lui. Fusese cel mai rău episod pe care îl trăise până acum. Durerea groaznică de cap, spumele, modul în care aproape se sufocase cu propria limbă... Ce spusese doctorița Pat la ultima sa vizită? Că forța vampirească este un dar, însă în cazul ei era și o povară. Trupul ei uman considera transformarea drept boală, drept ceva ce trebuia dat afară...

— Ești sigură că e totul bine? întrebă din nou Oliver, în timp ce Schuyler se aplecă și își prinse capul în mâini.

— Sunt bine. Chiar sunt, spuse ea.

A fost ultimul lucru pe care îl rosti înainte de a leșina.

Când ajunseră înapoi la hotel, Schuyler se simțea mai bine și se așeză, îmbrăcată în halatul de baie, pe micuțul balcon din camera lor. În bucătărioara strâmtă, Oliver își termina sosul de curry. Veni cu un vas aburind, cu o lingură în el, și-l așeză în fața ei. De când erau fugari, învățaseră amândoi să gătească. Specialitatea lui Oliver era curry indian de banane cu pui, iar Schuyler prefera să facă amestecuri interesante (uneori Oliver spunea că sunt mult prea interesante) din paste și orice altceva mai găsea prin frigider.

— Mersi, spuse ea, acceptând bucuroasă castronul cald de curry și orez.

Ridică lingura la gură și suflă un pic înainte de a mânca, de frică să nu își ardă limba. La orizont se vedea portul din Sydney, presărat cu bărci cu pânze și vase de croazieră. Oceanul avea o tentă verzuie – asemenea ochilor lui Jack, se gândi ea, dar apoi se opri. Nu avea să se mai gândească la el, la ce făcea și dacă și lui îi era dor de ea. Se concentrează pe mâncare. Oliver o privea prin ușa glisantă de sticlă.

Știa ce înseamnă acea expresie de pe fața lui. El ieși afară, își puse cana de ceai lângă a ei și se așeză pe unul dintre scaunele de plastic.

— Sky, trebuie să vorbim.

— Știu ce-ai de gând să spui, Ollie, dar răspunsul este nu.

Ea sorbi din ceai. Era uimitor că, după toate câte se întâmplaseră, Oliver reușise totuși să cumpere cutia de ceai. Era un Conduit foarte bun.

— Sky, nu ești rezonabilă.

— Oare? Or să ne azvârle în închisoare sau ce-or mai face oamenilor de teapa noastră, zise Schuyler, ridicând din umeri.

Știa sancțiunea pentru evitarea pedepsei date de Conclav: o mie de ani de Exil. Cu spiritul închis într-o cutie. Dar dacă ea nu era nemuritoare? Atunci ei ce îi fac? Și cu Oliver ce se va întâmpla?

— Ai auzit ce-a zis Jack, spuse Oliver. Conclavul are probleme mai grave decât noi doi. Mai mult, poate că de data asta or să te creadă. Incendiul de la Hotel Lambert a devenit știre principală în toate ziarele, iar Conclavul european e foc și pară – au martori care l-au văzut pe Leviathan! Nu mai pot nega!

— Chiar dacă acum m-ar crede, n-or să lase acțiunile noastre nepedepsite. Știi asta mai bine decât mine, preciză Schuyler.

— Adevărat, dar asta se întâmpla pe vremea când Regis era Charles Force. Acum nu conduce nimeni Conclavul. Sunt speriați și dezorganizați. Cred că am fi în siguranță dacă ne-am întoarce acasă.

— Oamenii speriați iau cele mai proaste hotărâri, îl contrazise Schuyler. Eu nu am încredere într-o organizație care face din frică o armă de represiune. Și tu? Și tu ești trădător, să știi. Dar părinții tăi? Îi vor lua și pe ei.

Deocamdată, familia lui Oliver fusese lăsată în pace, cu excepția faptului că Venatorii le urmăreau orice mișcare: telefoanele erau ascultate și conturile cercetate. Părinții lui Oliver îi spusese într-una dintre rarele lor

convorbiri prin satelit că nu se puteau duce nici la Dean & Deluca² fără să se simtă urmăriți.

Oliver sorbi din cutia de bere.

— Cred că-i putem cumpăra.

Schuyler își așează cana goală în castronul gol.

— Poftim?

— Să-i mituim. Conclavul are nevoie de bani. Sunt aproape faliți.

Părinții mei sunt putred de bogați. Pot să scap, știu că pot.

De ce se contrazicea cu el? Oliver îi spunea exact ce voia să audă - că puteau să se întoarcă acasă, dar, cu toate astea, o înspăimânta.

— Nu vreau să merg.

— Minți. Vrei să mergi acasă. Știu sigur. Și chiar mergem. Am încheiat discuția, spuse Oliver. Fac rezervare la următorul zbor. Nu vreau să mai aud nimic.

Oliver nu mai vorbi cu ea tot restul serii. Ea adormi cu un cârcel la gât din cauza tensiunii. De ce era așa de încăpățânată, se întrebă ea în timp ce o lua somnul. Oliver îi voia doar binele.

De ce ești așa de încăpățânată?

Schuyler deschise ochii.

Se afla în New York, în dormitorul ei. Copertile programelor la piesele de teatru de pe Broadway lipite pe pereți aveau acum culorile șterse și colțurile îndoite.

Mama ei stătea pe pat. Era un vis. Dar nu cel obișnuit. Un vis despre mama ei. Nu se mai gândea la ea foarte des. Nici măcar nu apucase să-și ia la revedere când părăsiseră New Yorkul cu un an în urmă.

Era prima oară când o vedea, de când Allegra îi apăruse pe Corcovado ținând o spadă în mână.

Mama ei o privi pe Schuyler cu severitate.

— El are dreptate, știi asta. Conduiții au mereu dreptate. Nu poți trăi așa. Transformarea te va ucide dacă nu primești îngrijirea și îndrumările necesare. Nu-ți poți risca viața.

— Dar nu mă pot întoarce acasă. Oricât de mult mi-aș dori, nu pot.

— Ba poți.

— Nu pot!

Schuyler se frecă la ochi.

— Știu că ți-e teamă de ce s-ar putea întâmpla după ce te întorci. Dar trebuie să-ți înfrunți teama, Schuyler. Dacă tu și Abbadon sunteți sortiți să fiți împreună, atunci nimeni - nici el, nici chiar tu - nu poate face nimic ca să prevină asta.

Mama ei avea dreptate. Nu voia să se întoarcă acasă pentru că atunci Jack va fi foarte, foarte, foarte aproape de ea. Jack, care era încă liber... Jack, care o sărutase cu atâta pasiune... care încă putea fi al ei... Dar dacă stătea deoparte, atunci nu avea să fie tentată să-l vadă și să-l trădeze pe Oliver.

— Nu poți sta cu cineva doar pentru că nu vrei să-l rănești. Trebuie să te gândești și la fericirea ta, spuse Allegra.

— Dar chiar dacă am fi împreună, asta l-ar ucide pe Jack. Este împotriva Codului. Și el o să-și piardă puterile...

— Dacă el vrea să-și asume riscul de a fi cu tine, atunci cine ești tu să-i spui cum să-și trăiască viața? Uită-te la mine! Uite cât am riscat pentru a fi împreună cu tatăl tău!

— Tata e mort. Și tu ești în comă. Practic, eu am fost orfană, zise Schuyler, fără să încerce să-și ascundă amărăciunea din voce.

Nu-și cunoscuse tatăl niciodată – murise înainte de a se naște ea. Cât despre Allegra – nu prea puteai să ai o relație normală cu un cadavru viu.

— Spune-mi, mamă, a meritat? A meritat „marea” ta dragoste ceea ce s-a întâmplat acestei familii?

Nu se putea abține să nu-i reproșeze aceste lucruri dureroase. Dar totul izbucnise după ani întregi în care trăise singură.

Își iubea mama. Dar nu avea nevoie de un înger care apărea o dată-n viață pentru a-i da o spadă magică. Schuyler își dorea un părinte real: unul care să fie alături de ea când plângea, care să o încurajeze și să o împingă de la spate și să o enerveze – un pic – doar pentru că îi păsa foarte mult. Voia pe cineva normal. Ca mama lui Oliver. Nu avea habar de unde știa doamna H-P unde se aflau ei, dar la fiecare câteva luni primeau la hotel câte un colet plin cu ciocolată și șosete noi și lucruri de care nici nu știau că au nevoie, cum ar fi lanterne și baterii.

Allegra oftă.

— Știi că ești dezamăgită de mine. Sper doar că într-o bună zi vei înțelege și vei ierta. Fiecare acțiune are consecințele ei. E adevărat, uneori regret profund. Dar fără tatăl tău nu te-aș fi avut niciodată pe tine. Am stat foarte puțin cu voi, dar am prețuit fiecare clipă – cu tine și tatăl tău. Aș face exact la fel dacă ar trebui. Așa că da. A meritat.

— Nu te cred, spuse Schuyler. Nimeni normal la cap nu ar alege viața ta.

— Oricum ar fi, vino acasă, fiica mea. Te aștept. Vino acasă.

Treizeci și opt.

Mimi.

Când Mimi deschise ochii, sala de licitații dispăruse și ea se afla în sanctuar, o cameră micuță cu patru pereți făcuți din sticlă colorată. Normal că în glom nu fusese niciodată distrus cu adevărat.

Stătea așezată în cerc alături de alți cinci membri; Forsyth, al șaptelea, se afla în mijloc. Erau îmbrăcați în robe negre, lungi, cu glugă. Semănau cu Doamna cu Coasa, se gândi Mimi. Multe dintre obiceiurile celor cu Sânge Albastru se infiltraseră în cultura populară – dar distorsionate și văduvite de conținutul lor profund.

— Bun venit, tuturor, spuse Forsyth Llewellyn, foarte plin de el.

Perfect normal, se gândi Mimi, deoarece își asuma cea mai înaltă poziție din țară, cea de conducător al unui guvern secret, despre care cei cu Sânge Roșu nici nu știau că există. Activitatea lui de senator fusese doar de formă.

Mimi auzise că făcuse doar lucruri de mântuială pentru a stopa criza financiară care stăpânea țara.

Pe vremea când Lawrence fusese ales, Mimi nu era un membru cu puteri depline, dar avea totuși o idee vagă despre proceduri.

Seymour Corrigan făcu prezența și începu ceremonia.

— Din cele mai vechi timpuri, Regis-ul nostru deține sufletul Adunării în inima sa. Dar înainte de a fi ales, el trebuie binecuvântat de cei Șapte, așa că ne-am adunat astăzi aici pentru a-i da binecuvântarea.

Era o ceremonie care data din timpurile străvechi ale Egiptului Antic. Doar că de data asta nu vor exista bărbi false din păr de capră, nici sceptre magice, nici bice simbolice din piele, nici coroană din pene de struț.

Aspectele esențiale însă rămăseseră aceleași.

Protectorul Corrigan începu întocmirea unui tabel, strivind marile Case pe numele lor din Limba Sacră.

— Ce spuneți, Domus Magnificat?

Casa Bogățiilor era reprezentată de Josiah Rockefeller Archibald, a căruia familie construisese centrul în care se aflau.

— Spunem „da”, murmură el.

— Ce spuneți, Domus Septem Sanctimonialis?

— Spunem „da”, răspunse Alice Whitney, care era ultima din linia Casei celor Șapte Surori.

— Ce spuneți, Domus Veritas?

Normal că Venatorii erau reprezentați în Consiliu, dar Mimi era curioasă să afle de ce Abe Tompkins era purtătorul lor de cuvânt. Nu mai fusese activ de zeci de ani.

— Spunem „da”, răspunse Abe.

— Ce spuneți, Domus Preposito?

Casa Supraveghetorilor era un titlu care era întotdeauna conferit familiei celei mai apropiate de Regis. În prezent, această distincție aparținea familiei Llewellyn.

Forsyth Llewellyn zâmbi.

— Spunem „da”.

— Ce spuneți, Domus Stella Aquillo?

Casa Stelei Nordului era unul dintre cei mai importanți finanțatori pentru programe de artă din țară. Ambrose Barlow se uită agitat la Minerva Morgan. Își lăsă capul în jos și șopti:

— Da.

Mai rămăseseră doar două case. Mimi simți nervozitatea Minervei Morgan, care stătea lângă ea.

— Ce spuneți, Domus Domina?

Casa Doamnei Gri. Casa Morții, de fapt, dar nu-i spunea nimeni așa. Familia care era responsabilă cu înregistrările, cu ciclurile de expresie și expulzare.

Minerva Morgan nu răspunse.

— Domus Domina? Seymour Corrigan își dresă vocea. Domus Domina!

— Da, oftă Minerva.

— Domus Lămia spune „da”, rosti Protectorul Corrigan, un pic țâfnos. Casa Vampirilor; un titlu vechi și căpetenia Conspirației.

Mimi se pregăti, ea urma.

Protectorul Corrigan tuși.

— Ce spuneți, Domus Fortis Valerius Incorruptus. Casa Sângelui Pur, a celor Neprihăniți, a Vitejilor și Puternicilor, Protectorul Grădinii, Comandantul Armatelor Domnului? Ce spuneți?

Asta era linia lui Mihail. A lui Gabrielle. Linia Van Alen, degenerată acum de numele Force. Mimi ridică vocea.

— Spunem...

Ezită. Se gândi la îndoiala Minervei. La Ambrose, atât de bătrân, încât toți îl credeau senil. Și totuși el adusese biletul. El i-l arătase. Se bazau pe ea. Un bilet anonim, dar important. Aveau dreptate. Nu puteau să ignore mesajul.

Mimi înțelese că Minerva și Ambrose nu puteau face ei înșiși asta, deși ar fi vrut foarte mult. Ea era tânără, dar avea un rang mult mai înalt. Ea reprezenta casa care condusese Adunarea nemuritorilor timp de secole. Casa care acum avea să fie deposedată de puterea sa, prin însăși ritualul pe care-l efectuau.

Nu se gândise la asta până azi, dar brusc își dădu seama că erau pe cale să pună Adunarea în brațele lui Forsyth Llewellyn! Cine era Forsyth Llewellyn, la urma urmei? Mimi scană prin amintiri. Un înger de rang inferior. O zeitate minoră. Un supraveghetor. Nu era în nici un caz Regis.

Putea face asta. Se luptase cu Sânge Argintiu și trimisese demoni înapoi la Hades. Va lua atitudine când alții nu puteau face asta.

— Casa Sângelui Pur dorește să facă o obiecție acestei proceduri, rosti Mimi clar și sigură pe ea.

— Obiecție?

Seymour Corrigan păru derutat.

— Spunem „nu”, zise Mimi.

— Nu? întrebă iar Corrigan.

— Nu, zise Mimi și mai clar.

Forsyth părea netulburat.

— Eu nu înțeleg de ce trebuie să facem asta - să mutăm spiritul Adunării într-un alt lider, când tata este încă în viață! izbucni Mimi, apoi respiră adânc. Prin urmare, protestez.

— Votul Alb trebuie să fie în unanimitate, spuse Protectorul Corrigan îngrijorat. Nu putem ceda Adunarea către Forsyth pentru a-i asigura protecția, decât dacă avem un vot unanim din partea celor șapte familii.

El arăta pierdut, în timp ce Minerva și Ambrose păreau ușurați. Toți ceilalți se uită către Forsyth, așteptând un semn.

Mimi observă că era deja liderul lor, cu sau fără Votul Alb.

— Vom amâna numirea, conform dorinței Protectorului Force, zise Forsyth calm. Nu intenționez să-mi asum un rol cu care nu toată lumea e de acord că e al meu. Și eu sunt îngrijorat de dispariția lui Charles. Vom aștepta.

Apoi, unul câte unul, se întoarseră în sala de licitații. Mimi își dădu seama că are mâna ridicată în sus, așa cum rămăsese din glom.

Adjudecătorul îi acordă un zâmbet larg.
— Și Portrait de Femme (Françoise Gilot) e adjudecat de... frumoasa domnișoară din primul rând!

Tocmai cumpăraseră un Picasso.

Treizeci și nouă.

Bliss.

Semestrul de toamnă la Duchesne se desfășura mereu după aceeași tradiție, neabătându-se niciodată de la programul de activități care fusese stabilit cu o sută de ani în urmă, sau cel puțin așa le părea elevilor, care erau îndoctrinați cu ritmurile liniștitoare și previzibile ale vieții comode într-o școală privată. Începea în ultima săptămână din august, cu sesiunea de inițiere a celor din primul an, când seniorii din ultimul an îi persecutau pe bobocii nou-veniți cu competiții de aruncat plăcinte, umplute cu cremă de ras, în curtea școlii, lupte cu baloane pline cu apă aruncate de la balcoane și un joc fascinant de genul Găsiți asasinul. În ultima zi de inițiere, avea loc o prezentare solemnă a inelelor fiecărei clase și se cânta imnul școlii, totul culminând cu o petrecere pe acoperișul casei reprezentantului elevilor, în timpul căreia înfloreau primele iubiri, de obicei între o fată „veche” (așa se numeau fetele din ultimul an) și un băiat „nou” (boboc), și nu invers, așa cum s-ar putea crede.

Bliss urcă treptele către clădirea principală, salutând din cap câteva fețe familiare. Toată lumea era încă ușor bronzată după vara petrecută în Hamptons sau Nantucket, fetele nefiind încă pregătite să renunțe la rochiile ușoare de vară și sandale pentru lână și stofă ecosez, iar băieții afișându-se cu cămășile afară din pantaloni și cravatele desfăcute, ținându-și degajați sacourile pe un umăr.

Bliss auzise că gemenii Force se întorseseră și ei la școală. Va trebui să-i contacteze cât mai repede posibil. Mimi și Jack trebuiau s-o ajute.

Îndreptându-se spre vestiare și uitându-se la numele gravate pe fiecare plăcuță de metal, observă că numele lui Schuyler și Oliver lipseau. Față în față cu realitatea absenței lor, Bliss se întristă. Aflase într-un final ce li se întâmplase – ceva legat de Conclav, care se îndoia de versiunea lui Schuyler privind moartea lui Lawrence, și modul în care cei doi adolescenți decisese mai degrabă să fugă de Venatori decât să dea piept cu justiția.

Dar nu crezuse cu adevărat că nu mai veneau la școală, în cursul zilei se așteptase să-l vadă pe Oliver, stând lângă calorifer la cursul de Istorie europeană, sau pe Schuyler, ridicându-și privirea din oalele de lut la cursul de Artă independentă. Bliss se îndreptă spre a treia oră de curs înainte de pauza de prânz, Civilizații antice și apariția Occidentului. Prima săptămână de școală era ca o perioadă de cumpărături, când elevii se duceau de la un curs la altul, până când se hotărau la care să se înscrie. Cursul i se păruse interesant – o combinație de istorie și filosofie, în care se studiau grecii, romanii și egiptenii. Se așeză pe rândul din mijloc, lângă Carter Tuckerman, care mereu mirosea a sandvișurile cu ou pe care le mânca la micul dejun.

Profesoara era nouă și diferită față de restul profesorilor de la Duchesne, care, în majoritatea lor, fuseseră în acea școală dintotdeauna – și

o și arătau. Madame Fraley preda franceza, iar elevii erau convinși că era în școală încă din anii 1880 (probabil că așa și era, din moment ce Madame era un Sânge Albastru). Sau erau proaspăt absolvenți de facultate, tinerei care își greșiseră aplicațiile către Teach for America³ și erau acum forțați să predea unor liceeni răsfățați, în loc să se ducă în comunități defavorizate. Ea era diferită. Domnișoara Jane Murray era o femeie în floarea vârstei, robustă, cu obrazii roșii, cu un păr roșcat strălucitor și un ten rumen de irlandeză. Purta o fustă ecosez și o cămașă galbenă cu o vestă cu romburi. Părul era tuns paj dar cam urât, iar când vorbea ochii albaștri îi străluceau.

Domnișoara Murray (scrisesse pe tablă și era clar „domnișoara”, nu „dra”. Absolvisse Miss Porter’s și considera că o doamnă nu era strigată cu prescurtări) nu părea că ar fi fost contemporană cu dinozaurii și nici nu avea acea privire pierdută și fioroasă a foștilor universitari.

— Acesta este un curs opțional mixt și va fi susținut în stil seminar, ceea ce înseamnă că mă aștept ca elevii mei să participe activ la discuții, nu să moțâie sau să-și dea mesaje unul altuia. Nu vă promit că n-o să vă plictisesc, dar s-ar putea ca voi înșivă să vă plictisiți colegii dacă nu veniți la oră cu propriile gânduri și idei, zise ea vioaie, uitându-se la ei cu un zâmbet vesel.

Când foaia de înscriere ajunsese și la ea, Bliss se decisese să-și scrie numele pe listă, observând că aproape toată lumea din sală făcuse la fel. Bliss înțelegea reacția elevilor: domnișoara Murray avea să fie o completare încântătoare la viața din Duchesne.

Clopoțelul sună și Bliss, strângându-și lucrurile, auzi două fete vorbind cu însuflețire în timp ce se îndreptau spre ușă.

— Dumnezeule, ultimul nostru an de liceu o să fie super! spuse Ava Breton.

— Totalmente! strigă Haley Walsh. Cel mai tare!

Ultimul an de liceu o să fie super. Ce sentiment ciudat, se gândi Bliss, urmându-le afară din sală. Ăștia sunt cei mai frumoși ani din viața lor. Dumnezeule mare, să sperăm că nu e adevărat!

Până acum, adolescența lui Bliss fusese, fără exagerare și pe față, de rahat. Se mutase într-un oraș nou, descoperise că e vampir, se îndrăgostise și își pierduse dragostea, toate într-un singur an nebun. Iar acum își petrecuse ultimul an posedată de un demon, care, apropo, era și tatăl ei – cum venea asta, nu prea înțelegea.

Vizitatorul fusese plecat în cea mai mare parte a săptămânii. Și asta o bucura enorm, după ce văzuse mizeria din mintea lui. Viziunile lui îi provocaseră coșmaruri. Abia mai putea să adoarmă fără să se gândească la ceea ce văzuse. Mai rău, Dylan nu se mai întorsese din acea zi fatidică. Ea tot spera că avea să-i apară undeva – sau s-o ducă înapoi la Cloisters – dar totul era tăcere. I se părea că e din nou singură la ea în minte, deși știa că nu e cazul.

Școala se termină la trei și Bliss plecă acasă. Intră în apartament și îl găsi pe Forsyth prăbușit peste masa din bucătărie, înconjurat de sticle goale

de alcool, iar pe canapea zăcea o femeie cu privirea încețoșată. De obicei era mult mai discret cu însoțitoarele lui umane, și Bliss își întoarse ochii.

Când intră, el sări în picioare, iar fața îi era cadaverică. Se uită la ea cu teamă.

— E ceva în neregulă? întrebă ea. Ce s-a-ntâmplat?

Imediat cum deschise gura, el răsuflă ușurat.

— Ah, tu ești! atâta spuse.

Pe urmă își umplu halba de bere cu whisky și-l dădu pe gât. Ciudat pentru un vampir, dar alcoolul îl afectase destul de mult.

Bliss îi aruncă o privire și se îndreptă apoi spre camera ei, unde închise ușa. Avea teme de făcut.

Patruzeci.

Schuyler.

Jack avea dreptate. Când Schuyler și Oliver se întoarseră la New York, la aeroport nu-i aștepta nici un Venator care să pună mâna pe ei. Totuși, nu aveau încredere să se lase pe mâna membrilor Conclavului prea curând. Planul era ca întoarcerea lui Schuyler să rămână secretă, iar Oliver să depună mărturie în fața Conclavului că Schuyler îl părăsise pentru ca el să se poată întoarce la familia lui. Sperau ca Străbunii să-l creadă și să nu-l dea pe mâna Venatorilor pentru un interogatoriu. Era un risc pe care și-l asumau, dar Oliver era încrezător că va putea să-și „vândă” povestea.

Oliver nu fusese foarte încântat de ideea pretinsei lor înstrăinări, dar Schuyler îl convinsese că este singura modalitate în care-și puteau asigura libertatea în New York.

Aeroportul JFK era la fel de haotic ca în oricare altă zi, iar ei își croiră drum cu greu prin terminalul agitat, căutând din priviri autobuzul care avea să-i ducă la metrou.

— Bine am sosit acasă, zise Oliver căscând și frecându-și obrazul neras.

Fusese un zbor de douăzeci de ore de la Sydney. Deloc amuzant într-un scaun prea îngust de la clasa economică. Cei doi fuseseră înghesuiți la mijlocul unui rând de cinci scaune, între un el și o ea, în partea stângă, care se aflau în luna de miere și care tot zborul se sărutaseră cu zgomot, și în partea dreaptă un grup aflat în excursie, care ținuse însoțitoarele de zbor în priză cerând mereu cocteiluri.

Odată ieșiți afară din terminal, Schuyler respiră adânc zâmbi.

Ajunseseră la mijlocul lui septembrie, iar vremea ora încă frumoasă, doar aerul era ușor rece. Toamna era anotimpul ei preferat. Forfota orașului, șoferii de limuzine care-și căutau clienții, coada lungă la taxiuri, dispecera de taxi care lătra la toată lumea să se grăbească... Ce bine era să fii din nou acasă!

Se cazară într-un hotel oarecare de lângă West Side Highway, într-una dintre acele instituții corporatiste imense, pline de oameni de afaceri oboșiți care călătoreau. Camera dădea spre un luminator, iar aerul condiționat făcea mult zgomot. Cu toate astea, Schuyler dormi dusă pentru prima oară în luni de zile.

A doua zi de dimineață, Oliver se înfățișă la sediul Conclavului cu povestea sa, punându-se la dispoziția întregii comunități de Sânge Albastru.

Exact așa cum bănuise, odată ce Conclavul află ce le punea el de fapt la dispoziție (bani), nu-i mai adresă nici o întrebare.

Mai târziu, la hotel, îi zise lui Schuyler că Protectorii nici măcar nu păruseră îngrijorați de dispariția ei și nici nu luaseră vreo măsură disciplinară. Ceea ce se întâmplase în Paris schimbase regulile jocului. Forțase Conclavul să-și reconsidere acțiunile legate de întoarcerea Leviathanului. Aveau probleme mult mai serioase pe cap și nu le mai păsa de ea. Sau cel puțin așa se părea deocamdată.

— Ești pregătită de plecare? întrebă el.

Îi făcuse o programare la clinica doctoriței Pat. Patricia Hazard era doctorița cea mai de încredere a Conclavului și mătușa lui Oliver.

— Ce-ai făcut cât am fost plecat?

— Nimic. Mi-am luat un sandvici cu ou și brânză și o cafea de la magazinul de vizavi. Apoi am citit The Post, zise Schuyler. A fost minunat.

Doctorița Pat reamenajase clinica. Ultima dată când venise Schuyler aici, biroul arătase ca holul unui hotel extrem de alb, extrem de minimalist și extrem de modern. De data asta, biroul părea un circ bizar, dar fabulos. Vitrinele de cristal erau pline cu ochi de sticlă. Există un fotoliu confecționat din animale împăiate cusute laolaltă; era drăguț, dar friza nebunia. Oglinzi venețiene erau aliniate pe pereți și cuverturi de blană erau împăturite pe spatele canapelelor albe. Tot a foaier de hotel arăta, dar, de data asta, în loc de Regina Gheții, te așteptai să apară Willy Wonka⁴.

— Bună ziua, doamnă doctor Pat, ce s-a întâmplat aici? întrebă Schuyler, urmând-o pe doctoriță în cabinet (și se bucură să vadă că acesta rămăsese la fel și arăta ca o cameră de consultații normală).

— M-am plictisit de atâta curățătorie chimică. Albul e foarte dificil de întreținut. Doctorița Pat zâmbi. Oliver, mama ta întrebă ce vrei să mănânci la cină, îi zise ea nepotului înainte de a închide ușa.

Doctorița Pat venise cu o seară în urmă în camera lor de hotel pentru a o consulta mai amănunțit pe Schuyler și îi luase și sânge pentru analize, dar o rugase să vină după rezultate la cabinet.

— Deci ce e în neregulă cu mine? întrebă Schuyler, urcându-se pe masă.

Doctorița Pat se uită în fișa medicală.

— Toate analizele tale de sânge au ieșit normal – și ca ființă umană, și ca vampir. Presiunea sângelui, tiroida, toate. Normale.

— Dar trebuie să fie ceva.

— Ah, da, este.

Doctorița Pat lăsă jos fișa medicală și se rezemă de perete cu brațele încrucișate.

— Izolarea nu face deloc bine sufletului nemuritor, spuse ea. Tu trebuie să stai printre cei asemenea ție – ai fost plecată prea mult timp. Trupul tău a devenit tensionat, toxic.

— Asta e tot? întrebă Schuyler. De-asta mi-a fost așa rău în ultima vreme? Pentru că am stat departe de alți vampiri?

— Oricât de ciudat ar părea, da! spuse doctorița Pat, bătând ușor în stetoscop. Sângele are nevoie de asta. Ai fost singură, stresată și înstrăinată de comunitatea de vampiri. Nepotul meu mi-a zis că ai fost la Balul Vampirilor din Paris. Te-ai simțit mai bine cât ai stat acolo?

Schuyler încercă să-și aducă aminte. Nu observase nimic în agitația de moment, dar doctorița Pat avea dreptate. În timpul în care fusese înconjurată de cei cu Sânge Albastru, nu avusese nici o criză sau convulsii incontrolabile. Cu excepția celor câteva minute când stătuse singură în închisoarea subterană. Trei sute și ceva de metri sub pământ, departe de toți, până când Jack ajunsese la ea. Tremuratul se reîntorsese imediat cum ea și Oliver plecaseră la drum.

— Se spune că nici un om nu e o insulă de sine stătătoare, spuse gânditoare doctorița Pat. La fel e și cu cei cu Sânge Albastru.

— Dar bunicul meu? Lawrence a fost exilat. A trăit singur timp de mulți, mulți ani, departe de semenii săi. Și totuși, nu a prezentat niciodată vreun simptom de-al meu, zise Schuyler.

— Bunicul tău, după câte îmi amintesc, era un Nemuritor. O rasă rară. Capabil să stea izolat lungi perioade de timp. El a ales exilul pentru că știa că va putea face față. Și fizic, și mintal.

Schuyler se gândi la diagnostic.

— Doar că... pare o explicație... prea facilă, spuse ea într-un final.

— Știi, Schuyler, cei cu Sânge Roșu au o expresie pentru asta. Dorul de casă nu e doar o stare de spirit. Prezintă și simptome fizice. Eul tău de vampir te face mai puternică și mai rapidă decât orice ființă umană. Dar vampirul din tine intensifică și fiecare durere umană pe care ai putea-o simți. Ai luat ce e mai bun din ambele lumi, ca să zic așa.

Patruzeci și unu.

Mimi.

La două săptămâni după ce avusese loc Votul Alb, Mimi găsi un mesaj în e-mailul Conclavului, prin care era anunțată să-i facă o vizită lui Forsyth, în acea după-amiază, la Depozitarul din turnul Force. Ultima oră era liberă, așa că termină mai devreme și luă un taxi.

Trebuia să se ducă oricum la Depozitar. Cu o seară în urmă își căutase stiloul favorit și se dusese să scoțosească prin biroul lui Charles. Își adusese aminte că-l lăsase acolo ultima oară când avusese nevoie de un spațiu liniștit în care să-și facă temele. Camera de lucru a tatălui ei era la fel de ordonată și curată ca întotdeauna, pe birou nefiind nimic altceva decât un ceas Tiffany și un calendar de birou. Mimi verificase prin sertare și dulapuri, dar nu-și găsisese neprețuitul stilou Montblanc.

Se așezase în scaunul rotativ de piele și se învârtise, uitându-se prin cameră. Câteva casete nemarcate, îndesate undeva, în spatele unui raft, îi atraseră privirea. Se ridică și le cercetă. Ce făcea Charles cu asemenea echipament audio învechit? Erau marcate DI: Audio: Rap. Ven.

Arhiva Audio a Depozitarului Istoriei. Rapoartele Venatorilor. De obicei, casetele de la Depozitar veneau și cu transcrierea, dar Mimi nu mai găsi nimic altceva. Întoarse caseta pe partea cealaltă să vadă care Venator le

întocmise. MARTIN. Erau rapoartele lui Kingsley, de la misiunea lui de acum doi ani. Cea care îl trimisese la Duchesne.

Ce căutau la Charles în birou? Trebuiau să fie la Depozitar. Și dacă Mimi voia să le asculte, i-ar fi trebuit un casetofon vechi de la arhive. Știa că acum Conduiții transformau toate documentele tipărite în fișiere digitale, dar evident că pe astea le rataseră. Pusese casetele în buzunar și se mai uitase o dată prin cameră. Unde era Charles? Ce i se întâmplase? Jack era convins că nu murise. Dacă spiritul lui Mihail ar dispărea de pe pământ, am afla cu siguranță, îi spusese el.

La întâlnirea de aseară, Conclavul votase să trimită Venatorii după Regis-ul dispărut, așa că se formase o echipă. Știa că fratele ei era dezamăgit că nu fusese ales pentru această misiune. Dar Forsyth fusese de neclintit. Aveau nevoie de gemeni aici, spusese el. Nu puteau părăsi Adunarea așa, neprotejați.

În timp ce intra în Turnul Force în acea după-amiază, se întrebă ce avea oare senatorul de discutat cu ea. Forsyth nu mai stătuse niciodată cu ea de vorbă și nu discutaseră încă votul ei negativ de la numirea lui.

— Ai vrut să mă vezi? întrebă Mimi, intrând în biroul de pe colț al lui Forsyth, după ce secretara acestuia îi anunță sosirea.

Observă că își alesese exact biroul pe care îl avusese Lawrence când era Regis. Asta denota încredere în sine nemăsurată. Charles îl folosise pe cel din clădirea veche, de sub Block 122.

— Madeleine. Mulțumesc că ai venit, zise Forsyth. Doris, preia tu telefoanele, te rog!

Secretara închise ușa și Mimi se așeză în fața imensului birou din lemn de nuc. Văzu că, deși Forsyth preluase biroul lui Lawrence, păstrase încă pe birou fotografiile cu Schuyler ale fostului Regis. Mimi își dori să se fi îmbrăcat mai frumos: venise direct de la sport și nu se mai obosise să își dea jos tricoul vechi și pantalonii roșii de trening. Își lăsă geanta pe podea și așteptă ca el să vorbească.

— Voiam doar să te felicit pentru prestația ta ca Venator. Ai făcut o treabă bună la Rio, zise el zâmbind.

Mimi râse batjocoritor.

— Mda, sigur. N-am găsit-o.

— O veți găsi, draga mea. Kingsley o va găsi. Nu am nici o îndoială. El e foarte... descurcăreț, zise Forsyth cu o urmă de iritare pe care Mimi o remarcă.

— Bine, mersi. Am vrut să mă duc și în alte misiuni, dar Conclavul a spus că mai întâi trebuie să-mi termin școala. N-or să-mi țină locul prea mult.

— Din păcate, e adevărat. E nedrept că trebuie să trecem prin aberațiile copilăriei și adolescenței umane. Dar asta e Codul, zise Forsyth, ridicându-se să-și ia ceva de băut. Luă o carafă de pe căruciorul cu băuturi și își turnă niște whisky într-un pahar. Vrei și tu unul?

— Nu, mersi, scutură Mimi din cap. Asta e tot? Pot să plec acum?

— Ah, eu vorbesc întruna ca de obicei. Bliss mă tot tachinează că sunt un palavragiu, zâmbi Forsyth, luând o înghițitură și ocolind biroul ca să se așeze pe marginea lui și să se uite în jos la Mimi.

Mimi se afundă și mai mult în scaun. Llewellyn arareori vorbea despre Bliss. Rolul ăsta de tată năuc nu prea i se potrivea: i se părea fals, ca și cum ar fi încercat să-i vândă o mașină folosită sau s-o facă să creadă că îi păsa de fiica lui. Cel puțin Charles și Trinity încercaseră să fie lângă Jack și Mimi în timpul transformării lor. Din câte știa Mimi, părinții lui Bliss nu se obosiseră niciodată să-i explice ce i se întâmplă.

— Ce face Bliss? întrebă ea.

Mimi dăduse nas în nas cu ea de câteva ori, iar Bliss păruse destul de prietenoasă, dar conversațiile lor nu aveau nici o coerență. Nu știa de ce, dar ceva legat de Bliss o făcea să chicotească și să fie agitată.

— E mult mai bine, dădu Forsyth din cap. Oricum, le-am chemat azi aici ca să discutăm o situație oarecum sensibilă... și îmi cer scuze dacă te jignesc... mi-am dat seama că poate nu e cel mai bun moment pentru a discuta asta, dar simt că după tot ce s-a întâmplat cu Conclavul... comunitatea are nevoie de ceva care să-i ridice moralul și probabil, dacă-mi permiți...

Mimi îi făcu semn cu capul să continue.

— O mică favoare... pentru binele întregii comunități. Știu că tu și Jack v-ați anulat ceremonia de legătură din cauza tragediei, dar acum este momentul să ridicăm moralul semenilor noștri, să le arătăm că suntem încă puternici și să vă vadă împreună. Cei mai puternici dintre noi, cei mai buni, voi le veți reda speranța!

Buzele lui Mimi se crispară într-un surâs, inima aproape i se opri și în fața ochilor îi apărură zâmbetul superior al lui Kingsley.

— Deci, ce-mi spui, că legătura e iarăși valabilă? întrebă Mimi.

Fără nici un efort, reuși să pară nonșalantă și degajată. La urma urmei, era încă aceeași Mimi Force a cărei imagine era lipită pe panoul de vizavi de Times Square. Acea Mimi Force care tortura bobocii de la școală doar de amuzament, făcându-i să stea în fața ei ca niște cățeluși (cât de mult îi lipsea săptămâna de inițiere!).

Spera că rochia încă o mai cuprinde...

Patruzeci și doi.

Bliss.

Dacă Dylan nu se mai întorcea la ea, poate reușea ea să meargă la el. Conclavul îi îndemnase pe cei mai noi membri ai săi să efectueze terapia prin regresie pentru a-și accesa viețile anterioare și a învăța din cunoștințele acumulate, pentru a profita de vasta experiență trecută.

Bliss stătea cu picioarele încrucișate pe patul ei de prințesă. Închise ochii și începu trierea diverselor amintiri din vieți trecute. Asta era învățarea. Practica descoperirii de sine. Se afla în vid, în acel spațiu dintre eul conștient și cel subconștient – pe cine mai văzuse înainte? Ce formă luase spiritul ei în viețile anterioare?

Dansa într-o sală de bal aglomerată. Avea șaisprezece mi și mama ei o lăsase să-și strângă părul în coc pentru prima dată... și ea râdea, pentru că în acea seară avea să-l întâlnească pe băiatul care urma să-i devină soț - și chiar înainte ca el să vină în fața ei și să o invite la dans, ea îi recunoscuse figura.

— Maggie! zâmbi el.

Mereu avusese părul așa?

Chiar și în secolul nouăsprezece, Dylan - sau lordul Burlington - îi făcea inima să tresară.

Dar apoi, ceva se întâmplă la petrecere - Vizitatorul care-i șoptea minciuni în ureche. Îi spunea să ucidă. Maggie îl putea auzi. Maggie nu voia asta, nu credea așa ceva... și înainte ca Bliss să poată deschide ochii, simți cum apa rece ca gheața o împresoară din toate părțile.

Maggie Stanford se aruncase în Hudson și murise. Bliss văzu apele nămolose ale fluviului, își simți plămâni cum plesnesc și inima cum i se oprește.

Pe măsură ce Bliss se adâncea tot mai mult în amintiri, totul se repeta. Goody Bradford își dăduse foc, turnându-și în cap ulei, iar apoi aprinsese un chibrit și lăsase flăcările s-o înghită. Giulia de Medici căzuse „accidental” din balconul vilei din Florența a familiei sale, iar trupul ei zăcea inert pe dalele din piațetă.

La fel de rapid precum bătaia unei aripi de fluture, fiecare imagine, fiecare „moarte” pe care Bliss o trăise îi apăru la suprafața memoriei. Dar apoi... Maggie ieșise din camera mortuară. Goody Bradford supraviețuise flăcărilor, iar Giulia se ridicase în picioare după căzătură.

Niciuna dintre ele nu reușise să-și pună capăt vieții sau să exorcizeze demonul care le poseda. Toate încercaseră și toate eșuaseră.

Bliss înțelese.

Trebuie să mor.

Pentru că dacă murea - cu adevărat - dacă găsea o metodă să nu se mai întoarcă înapoi, atunci Vizitatorul avea să moară și el. Nu va mai avea niciodată șansa să facă ceea ce-și planificase.

Asta era. Asta era singura modalitate. O știa.

Nu mai era scăpare. Nu trebuia să supraviețuiască. Ea și Vizitatorul erau prinși într-o îmbrățișare fatală. Dacă reușea să-și ucidă spiritul, sângele nemuritor din vene, atunci asta va însemna și moartea lui.

Va trebui să facă acest sacrificiu, dacă nu, acele viziuni oribile, acel viitor îngrozitor aveau să fie implacabile. Ea era recipientul în care sălășluia diavolul, și atât cât trăia ea, trăia și el.

— Dylan, tu știai, nu-i așa? Știai ce voi fi nevoită să fac. Ai știut mereu, șopti ea.

Din întuneric, Dylan îi apăru într-un sfârșit. Se uită la ea îndurerat.

— N-am vrut să-ți spun.

Patruzeci și trei.

Schuyler.

Trecuseră câteva zile de când Schuyler fusese la clinica doctoriței Pat, iar viața ei în New York începea în sfârșit să ia o formă. În acea după-amiază, ea și Oliver se opriseră la un birou imobiliar pentru a lua cheile de la garsoniera din cartierul Hell's Kitchen pe care Oliver o rezervase pentru ea, plătind cash, în avans, chiria pe un an. Pentru a-și ascunde identitatea, Schuyler avea să pretindă că este fiica unică a unei mame singure: o cântăreață hippy de folk, care era în turneu cu formația ei o mare parte din timp. Având abilitatea de a-și schimba trăsăturile feței, putea să pretindă că e chiar mama, dacă era cazul. Mutația era mult mai ușor de realizat acum, când se simțea iarăși ea însăși.

Luară metroul și ajunseră într-o zonă aglomerată de pe Ninth Avenue, un cartier care era un amestec de cămine corporatiste pentru novicii de pe Wall Street și blocuri înalte fără lift și mai dărăpănate, cluburi de striptease și magazine de jocuri video. Dar, nu departe, era și o băcănie, iar Schuyler și Oliver făcură cumpărături pentru o săptămână: legume organice, pâine cu stafide de la Sullivan Street Bakery și conserve de fasole. Oliver o îndemnă să se răsfete și cu niște șuncă spaniolă și brânză franțuzească. Culoarele albe și curate ale magazinului o înveseliră: era atât de bine să fii înapoi în America, unde totul era așa de comod și la îndemână!

Garsoniera era situată într-una din clădirile mai dărăpănate, așa cum dorise Schuyler, și era foarte mică: dacă stătea în mijlocul camerei, aproape că putea să atingă toți pereții cu vârful degetelor. Garsoniera avea o plită, un cuptor cu microunde și o salteluță făcută sul într-un colț. Singura fereastră se deschidea într-un luminator. Totuși, era mai bine decât să stea la hotel. Era New York. Era acasă.

— Ești sigură de asta? întrebă Oliver.

Schuyler intrase în clădire purtând masca mamei hippy și, cum ajunseră în garsonieră, simți cum trăsăturile feței revin la forma lor inițială.

— Nu ești nevoită să stai aici, să știi. Tata are un apartament în centru – pentru zilele când rămâne până târziu la serviciu. Ai putea sta acolo, îi spuse el.

— Știi că nu e la fel de frumos ca la tine acasă. Nici măcar ca în vechea mea casă, zise Schuyler, uitându-se prin dulapurile goale și descoperind în colțuri niște capcane de prins gândaci. Dar nu cred că ar trebui să fim văzuți împreună. Nu putem pune în primejdie statutul tău din Adunare.

Casa de pe Riverside Drive era foarte aproape. Hattie ar fi așteptat-o acolo cu fripturile ei bune, iar Julius să-i mai arate niște scamatorii cu cărțile de joc. Dar nu se putea întoarce. Nu încă. Știa că din momentul în care ar fi trecut pragul casei, Conclavul și-ar da seama. Habar nu avea de unde știa ea asta, dar simțea instinctiv că avea dreptate. Trebuia să stea deoparte. Poate că acum nu erau interesați de ea, dar avea un presentiment că asta se va schimba.

Deja se simțea mai în siguranță aici în garsonieră. Simțea că este Skye Hope – nu Schuyler Van Alen. Ea și Oliver deciseră că era un nume pe care o mamă din generația flower power l-ar fi dat fiicei ei. Mai mult, dacă oamenii

o strigau pe numele cu care era obișnuită, erau șanse mai mici ca Schuyler să facă vreo greșală.

Liceul Alexander Hamilton era școala de stat din cartier și, deși se înscrișese în ultimul moment, o acceptaseră pe Schuyler fără a pune întrebări sau a face comentarii. Oliver încercase s-o convingă să se ducă la alt liceu privat, gen Nightingale, Spence, Brearley. Dar până și el fusese de acord că ar fi prea periculos. Liceele alea musteau de Sânge Albastru, pe când dacă mergea la Hamilton erau puține șanse ca să afle cineva din Conclav că e acolo. Elita orașului pretindea sus și tare (și dona și fonduri) că susține învățământul de stat, dar de fapt nu mergea niciodată așa de departe încât să-și trimită acolo propriii copii. Oliver trebuia să se întoarcă singur la Duchesne dacă voiau ca povestea înstrăinării lor să fie crezută de către Conclav.

Dar ea trebuia să-și continue educația cumva. Ce spunea Lawrence mereu? Școala însemna mai mult decât teorie; da, educația te pregătea pentru monotonia vieții reale: să lucrezi împreună cu alții, să îți temperezi personalitatea pentru a te adapta grupului, dar fără a-ți pierde identitatea, să înțelegi logica, să faci raționamente și să dezbați. Pentru un individ – om sau vampir – nu era suficient să dezlege misterele universului pentru a reuși în lume. Trebuia să le dezlege și pe cele ce țin de firea omenească.

— Ești sigură că nu mai există și alt motiv pentru care eu să nu stau cu tine? întrebă Oliver.

Dar ea nu voi să-i răspundă. Încă își mai analiza sentimentele și începu să se întrebe dacă nu cumva mama ei avea dreptate. Dacă dragostea nu era ceva pentru care trebuia să lupti – cu orice preț. Nu voia să-l rănească pe Oliver. Mai degrabă ar muri decât să-l vadă suferind. Dar avea nevoie de timp de gândire. Singură.

— O să fiu bine, sunt în New York – vezi – tremuratul a dispărut, spuse ea, ridicându-și mâinile spre față într-un gest care mima mirarea.

Oare fusese doar dorul de casă, așa cum spusese doctorița Pat? Oare sângele ei se cerea alături de cei asemenea ei? Doar asta era? Cu adevărat? Era din nou aproape de Adunare?

— Bine, zise Oliver. Ai numărul meu de mobil. Mă poți suna oricând. Știi asta.

— O să-mi fie dor de tine, spuse Schuyler. Deja mi-e dor.

Dar trebuiau să facă asta, pentru a se proteja reciproc.

— Păi, distracție plăcută, zise el fără chef și, cu o ultimă îmbrățișare, ieși pe ușă.

Despachetând alimentele de la băcănie, observă că Oliver își lăsase corespondența printre hârtiile legate de garsoniera lui Schuyler.

Dintre reviste și facturi, un plic alb și gros ieșea în evidență. Nu avea nici un timbru, ceea ce însemna că venise direct de la cineva din Conclav. Ei mereu trimiteau corespondența personal.

Schuyler văzu că era o invitație la o ceremonie de legătură și, fără a fi nevoită să se uite, știu că adresa gravată pe spate era reședința din oraș a familiei Force.

Patruzeci și patru.

Mimi.

Cafeneaua Starbucks de la intersecția Fifth cu Ninety-fifth se închisese, așa că Mimi se văzu nevoită să mai meargă câteva străzi până la Euromill, un „butic” nou de cafea, foarte la modă, care se deschisese recent. Euromill dusesse cultura cafelei spre o nouă dimensiune. Aveau un meniu din care clientul își putea alege tipul de cafea, modul de prăjire și chiar și metoda prin care erau „extrase” aromele din cafea (la filtru, filtrată printr-un sifon, presă franceză de cafea sau „solo”).

Locul semăna cu o galerie de artă: pereți albi cu table negre pătrate, râșnițe de cafea și mașini de espresso strălucitoare în care se reflectau piesele de artă expuse.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă barmanul cu inel în nas.

— La Montana, slozv clover, spuse Mimi, asta însemnând că dorea cafea din El Salvador băgată în presa franceză. Două, la pachet. Ah, și unul din ăia, zise ea, arătând spre croasanții cu ciocolată din spatele vitrinei.

Un fluierat ascuțit îi atrase atenția. La una dintre mesele din mijloc, printre scriitori care lucrau la laptopuri și grupuri de elevi de la școli private care-și așteptau cafelele cu lapte de la micul dejun, stătea fosta ei echipă de Venatori.

— Bună, băieți, spuse ea zâmbind.

Trecuse doar o lună de când toți patru se bătuseră prin jungla braziliană cu bande de traficanti și vampiri cu Sânge Argintiu?

Frații Lennox îi dăruiră niște zâmbete de zile mari și apoi plecară. Ted chiar o bătu prietenește pe spate.

— Force, zise Kingsley, dând din cap.

Împinse scaunul de lângă el cu piciorul ca ea să se poată așeza.

— Lasă-mă să ghicesc. Café con leche? Patru pliculețe de zahăr? zise Mimi și zâmbi superior, în timp ce încerca să-și liniștească fluturii din stomac.

Nu se mai văzuseră de când aterizaseră la New York. Ce se întâmplă în Rio, rămâne în Rio, nu așa era zicala? Dacă se gândise vreodată că el avea s-o caute după aceea, se înșelase. Dar, oricum, ce-i păsa ei? Nu contase nici atunci și, cu siguranță, nu mai conta nici acum.

Kingsley își ridică ceașca spre a ei.

— Înapoi la școală bănuiesc... Ultimul an? o tachină el. Știi, e ciudat... eu n-am mers niciodată la liceu. Adică nu în adevăratul sens. Prima oară când m-am dus la un liceu a fost când am primit cazul Duchesne.

— Nu-mi spune că-ți lipsește, glumi ea.

Se întrebă ce vârstă avea Kingsley. Cei cu Sânge Argintiu erau la fel ca Nemuritorii, nu erau forțați să treacă prin diverse cicluri ale existenței. Nu îmbătrâneau, aproape că erau înghețați în timp. Știa câte ceva despre istoria lui Kingsley: fusese corupt de către un Sânge Argintiu la Roma, dar fusese iertat de însuși Mihail și primit înapoi în sânul comunității de Sânge Albastru.

— Poate un pic. Micile anunțuri de la începutul zilei. Toată chestia aia cu consilierea colegilor. Atingerea propriului potențial, zise el, rânjind pentru a-i da de înțeles că face mișto, dar nu de ea.

Barmanul strigă de la tejghea.

— Două clover!

— Asta e a mea, zise Mimi, luându-și comanda.

Unele lucruri nu se schimbau: chiar dacă nu era Starbucks, cafeaua venea tot într-un pahar imens.

— Ar trebui să plec, o să întârzii, zise ea.

Își luă geanta și o agăță pe umăr, ținând cele două cafele într-un carton.

— Am auzit despre ceremonia de legătură, zise Kingsley încet.

Își puse paharul de cafea pe masă și făcu semn chelneriței să-i mai aducă una.

— Forsyth ți-a zis.

— Chiar așa. Mi-a spus că din moment ce Charles este dispărut în misiune, el te va conduce la altar.

— Da, și ce-i cu asta? îl provocă ea.

Kingsley zâmbi dulce.

— Nimic. Doar voiam să te felicit. Vei fi o mireasă frumoasă.

Acum veni rândul lui Mimi să roșească, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Nu știa la ce anume se așteptase. El să insiste pe lângă ea? Să-i ceară să nu se unească cu Jack? Ridicol. Imposibil. Kingsley era exact ca ea: egoist, periculos, incapabil să respecte regulile. Voise ca el să simtă ceva pentru ea, în condițiile în care nici ea nu simțea nimic pentru el?

Ea se uita fix la el, cu obrajii arzând. El îi susținu privirea.

— Doamne, nici nu știu de ce mă mai obolesc! zise ea, plecând val vârtej.

Cu un an în urmă, când Mimi se reîntorsese de la Rio, nu avusese timp nici măcar să se gândească la ceremonia de legătură. Totul fusese anulat imediat. Nu era momentul potrivit și, după tot ceea ce se întâmplase, ea și Jack erau prea șocați pentru a se gândi la așa ceva. Banii în avans se pierduseră, rochia fusese pusă bine. O săptămână mai târziu, ea îl confruntase cu privire la mica lui aventură cu metisa și apoi se împăcaseră. Oricum, Schuyler încetase să mai reprezinte o problemă: fătuca părăsise New Yorkul și pe Jack. Mergea pe urmele mamei sale, îndreptându-se spre un sfârșit tragic și trist, spera Mimi.

Dar în loc ca absența lui Schuyler să conducă la o relație mai profundă între ei, cei doi, rămânând singuri în sfârșit, se înstrăinară unul de altul. De data asta Mimi se retrăsese. Nu voia să fie a doua opțiune. Nu voia ca Jack să fie cu ea doar pentru că nu putea să fie cu cea pe care o iubea cu adevărat.

Jack în brațele ei era doar o victorie pirică⁵. Mimi voia s-o iubească cu adevărat. Dar în fiecare zi se părea că el face exact ceea ce făcuse dintotdeauna: pretindea un fals devotament față de legătura lor, calmându-i temerile cu minciuni, în timp ce ochii lui trădau un adevăr mult mai profund: inima lui aparținea altcuiva.

Așa că ea evadase. Se alăturase unei echipe de Venatori. Ea îl părăsise pe el. Să vedem cât de bine o să-i fie fără ea. Voia ca lui să-i fie dor. Să-i fie atât de dor, încât să înțeleagă ce însemna ea pentru el. Se gândea că dacă îl

părăsește, el își va da seama de greșelile lui și va descoperi profunda lectură dintre ei. Dar la fel de bine ar fi putut să stea acasă.

Nimic nu se schimbase. Jack mersese pe drumul lui și ea pe al ei. Când îi spusese despre dorința lui Forsyth, el acceptase noua dată a ceremoniei de legătură fără să comenteze. Se va uni cu ea. Dar nu va fi fericit: mirele era un mort viu. Ea se plictisise de asta.

Îl găsi pe Jack la colț, cu geanta lui de poștaș atârându-i peste umerii largi. Ar trebui să se tundă, se gândi ea.

— Poftim, zise ea, întinzându-i cafeaua.

— Mersi.

Merseră spre școală, pașii lor sincronizându-se fără nici un efort. Chiar și după un an în care stătuseră despărțiți, se potriveau perfect. Într-un mod ciudat, ei aveau să fie mereu uniți, chiar și fără o ceremonie oficială.

— Uite și croasantul. Probabil nu la fel de bun precum cele de la Paris, nu?

Jack luă o îmbucătură.

— E bun, zise el, ridicând din umeri.

Când ea menționase Parisul, buzele lui tresăriseră, așa cum se întâmpla de câte ori era supărat.

Dar, pentru prima dată după foarte mult timp, lui Mimi puțin îi păsa ce anume îl necăjește.

Patruzeci și cinci.

Bliss.

UNDE EȘTI? MI-E DOR DE TINE. M-AM ÎNTORS & VREAU SĂ TE VĂD. DE CE NU MI-AI DAT SMS?

Bliss citi mesajul. Degetul mare se plimbă deasupra butonului reply, dar până la urmă puse telefonul deoparte. Nu. Nu era o persoană lângă care te aflai în siguranță. Nu mai voia ca alți prieteni să mai sufere din cauza sa.

— Scuze, zise ea când observă că domnișoara Murray se uita în direcția ei.

— Mă bucur că ai decis să ni te alături, zise profesoara cu un zâmbet rece.

Lui Bliss nu era nevoie să i se spună de două ori. Cursul de Civilizații antice devenise rapid cursul ei preferat și nu voia să piardă nimic din el. Era ca o emisiune extraordinar de bună de pe canalul History, doar că fără reconstituirile siropoase. În ultimele câteva săptămâni, acoperiseră extrem de multe teme diverse și fascinante, precum feminismul etrusc (tipele alea etrusce erau chiar tari), rituri funerare egiptene și cele patru tipuri de iubire conform vechilor greci (de la iubirea platonice la cea pasională), și cum ideile contribuiseră la nașterea culturii occidentale.

Astăzi, tema era domnia celui de-al treilea împărat al Romei. Caligula. Când, săptămâna trecută, domnișoara Murray îi încredințase tema lui Allison Ellison, clasa izbucnise în chicote înfundate. Majoritatea văzuseră un anumit film la televizor, sau, dacă nu, la fel ca Bliss, știau câteva informații de bază legate de reputația împăratului: perversități sexuale, nebunie, cruzime.

— Teza mea de astăzi - vă rog să mă scuzați, domnișoară Murray -, din moment ce cursul se numește Civilizații antice și apariția Occidentului, este că Occidentul - sau ideea de Occident - a murit cu adevărat odată cu asasinarea lui Caligula, început Allison.

Fata înalță stătea în fața tablei și citea încrezătoare din notițele ei.

— O teorie interesantă. Te rog să ne explici, zise profesoara, aplecându-se înainte la catedra ei aflată în fața clasei.

— După cum știm cu toții, Caligula a fost asasinat de o conspirație condusă de membrii de vază ai Senatului. L-au înjunghiat de mai multe ori. Era deja mort când au ajuns la el gărzile sale de corp. Apoi Senatul a încercat să reinstaureze Republica Romană, dar armata nu a fost de acord - soldații erau loiali imperiului. Cu ajutorul Gărzii Pretoriene, ei l-au pus pe tron pe Claudiu.

— Tu spui că moartea lui Caligula a determinat exact opusul a ceea ce intenționa Senatul? Întrebă domnișoara Murray.

Allison dădu din cap entuziasmată.

— Exact, moartea lui Caligula a însemnat moartea ideii de Republică. Imperiul era infailibil. Populația și-a jelit împăratul ucis, oricât de crud sau nebun ar fi spus dușmanii lui că era. Și faptul că moartea lui Caligula a însemnat moartea Republicii este un fapt confirmat: romanii nu au mai încercat niciodată s-o reinstaueze. Asasinându-l pe Caligula, cea mai mare realizare a Senatului a fost că a întărit și mai mult loialitatea poporului față de imperiu. E ironic, nu-i așa? Mai ales că nu fusese prima oară când cineva, atentase la viața lui. Și surorile lui, Agrippina și Julia Livilla, încercaseră să-l omoare, dar nu reușiseră. Au eșuat și au fost exilate. Dar Senatul a reușit acolo unde ele nu au putut.

Se ridică o mână.

— Credeam că totuși Caligula a fost... hmm, destul de apropiat de surorile lui, zise Bryce Cutting cu un zâmbet insinuant.

De data asta, domnișoara Murray luă cuvântul.

— Da, a fost „apropiat”, cum spui tu, de sora lui Drusilla. Ea administra treburile curții imperiale, și când a murit, el a jelit-o cum ar fi făcut un soț văduv. Ba chiar a convins Senatul s-o denumească zeiță post-mortem. Dar dacă erau apropiați în sensul biblic, istoria nu spune foarte multe despre acest subiect. Înțelegeți, copii, că, exact ca și astăzi, încercau să-și discrediteze conducătorii prin scandaluri sexuale și tot felul de minciuni desfrânate. Dacă dați crezare măcar unei jumătăți dintre lucrurile pe care le citiți, toată lumea este perversă în antichitate. Poate că Drusilla și Caligula erau amanți. Sau poate că doreau doar să-și consolideze puterea, să conducă în chip de frate și soră, așa cum făceau despoții egipteni.

Bliss înalță capul din notițe. Într-un fel, avea sentimentul că nu ascultă doar simple informații legate de personaje istorice îndepărtate, îngropate adânc în trecut și în pagini de istorie. Ci, atunci când cineva pronunța numele Drusilla, Agrippina și Julia Livilla, simțea furnicături pe piele. Aceștia erau oameni pe care ea îi cunoștea.

Dylan, cred că mă apropii. Cred că asta e ceea ce trebuie să...

— Mulțumesc, domnișoară M., zise Allison. Oricum, ca un fapt divers, voiam să adaug că, deși toți îi zicem Caligula, asta era doar o poreclă care lui probabil nu-i plăcea foarte mult, din moment ce înseamnă „gheată mică”. Numele său era la fel cu cel al lui Iulius Cezar. Îl numeau Gaius.

Gaius. Da. Așa îl numeau și pe Vizitator.

Și Allison avea dreptate. Urâse porecla aia.

Bliss simți că-și amintește totul prea rapid și prea curând – amintirile curgeau ca niște fulgi de nea, strălucind și licărind în mintea ei – dar astea erau amintirile Vizitatorului: Roma, ultimele zile, înșelătoria, trădarea. Prima dată cu surorile sale – pe Agrippina o înțelegea (Bliss rămase șocată să observe imaginea Agrippinei uitându-se la ea cu ochii lui Mimi Force) – Agrippina și Valerius se înhăitaseră cu afurisitul ăla de Cassius sau cum l-or mai fi numit pe Mihail pe atunci! Dar Julia! Cum i-a putut face una ca asta – sora lui mai mică, cel mai mic copil – era atât de tânără când bănuise prima dată, și ea a fost cea care îi atrăsese atenția lui Cassius asupra corupției lui Caligula – Julia Livilla... cât ura Julia acest nume – spunea că-i aduce aminte de o mătușă groaznică pe care o disprețuia. Voia să fie numită altfel...

Sophia.

El fusese atât de aproape să-și îndeplinească visul. Ajunsesse atât de aproape, doar că distrusese Cassius totul...

În mintea ei, Bliss văzu ceea ce Vizitatorul văzuse atunci. O cărare. O cărare șerpuită, în adâncurile pământului, sub cetatea Lutetiei, prin tuneluri subterane, o cărare sinuoasă care ducea în străfunduri, la o adunare a demonilor ce se plecau în fața coroanei lui... El avea să se ridice din nou, maiestuos și glorios, Prințul Paradisului din nou... pe vecie. Întreaga lume va tremura și se va pleca. Râurile vor curge cu sânge și călăreții săi vor fi dezlănțuiți... Nu va exista scăpare în fața armatei lui Satan.

Asta era criza de la Roma.

Bliss rămase cu gura căscată.

Demonii. Moartea. Corupția. Toate astea se mai întâmplaseră.

Și aveau să se întâmple din nou, dacă nu...

Clipi. Era în clasă, Allison terminase și toată lumea își strângea cărțile și caietele. Domnișoara Murray se uita la ea ciudat.

— Ți-e rău, Bliss?

— Nu, spuse ea. Doar că... am uitat să-mi iau micul dejun.

Domnișoara Murray dădu din cap.

— Știi, Bliss, dacă ai nevoie să vorbești cu cineva, îți stau la dispoziție.

Bliss încuviință din cap. Profesorii de la Duchesne erau mereu foarte înțelegători. Politica școlii era abordarea preventivă. Nu așteptau ca elevii cu diverse tulburări să ajungă la biroul consilierului școlar.

— Desigur, domnișoară M. Mulțumesc.

Domnișoara Murray îi zâmbea cu atâta căldură, încât Bliss se trezi vorbind, deși nu intenționa să zică nimic.

— Doar că... am o problemă, știți... și n-aș vrea s-o implic și pe prietena mea... dar am sentimentul că doar ea mă poate ajuta.

— Înțeleg, spuse profesoara, încrucișându-și brațele. Uneori este bine să ceri ajutorul. Și prietenii sunt singurii oameni în care ne putem încrede atunci când avem vreun necaz. De aceea ne sunt prieteni. Sunt sigură că prietena ta se va bucura că i-ai cerut ajutorul.

Bliss dădu din cap.

— Cred... cred că aveți dreptate.

— Așa, zâmbi domnișoara Murray, făcând-o pe Bliss să-și spună că parcă îi amintea de cineva, dar nu știa de cine.

Bliss își scoase telefonul din geantă. Profesoara de istorie o ajutase să ia o decizie. Nu putea face asta singură, iar gemenii Force nu-i erau de nici un ajutor. Era imposibil să încerci să ai o conversație inteligibilă cu Jack. Se plimba pe holurile de la Duchesne cu un aer trist și confuz, de parcă ar fi jelit pierderea a ceva prețios. Abia dacă mai zâmbea. Bliss chiar îl văzuse zbierând la un boboc care-i blocase drumul, ceea ce nu-i stătea deloc în fire. Jack fusese mereu amabil cu elevii noi.

În ceea ce-o privește pe Mimi, Bliss simțise tentația de a i se confesa, dar subiectele pe care le aborda Mimi mereu erau legate doar de rujuri și blugi, așa că Bliss nu avea nici o șansă să direcționeze conversația spre teme mai serioase. Mimi fusese pe vremuri interesată de ceea ce se întâmpla în Conclav, dar acum se comporta de parcă nu i-ar fi păsat nici cât negru sub unghie de cei cu Sânge Albastru.

Dar era cineva care o putea ajuta. Era cineva care înțelegea. Cineva care era foarte strâns legat de tot ce se întâmplase, la fel ca ea, și care merita să știe totul. Nu putea să o protejeze pe prietena ei chiar dacă ar fi vrut. Și ea făcea parte din asta.

Bliss trimise un răspuns la mesajul de mai devreme. **MÂINE. NE VEDEM LA PRADA LA REDUCERI.**

Patruzeci și șase.

Schuyler.

Schuyler era familiarizată cu poveștile de groază din învățământul de stat american: clase suprapopulate, elevi violenți, profesori indiferenți. Nu știa la ce să se aștepte: pereți plini de graffiti? Detectoare de metal? Bande de vagabonzi care își tăiau victimele inocente pe holuri?

Era început de octombrie și ea intră în școală, o clădire oarecare de pe 22nd Street, încercând să nu pară foarte surprinsă. Totul era liniștit. Detectoarele de metal erau încastrate în ușa de la intrare, astfel încât elevii să nu simtă că intră la o închisoare. Și la muzeu la Met trebuia să treci printr-un detector de metale, nu? Nu că asta s-ar fi comparat cu Met, dar nu era nici ceva desprins din Jonathan Kozol⁶

. Chiar reușise să se înscrie la cele câteva cursuri avansate și intensive oferite. Avea un dulap în vestiar, o sală de clasă comună și un profesor de engleză destul de bun.

Dar, chiar dacă era ușurată că Hamilton High îi depășise așteptările, mergând pe holurile care miroseau ușor a detergent, își dădu seama cu o strângere de inimă cât de mult iubea Duchesne. Mai ales acum că nu se mai putea întoarce acolo.

Măcar o să se întâlnească mâine cu Bliss. Toate aveau o limită. Existau câțiva oameni în lumea asta în care putea avea încredere, iar Bliss era unul dintre ei. Abia aștepta să-și vadă prietena și se întrebă de ce îi luase lui Bliss atât de mult timp să-i răspundă. Poate că era supărată pe ea că o părăsise, dar Schuyler spera să nu fie asta – trebuia s-o facă pe Bliss să înțeleagă că nu avuseseră încotro și trebuiseră să plece. Oliver spusese că la școală Bliss era prietenoasă dar neinteresată, comportându-se de parcă ar fi fost doar niște cunoscuți oarecare și nimic mai mult.

O dorea să se gândească cum toată lumea era la Duchesne, mai puțin ea. Nu știa ce îi rezervă viitorul, dar avea un presentiment că n-o să vină cu cursuri de pregătire pentru admiterea la colegiu sau scrisori de acceptare la universități. Se afla aici pentru a respecta sfatul bunicului ei: să învețe să se comporte în societatea umană fără a-și desconspira descendența ei de vampir.

Unul dintre lucrurile care lipseau la Hamilton era o bibliotecă bună. Avea una micuță, într-o cameră de mărimea unui dulap, în care erau expuse cărți vechi de S. E. Hinton⁷ și niște computere unde toată lumea își verifica e-mailul. Studiul acasă îi provocase întotdeauna agitație, iar unul dintre lucrurile care-i plăceau la noul cartier era faptul că se afla aproape de Biblioteca Publică din New York.

Îi plăcea sala de lectură de la etajul doi, unde lucrau scriitorii – cei care aveau burse de cercetare la bibliotecă. Acolo era întotdeauna liniște. Într-o după-amiază, după cursuri, urca scările maiestuoase, când, în fața ei, cobora Jack Force.

El nu păru deloc surprins s-o vadă înapoi la New York.

— Mă bucur să văd că mi-ai ascultat sfatul, zise, fără să zâmbescă.
Bine ai venit!

— Mersi. E bine să fii acasă, spuse ea, încercând să pară la fel de nonșalantă ca și el.

Acum că nu mai era Venator; Jack își lăsase părul să crească. I se ondula după urechi și peste gulerul cămășii.

— Dar ce faci aici?

Duchesne avea o bibliotecă minunată – la ultimul etaj, cu vedere spre Central Park. Și orice nu găseai la biblioteca Duchesne, găseai la Depozitarul vampirilor.

— Trinity face parte din comisia Library Lions⁸ de anul ăsta. Având în vedere că ea e la Washington, m-a rugat pe mine să-i țin locul la întrunire.

Schuyler dădu din cap. Se reîntorsese la New York, dar prea târziu. Când văzuse invitația la ceremonia de legătură primită de Oliver, inima ei nu o luase razna, gura nu i se uscuse, iar ochii nu se umeziseră. Aproape că se așteptase la asta. Se resemnase.

— În legătură cu Conclavul, încep eu. Sunt...?

— Nu-ți face griji. Ești în siguranță deocamdată. Oliver a făcut o treabă bună cu povestea cu înstrăinarea. Din fericire, nu e nimeni în Conclav care să vă cunoască foarte bine. Pentru că dacă v-ar fi cunoscut, și-ar fi dat seama că e o minciună gogonată, zise el. Îți este un bun prieten.

Ea știa că el făcuse un efort să spună asta și se gândi să-i reîntoarcă gestul.

— Așa... am auzit... felicitări. Tu și Mimi.

— Ah, da, zise el, părând mulțumit.

Schuyler înțelese că nu aveau să vorbească despre ce se întâmplase între ei la Paris. Sărutul. Era ca și cum Jack se afla în spatele unui bloc de gheață. Părea de neatins. Fața îi era ca de piatră. Deja o înlătura din viața lui. Încercase din greu, de atâtea ori, dar ea mereu îl respinsese. Pe Perry Street. În Paris. Știa că el n-o să-i mai dea încă o șansă.

Ajunsesse prea târziu. Își urmase inima și ajunsese prea târziu, ca de obicei. Peste două săptămâni, el avea să fie pierdut pe vecie. Avea să fie unit cu Mimi, dar măcar va fi în siguranță. Era tot ce-și dorise Schuyler pentru el.

— Mă bucur pentru tine, zise ea veselă. Serios. Adică... știu ce înseamnă să fii singur pe lume, și nu ți-aș dori asta.

— Mersi, zise el. Și eu îți doresc același lucru.

Jack mai rămase o clipă pe scări. Ca și cum ar mai fi vrut să spună ceva, dar apoi se răzgândi. Plecă, făcându-i scurt cu mâna.

Schuyler uită pentru ce venise la bibliotecă.

Își reținu lacrimile și simți cum se sufocă. Curând, întregul corp îi tremura foarte tare, dar asta nu era un simptom legat de transformare. Se înșela. Nu era puternică. Inima ei era frântă, o simțea - nimic nu va mai fi la fel. Ochii i se umplură de lacrimi și știa că dacă nu se abținea, va plânge curând în hohote.

Deci așa se termină aventurile amoroase: cu o întâlnire întâmplătoare pe niște trepte dintr-o instituție publică. Câteva cuvinte politicoase și nimic profund, deși lumea lor se sfârșea. Și astfel, cu tot autocontrolul pe care reușise să-l adune, își șterse lacrimile, își luă cărțile și continuă să urce scările.

Va trebui să reziste.

Patruzeci și șapte.

Mimi.

Coordonarea unei ceremonii de legătură era mai ușoară decât se așteptase Mimi. Mai ales de când întregul pachet - Catedrala Sfântul Ioan, recepția de la Met, Corul de băieți din Harlem, Orchestra Peter Duchin, și o grămadă de alte detalii - fusese deja hotărât cu un an în urmă. Acum era doar o problemă de stabilire a unei noi date și de reangajare a furnizorilor, majoritatea dintre ei fiind mai mult decât fericiți să-i mai ia încă o dată avansul. Ceremonia a fost stabilită pentru jumătatea lunii octombrie, cel mai devreme când ar fi fost convenabil pentru toată lumea.

Dar Mimi nu la ceremonia de legătură se gândea în timp ce stătea în seara aceea în holul Hotelului Mandarin Oriental, așteptându-l pe Kingsley Martin. Departe de ea gândul ăsta, aproape că i se părea că întregul scenariu cu legătura era doar un rol pe care-l va juca la momentul potrivit, ca un pantof de cristal care trebuia să i se potrivească. Dar până atunci, putea face ce-i place.

Consilierul de la Depozitar care dezgropase casetofonul pe care putea asculta casetele găsite la Charles în birou o sfătuiuse să aibă grijă de el; era singurul pe care-l mai aveau. Nici măcar n-o lăsase să-l scoată din clădire.

— Venatorilor nu le plac inovațiile tehnologice, mormăise el, întinzându-i obiectul imens și negru. Le-am dat memory stick-uri, dar ei folosesc tot vechiturile lor. Mai acum câteva zile cineva mi-a dat un raport pe un pergament. Scris de mână! Știi cât de greu e de citit? Darămite de cules la calculator!

Mimi murmură câteva cuvinte de compasiune și găsi un birou liber cu niște căști. Începu să asculte.

Își petrecuse întreaga noapte la Depozitar, plecând pentru a nu pierde prima oră de curs.

Când Kingsley intră într-un final în hotel, ea se întrebă de ce oare, de fiecare dată când era cu el, era trează de peste douăzeci și patru de ore. În timp ce el se îndrepta degajat spre ea, Mimi observă cum toată lumea de la bar se întoarce pentru a se uita lung la el. Așa se folosea farmecul propriu.

— Ai întârziat, zise ea, bătând ecranul ceasului.

— Nu, tu ai venit mai devreme, spuse el zâmbind și se așeză pe canapea lângă ea.

Ea se trase ușor deoparte.

— Nu stai la hotelul ăsta? Nici măcar nu ai vreo scuză. Te aștept de peste o oră.

Iar Mimi Force nu aștepta pe nimeni. Era o experiență nouă și frustrantă. Observase privirile de compătimire aruncate de chelneriță.

Kingsley căscă.

— Știi că nu ești aici pentru a discuta despre incapacitatea mea de a-mi administra timpul. Așa că, ce e?

— Comandă mai întâi, mârâi Mimi nemulțumită, în timp ce chelnerița se apropie de masa lor.

Mimi văzu că fata deja îi făcea ochi dulci lui Kingsley.

— Whisky Macallan. Simplu. Și orice dorește doamna, zise Kingsley, făcându-i cu ochiul lui Mimi.

— Vreau un Dirty Martini, zise Mimi.

— Iar eu vreau să văd un act de identitate, zise chelnerița cu un zâmbet fals.

În viața mea nu mi s-a cerut buletinul! Îi veni lui Mimi să strige. Suntem în New York! N-ai nici cea mai vagă idee ce vârstă am! Dar înainte ca Mimi să apuce să zică ceva, Kingsley se întinse și îi luă geanta, de unde scoase carnetul de conducere al lui Mimi și i-l dădu chelneriței. Fata nici măcar nu se obosi să se uite la el.

— Imediat, un whisky și un martini.

— Drăguț. Ce-ai făcut? Ai schimbat data? Întrebă Mimi.

Unii vampiri aveau abilitatea de a transforma obiectele inanimite. Lui Mimi i-ar fi plăcut la nebunie să aibă și ea talentul ăsta. Își imagină câte genți false puteau fi transformate în originale Birkin! Ar face o avere!

— Nu, nu era nevoie. Voia doar să te enerveze. Voia să-mi atragă atenția.

— Ești o figură, știi?

Kingsley zâmbi.

— Mi-a fost dor de tine, Force. Mai ești supărată pe mine de data trecută? Sper că nu. Fără supărare, da?

Ea pufni, dar era greu să fii supărată pe el când avea zâmbetul ăla fermecător.

Băuturile veniă și Mimi luă o înghițitură din paharul ei. Între timp, Kingsley reușise cumva să o aducă atât de aproape de el, încât practic era în poala lui.

— Potolește-te, zise ea, împingându-l. Vreau să vorbesc cu tine ceva serios.

— Sună plictisitor, oftă el. Speram să vrei să vorbești despre altceva.

— Ascultă-mă. Am găsit casetele. Rapoartele tale de acum doi ani. Erau în biroul lui Charles, zise Mimi, privindu-l drept în ochi.

— Acum mă și spionezi? întrebă Kingsley, ridicând o sprânceană și terminându-și băutura dintr-o singură mișcare.

Dar apoi își îndreptă repede spatele și făcu semn chelneriței să-i aducă nota de plată.

— Dar nu înțeleg, șopti ea furioasă. Ce anume făceai pentru Charles? De ce l-ai chemat pe Sânge Argintiu? Ce încercați voi doi să faceți?

— Chiar vrei să știi? întrebă Kingsley.

Îi întoarse privirea directă, așa că ea se uită drept în ochii lui negri. Îi putea observa nuanța de argintiu la marginea pupilelor.

Mimi nici nu clipi.

— Da. Spune-mi. Spune-mi totul.

Patruzeci și opt.

Bliss.

Bliss rămase decepționată de reducerile de la Prada, deși, după cum se știe, erau o experiență exclusivistă (te verificau de două ori la ușă în baza unei liste de oaspeți) unde găseai o cantitate uriașă de haine și accesorii din sezonul trecut pe care era musai să le ai. Unde erau hoardele de femei care se luptau pentru ultima pereche de platforme de 15 centimetri cu broderie? Lipsa interesului se datora oare faptului că economia era la pământ, sau că aceste reduceri erau, prin natura lor, cam plictisitoare? Pline de stocuri în exces, cu modele de haine a căror speranță de viață erau cele trei luni în care le purtau femeile obsedate de modă? Pentru că cine avea nevoie de o fustă în degrade care nu mai era în vogă? Sau pantofi cu platformă și toc extrem de înalt, cu model de crocodil, care-ți transformau piciorul într-o copită? Mai puteai vorbi de modă dacă hainele nu erau la modă?

Bliss se plimbă printre rafturi, trăgând ici și colo de câte o geantă pe care apoi o cerceta atent. Patru sute de dolari era totuși prea mult pentru o geantă, se gândi ea. Astea erau reduceri? O rochie îi atrase privirea - una dintre acele rochii stil babydoll, care arătaseră foarte bine în campania publicitară. Mov cu flori galbene. O luă de pe umeraș.

Când Schuyler intră în magazin îmbrăcată în multiplele ei straturi, dar arătând la fel de eterică și frumoasă ca întotdeauna, Bliss observă invidia în ochii celorlalte insignifiante pasionate de modă, ceea ce o făcu să se simtă fericită și mândră. Văzând-o pe Schuyler, Bliss își aminti că nu e vreun monstru în vârstă de sute de ani sau vreo ființă blestemată... că o parte din ea avea încă șaisprezece ani și era încă inocentă și nimeni, nimeni din încăperea asta nu înțelegea prin ce trece...

Cu excepția fetei în treci gri și pulover negru.

— Bliss! Dumnezeule! Dumnezeule! țipă Schuyler.

Se îmbrățișară strâns, cu lacrimile șiroindu-le pe obraji, iar agitația produsă îi făcu pe ceilalți clienți să-și întoarcă privirile și să încerce să pretindă că nu se holbează la ele.

— Trebuie să stăm aici? întrebă Schuyler, uitându-se curioasă la Bliss. Cumperi rochia asta?

— S-ar putea... De ce? Nu-ți place? Dar nu, adică da, e mai bine dacă stăm aici... cred că e o cameră unde putem vorbi, spuse Bliss, conducând-o pe Schuyler afară pe hol și într-o anticameră laterală.

Se așezară una lângă alta, încă ținându-se de braț. Bliss observă cât de mult slăbise Schuyler.

— Când am auzit că ați fost nevoiți să plecați, am fost foarte îngrijorată. Ce s-a întâmplat?

Schuyler îi povesti despre anchetă și tot ceea ce se întâmplase după aceea. Ascultând-o, Bliss își dădu seama din ce în ce mai bine la ce pericol o expunea pe Schuyler. Chiar și fără titlu, Forsyth conducea deja Conclavul. Bliss simți că Vizitatorul e în spatele întregii povești. Dar de ce i-ar păsa lui ce se întâmplă cu Schuyler Van Alen?

— L-am văzut pe Oliver la școală, dar n-am putut să stăm de vorbă, spuse Bliss.

Avusese o întâlnire ciudată cu el. Erau prieteni prin alianță, se gândi Bliss. Fără Schuyler, ea și Oliver nu aveau prea multe în comun.

— E ciudat să-l văd fără tine. Erați mereu legați unul de altul.

— Știu, spuse Schuyler. E mai bine așa. Dacă ar afla Conclavul că m-am întors...

Bliss dădu din cap. Forsyth o întrebase dacă ținea legătura cu Schuyler, ceea ce însemna că Conclavul era în continuare interesat de ea. Bliss nu-i spusese nimic, evident. Schuyler făcea bine că se ascundea. Dar Bliss simțea că nu doar frica de Conclav îi ține despărțiți pe Oliver și Schuyler. La un moment dat, sperase ca Schuyler să-și găsească fericirea alături de Oliver, dar prietenia era una, iar dragostea, alta. Grecii aveau dreptate în această privință.

— L-ai văzut pe Jack? întrebă ea.

— Da, ezită Schuyler. E bine. E... suntem... s-a terminat.

Când spuse asta, se uită direct în ochii lui Bliss.

— Mă bucur să aud asta, zise Bliss afabilă.

Gemenii Force aveau în sfârșit să se unească și își imagina cât de mult putea asta s-o doară pe Schuyler. Mimi chiar o rugase pe Bliss să fie una

dintre domnișoarele de legătură, ceea ce era surprinzător, dat fiind că abia își mai vorbeau. Bliss spusese da din politețe.

— Și tu? Îmi... îmi pare rău că n-am apucat să vorbim despre ce s-a întâmplat cu Dylan. Îmi pot doar imagina cât de groaznic...

Vocea lui Schuyler se stinse și ochii îi străluciră.

— Îmi pare extrem de rău că n-am fost lângă tine, continuă ea după o clipă. N-am vrut să fii singură după tot ce s-a întâmplat, dar nu prea am avut încotro.

— E-n regulă. Sunt bine. Chiar mi-a fost dor de voi. A fost... o nebunie... spuse Bliss.

În mintea ei se auzi o voce cunoscută: Salut-o și din partea mea, ceea ce o făcu pe Bliss să zâmbească.

— Oricum, uneori simt că e lângă mine în continuare.

— Mereu va fi lângă tine, zise Schuyler, luând-o de mână.

Bliss se aplecă pentru a putea vorbi mai ferit. Simțea cum se apropie întunericul, o senzație asemănătoare cu vârtejul unui montagne-russe. Atârnând deasupra abisului, exact înainte de cădere.

— Ascultă, Sky, trebuie să-ți spun ceva. E ceva în neregulă cu mine. Nu pot vorbi despre asta prea mult pentru că orice ar fi în neregulă cu mine te pune pe tine în mare pericol. Dar m-am înscris la cursul ăsta... Civilizații antice... și citeam despre Roma... și am început să-mi amintesc câte ceva... ceva ce s-a întâmplat înainte și cred că s-ar putea...

Se pregătea să spună că „s-ar putea întâmpla din nou”, dar nu mai apucă deoarece iphone-ul lui Schuyler începu să sune.

— Stai un pic. Doamne, Bliss, scuze, dar trebuie să răspund. E spitalul unde e mama, zise ea, ducând telefonul la ureche. Alo? Da, aici Schuyler Van Alen... Poftim? Cum ați spus? ... Da... da, sigur... vin chiar acum.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Bliss.

— E mama. S-a trezit! Întreabă de mine. Bliss, îmi pare rău, dar trebuie să plec!

— Allegra? Allegra s-a trezit? Așteaptă, Schuyler! Vin și eu cu tine!

Dar era prea târziu. Prietena ei dispăruse așa de repede, încât ai fi zis că se evaporase.

Patruzeci și nouă.

Mimi.

Dincolo de fereastră, soarele răsărea deasupra râului Hudson. Mimi își strânse halatul pe ea și se dădu jos din pat pentru a avea o priveliște mai bună. Sau cel puțin așa îi spusese lui. Se simțea... derutată. Și nu-i plăcea.

Își pipăi buzunarele după țigări, apoi își aduse aminte că se lăsase. Mestecatul gumei nu era, totuși, același lucru. Va trebui să se mulțumească cu bătutul darabanei pe geam. Afară, cerul era de un roșu minunat, amestecat cu portocaliu, iar întunericul purpuriu și galbenul smogului se îmbinau la orizont. Dar Mimi era plictisită de imaginea unui răsărit sau apus frumos: i se părea că sunt niște clișee, ceva fals, predictibil. Oricui îi plăcea un apus. Iar ea nu era oricine; era Mimi Force.

— Vino înapoi.

Pe jumătate invitație, pe jumătate ordin.

Se întoarse. Kingsley Martin era întins în pat, cu brațele sub cap. Nemernic arogant. Rio fusese o greșeală. Torentul de emoții care o copleșise după ce ajunseseră atât de aproape de a găsi Străjerul, doar pentru a le scăpa apoi printre degete... cei doi se întâlniseră în acea noapte la hotel. Trecutul era trecut. Nu putea schimba nimic.

Fusese departe de casă și cu moralul la pământ. Dar pentru aseară nu avea nici o scuză. După ce Kingsley îi spusese povestea lui tristă și îngrozitoare și împărtășise cu ea povara secretului său, fuseseră ultimii care plecaseră din barul de la parter, iar apoi totul venise firesc. Că se cuplaseră o dată, fusese o greșeală. A doua oară? Deja era un obicei. Mandarin Oriental era unul dintre hotelurile favorite ale lui Mimi, iar cel din New York era chiar deosebit. Ce bine ar fi dacă s-ar putea convinge singură că se află acolo pentru a admira priveliștea!

— Deci? Aștept! o anunță vocea lui mieroasă.

— Crezi că poți să-mi dai ordine? zise ea, aruncându-și părul pe spate: o mișcare îndelung exersată pe care ea o făcea să pară naturală.

Știa că lui îi face plăcere să-i vadă părul desfăcut.

— Știu că pot.

Ea se apropie.

— Cine te crezi?

Kingsley căscă. O apucă de colțul halatului, trăgându-l în jos și dezgolindu-i umerii. Ea îl opri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Am ceremonia de legătură peste două săptămâni, asta s-a întâmplat, izbucni ea, legându-și cordonul halatului și mai strâns.

În acea noapte la Rio îl întrebuse dacă se mai întâmplase asta vreodată între ei. Și îl întrebuse din nou și aseară. Dacă fuseseră vreodată împreună... dacă... dacă... dacă... Normal, Kingsley refuzase să-i răspundă. O scosese din minți. Fă-ți exercițiile, spusese el. Fă-ți regresiiile. O tachinase și o luase peste picior și refuzase să-i spună.

Dacă s-a mai întâmplat în trecut, m-aș putea ierta, se gândi ea. Poate că asta e singura mea slăbiciune. Poate că el e slăbiciunea mea.

— Pot să te întreb ceva? spuse Mimi, privind cum Kingsley se îmbracă și se apropie de masă.

Kingsley comandase un mic dejun regal. Nu doar obișnuitele ouă cu șuncă. Mai era un platou cu fructe de mare, un castron plin cu caviar, pâine prăjită, ceapă verde și smântână. O sticlă aurie de șampanie Cristal era pregătită în frapieră.

— Orice, spuse el, luând caviar cu mâna și lingându-se pe degete.

Își umplu o farfurie cu mâncare, apoi deschise șampania și turnă în două pahare. Îi întinse unul zâmbind.

— Serios... nu vreau să te superi.

— Eu? zise el, așezându-se pe canapea cu farfuria în poală și cu picioarele pe măsuta de cafea.

— Cu ce trăiesc... cei cu Sânge Argintiu? întrebă ea. Adică, altceva în afară de cafeină, zahăr și creveți, zise Mimi, uitându-se la el cum mănâncă. Tu faci în continuare Caerimonia? Pe oameni?

Kingsley scutură din cap. Înmuie crevetele în sos cu o față tristă.

— Nu. Nu, draga mea, zise el, mușcând din crevete. Asta nu mai e o opțiune pentru aceia dintre noi care au băut sânge nemuritor. Mi-e teamă că, pentru Croatan, singurul sânge care are vreo importanță este cel care-ți curge ție prin vene.

Mimi se așeză picior peste picior pe patul din fața lui și își arcui gâtul.

— Și te simți vreodată tentat?

— Întotdeauna, zâmbi el alene.

— Și ce faci?

— Ce pot să fac? Nimic. Am depus jurământ să respect Codul. Trăiesc cu această interdicție. Încă pot mânca mâncare... și uneori chiar e bună la gust, zise el, ridicând din umeri și ștergându-și degetele pe marginea cămășii.

Vru să-i spună să nu mai facă asta, dar nu dorea să semene cu mama lui.

— Vrei să spui că nu simți gustul mâncării?

— Încerc să-l simt.

— Dar toate gogoșile alea... zise ea, brusc compătimentindu-l.

Era nemuritor în adevăratul sens al cuvântului. Nu avea nevoie de nimic pentru a supraviețui. Ce mod ciudat solitar de a-ți trăi viața!

— Mda, știu. El râse, dar ochii îi erau triști. Mănânc mult deoarece simt doar o fracțiune din gustul bucatelor din fața mea. Am un apetit uriaș, care nu poate fi niciodată satisfăcut, zise el făcându-i cu ochiul. De aceea cei cu Sânge Argintiu sunt blestemați.

— lei în glumă lucrurile serioase, mi-ai spus tu mai demult, îl certă ea.

— Da. Suntem foarte asemănători, zise Kingsley și lăsă jos paharul și farfuria goală și se îndreptă spre ea. Și ne distrăm împreună, nu crezi? Recunoaște, este distractiv... nu-i așa?

O linse pe gât, apoi pe ureche, sărutând-o ușor pe spate și pe umeri. Îi putea mirosi șampania de pe buze.

Mimi închise ochii. Puțină distracție, doar asta era. Nu însemna nimic. Nici pentru el, nici pentru ea. Se distrau. Doar atât făceau. Doar plăcere fizică. Nu existau sentimente la mijloc, nici legături divine, nici recrutare cerească... Doar amuzament. Pur și simplu.

Kingsley o săruta pe gât, când ea îi simți colții cum ies și o înțeață ușor.

— Ce crezi că faci? întrebă ea, temătoare, dar și excitată.

Nu fusese niciodată în postura de victimă. De pradă.

El era periculos. Un Sânge Argintiu reformat. La fel de bine puteai spune că era un doberman reformat.

— Șșș, n-o să te doară, promit.

Și atunci o mușcă de gât, doar un pic - ca ea să-i simtă colții cum îi pătrund sub piele, apoi simți cum îi linge picătura de sânge care se prelinge. El se linse pe buze și îi zâmbi.

— Acum încearcă tu.

Mimi era îngrozită. Ce făcuse? Și acum voia să facă și ea?

— Nu.

Dar era tentată, trebuia să recunoască. Se întrebese mereu cum era. De ce Croatan preferau sângele lor în loc de sângele uman.

— Haide. N-o să mă rănești. Te provoc.

Când era cu el se simțea vie și lipsită de inhibiții. Ce rău putea să facă? Doar o atingere. Doar o picătură. Doar o tachinare. Nu voia să-i bea sângele – dar brusc își dori foarte mult să îl guste.

Să se joace cu o lumânare aprinsă. Să țină degetul deasupra flăcării și să-l retragă exact atunci când o ardea. Acea lamă subțire de cuțit care era hotarul între pericol și distracție. O cursă înnebunitoare într-un montagne-russe. Adrenalina era îmbătătoare. Își scoase colții și își îngropă fața în gâtul lui.

Soarele răsări, scaldând camera în lumină. Mimi Force se distra pe cinste.

Cincizeci.

Schuyler.

Se simțea prost c-o părăsise așa pe Bliss. Dar în momentul ăla fusese prea agitată pentru a se mai putea gândi la altceva, în afară de faptul că persoana pe care o așteptase o viață întreagă să vorbească cu ea... acum se trezise. Era în viață. Allegra Van Alen revenise la viață. Deschisese ochii cu jumătate de oră în urmă și întrebese de fiica sa.

Când intră pe ușile de sticlă ale Spitalului New York Presbyterian, îndreptându-se spre liftul din spate care avea s-o ducă la salonul ei, Schuyler se întrebă câte zile, câte nopți, câte zile aniversare, câte Zile ale Recunoștinței și Crăciunuri petrecuse străbătând aceleași holuri cu lumină fluorescentă, mirosind a substanțe antiseptice și formaldehidă, trecând pe lângă asistentele care îi zâmbeau compătimitor, pe lângă grupurile îndurerate strânse ciorchine în sălile de așteptare ale saloanelor de operație, cu fețe trase și nerăbdătoare.

De câte ori?

Nu le mai știa numărul. Prea multe pentru a le mai putea menționa. Asta era de fapt întreaga ei copilărie, exact aici, în acest centru medical. Menajera o învățase să facă primii pași, să vorbească, iar Cordelia fusese lângă ea doar pentru a plăti facturile. Nu avusese niciodată o mamă. Nu fusese nimeni care să-i cânte cântecele la baie sau care s-o sărute pe frunte înainte de a adormi. Nimeni față de care să păstreze secrete, nimeni cu care să se certe pe îmbrăcăminte, nimeni căruia să-i trântescă ușa în nas – nu existaseră niciunul dintre ritmurile normale de tandrețuri și dezacorduri, infinitele căi ale legăturii dintre mamă și fiică.

Fusese doar asta.

— Ești atât de rapidă, zise asistenta de gardă cu un zâmbet și o însoți pe Schuyler pe hol, spre aripa privată, unde erau cazați privilegiații newyorkezi și cei care erau în comă. Te așteaptă. E un miracol. Doctorii sunt

în extaz. Asistenta își coborî vocea. Spun că s-ar putea să apară chiar și la televizor!

Schuyler nu știe ce să răspundă. Încă nu i se părea real.

— Așteaptă. Trebuie... trebuie să iau ceva de la cafea, zise ea fugind de lângă asistentă, în jos pe scări, până la etajul unu.

Trecu valvârtej prin ușile batante, luând prin surprindere câțiva interni care-și beau cafeaua pe ascuns.

Nu era sigură că putea să facă asta. I se părea prea frumos pentru a fi adevărat - și nu reușea să se adune și să înfrunte situația. Își șterse lacrimile de la ochi și intră în cafea.

Își cumpără o sticlă cu apă și un pachet de gumă și se reîntoarce la etaj. Asistenta amabilă încă o aștepta.

— E-n regulă, îi zise ea lui Schuyler. Știi că a venit ca un șoc. Dar haide, va fi bine. Te așteaptă.

Schuyler dădu din cap.

— Mulțumesc, șopti ea.

Merse mai departe pe hol. Totul era la fel ca întotdeauna. Fereastra care dădea spre podul George Washington. Panourile albe pe care erau notate numele pacienților, tratamentul urmat și doctorii curanți. Într-un final, ajunse în fața ușii. Era întredeschisă, așa că Schuyler o auzi.

O voce cu o cadență minunată. Strigând-o pe nume cu blândețe.

O voce pe care o auzise doar în vise.

Vocea mamei sale.

Schuyler deschise ușa și intră în salon.

Cincizeci și unu.

Bliss.

Ce-ai spus?

Bliss tocmai își plătea noua rochie, când fu luată prin surprindere de vocea Vizitatorului.

— Pot să plătesc și cu cardul? Întrebă ea vânzătoarea, încercând să-și păstreze sângele rece, în timp ce înăuntrul ei, agitația Vizitatorului îi provoca o durere de cap.

Allegra s-a trezit? Allegra e în viață?

De ce te bucură asta? Întrebă Bliss. Ce-ți pasă ție? E doar o pacientă oarecare, în comă, într-un pat de spital.

— Ați spus ceva? o întrebă vânzătoarea, punând rochia purpurie într-o pungă simplă de hârtie de care capsă chitanța.

— Nu, scuze.

Bliss își luă punga și ieși din magazin. Dădu peste câteva fete care intrau.

— Mai au chestii mișto sau au mai rămas doar resturile? o întrebă una.

— Mmm... nu știu, zise ea, trecând mai departe.

Știa că o vor crede extrem de nepoliticoasă, dar i se părea că mai avea puțin și îi va plesni capul.

Bliss ridică mâna să oprească un taxi. Era cinci după-amiaza și toate taxiurile ieșeau din tură și, mai rău, începuse să și plouă. Vremea din New

York! În acel moment i se făcu dor de Rolls-Royce-ul Silver Shadow al lui Bobianne și de șoferul care o plimba peste tot. Într-un sfârșit, Bliss luă un taxi din care tocmai coborâse un om de afaceri.

— Cât mă costă până pe 168th Street?

— Douăzeci.

După ce stătuse în ploaia rece, intră în mașină, unde era confortabil și cald.

Simțea în continuare agitația Vizitatorului. Ce-l interesa? Ce-i păsa lui de o femeie amărâtă care zăcea într-un spital?

Puțin respect zise Vizitatorul cu răceală. Nu vorbi așa despre mama ta.

Deci e adevărat. Sunt fiica ei. Sunt fiica Allegrăi, se gândi ea. Inima îi bătea așa de tare încât o durea pieptul.

Normal că ești, zise Vizitatorul cu o voce calmă, ceea ce pe Bliss o agită și mai rău. Te-am făcut împreună. Acum, cred că e momentul s-o salutăm pe Allegra cum se cuvine.

Cincizeci și doi.

Schuyler.

Nu era nimeni în patul de spital. Allegra Van Alen stătea alături, pe un scaun. Mama lui Schuyler era întruchiparea eleganței și bunului gust, într-o rochie neagră simplă, cu un șirag de perle. Arăta de parcă tocmai s-ar fi întors de la birou sau de la o întâlnire a consiliului de administrație al unei fundații caritabile, nu ca și cum și-ar fi petrecut ultimii cincisprezece ani, nemișcată, într-un pat.

Schuyler intră în salon cu ezitare. Dar când Allegra își deschise larg brațele, Schuyler se aruncă la pieptul ei.

— Mamă!

Allegra mirosea a trandafiri primăvăratice și avea pielea la fel de catifelată precum cea a unui bebeluș. Prezența ei lumina camera, făcând-o mai strălucitoare.

Allegra își mângâie fiica pe păr.

— Schuyler, te-ai întors acasă.

— Îmi pare rău, îmi pare rău, lăcrimă Schuyler. Îmi pare rău pentru tot ce ți-am spus în Tokio. Dar cum?

— Era vremea.

Schuyler se retrase din îmbrățișare. Nu-i venea să creadă ce spunea Allegra.

— Adică te-ai fi putut trezi oricând?

— Nu, draga mea, zise Allegra, făcându-i semn să-și ia un scaun. Am simțit neliniștea, undeva, adânc în glom... Ceva s-a întâmplat cu Pământul... am simțit. Ar fi fost egoist din partea mea să continui să nu beau sânge. Să rămân prinsă în izolarea mea.

Apoi Schuyler văzu ce se întâmplase ca și cum ar fi fost de față: femeia în comă, care se ridica din pat și se înfrupta din sângele unui infirmier venit să-i schimbe așternuturile. Prințesa vampir, Frumoasa Adormită care se trezise.

Schuyler își reținu un suspin.

— Lawrence...

— A murit, știi. Am vorbit cu el înainte să treacă dincolo, zise Allegra, dând din cap.

— Mi-a spus de Moștenirea familiei Van Alen, zise Schuyler nedumerită. Știi ce ar trebui să fac?

În loc de răspuns, mama ei o trase mai aproape și începu să-i vorbească cu o voce pe care numai Schuyler o putea auzi.

Ascultă bine, fata mea. Pentru că ceea ce urmează să-ți spun se poate spune doar la adăpostul glomului.

Pe vremea când încă mai puteam numi Paradisul casa noastră, căile dintre lumi erau deschise. Îngerii se mișcau liberi între Pământ, Rai și lumea subterană. Dar după revolta lui Lucifer, când Prințul Întinericului și adepții săi au fost alungați din Rai, calea spre Paradis a fost pe vecie închisă.

Dar cele șapte Căi ale Morților au rămas deschise. La Roma, când încă mai aveam încredere în Caligula, neștiind că sub masca lui se ascunde de fapt Lucifer; habar nu aveam că își pusese în minte să descopere unde sunt localizate aceste căi pe Pământ. Fiind împărat, a putut să ordone construirea unui labirint de tuneluri sub cetatea Lutetiei. Acolo a descoperit prima cale.

Din vanitate și aroganță, și-a împărtășit secretul și cu Mihail. Fiul Zorilor nu și-a ascuns niciodată gloria, ceea ce avea să-l coste scump. Mihail a insistat să construiască o poartă la începutul acelei căi și să forjeze o cheie pe care el s-o păstreze în siguranță. Lucifer a fost de acord.

Dar, bineînțeles, totul era o minciună. Pe atunci, Lucifer deja se transformase complet în Croatan. Criza din Roma a fost cauzată de faptul că el a încălcat Codul Vampirilor. Cu prima ocazie a furat cheia și a eliberat Urâciunea asupra lumii. Dar noi nu știam asta și aveam s-o aflăm mult prea târziu.

Cei cu Sânge Albastru i-au vânat pe demoni și pe frații lor cu Sânge Argintiu. Am transformat Lutetia într-un refugiu sigur. Mihail l-a înfrânt pe Lucifer, ducându-l pe calea morții până în subteran și ferecând poarta în urma lui. Mihail a dat apoi ordin celor cu Sânge Albastru să găsească celelalte șase căi și să construiască porți pentru a păstra diviziunea dintre lumi. Păzitorii porților făceau parte din Ordinul celor Șapte, și în acest ordin erau incluse cele șapte familii inițiale din Conclav.

Păzitorii porților au căzut de acord să se împrăștie departe, în lumea largă, ascunși unul de altul. Secretul legat de porți avea să rămână în familiile paznicilor, împărtășit fiind de la o generație la alta.

Moștenirea familiei Van Alen este numele pentru ceea ce începuseră să facă Lawrence și Cordelia când au ajuns la New York. Observând că au început din nou să dispară tineri cu Sânge Albastru, ei au bănuit că de ceea ce le era frică nu au scăpat: porțile cedaseră și, într-un fel sau altul, Lucifer și ai săi Sânge Argintiu supraviețuiseră războiului din Roma și plănuiau acum să recâștige puterea.

Lawrence și-a făcut un țel în viață din a descoperi fiecare poartă și fiecare păzitor, pentru a-i avertiza de pericol. Dar Charles nu a crezut niciodată în Moștenirea familiei Van Alen. Era ofensat că tatăl său se îndoia

de munca lui cu secole în urmă. Așa că Lawrence a plecat în exil. Și Moștenirea familiei Van Alen a fost dată uitării.

Dar Lawrence avea dreptate, îi trimise Schuyler. S-au întors.

Da, s-au întors și încearcă cu disperare să deschidă porțile – să elibereze Diavolul blocat în lad. De aceea, cu atât de mult timp în urmă, i-am indus în eroare. Charles nu e păzitorul Lutetiei. Zăvorul pământesc al porții a fost mutat. Adevăratul păzitor a avut grijă de asta cu mult timp în urmă.

De unde știi asta? Tu ești păzitorul?

Nu, dintre cei din familia Van Alen, doar Lawrence era păzitor. Nu uita de Ordinul celor Șapte. O singură poartă în fiecare familie.

Leviathan și Corcovado. Schuyler înțelegea acum.

Da, bunicul tău era păzitorul Porții Răzbunării, închisoarea Leviathanului. Odată cu uciderea unui inocent de către Lawrence, poarta s-a deschis și Leviathan a fost eliberat. Dar ceea ce nu știau cei cu Sânge Argintiu era că Poarta Răzbunării era o solom bicallis. Poate fi folosită doar o singură dată și într-un singur sens. Odată Leviathanul eliberat, calea a fost închisă tuturor.

Cei cu Sânge Argintiu nu vor avea odihnă. Vor căuta păzitorii și porțile până când toate Căile Morților vor fi din nou deblocate. Schuyler, tu ești cea care trebuie să-i găsească pe membrii Ordinului, să le spună de pericol și să aibă grijă ca porțile să rămână în siguranță. Atâta timp cât porțile rezistă, Lucifer nu poate trece din lumea de dincolo în lumea noastră. Aceasta e Moștenirea familiei Van Alen, iar acum îți aparține.

Ne aparține, vrei să spui.

Din păcate, nu. Nu te pot ajuta în căutările tale. Trebuie să-l găsec pe Charles. S-a rătăcit, undeva între cele două lumi, când cei cu Sânge Argintiu au aplicat subvertio. Destinele noastre sunt inter corelate. Acum el are nevoie de mine mai mult decât oricând. E ceva în neregulă cu universul și poate fi reparat doar de noi doi împreună... iar asta face parte și din călătoria ta.

— Mamă, iarăși mă părăsești. Acum, când am mai mare nevoie de tine, strigă Schuyler, uluită de veștile pe care i le dăduse mama ei și de proporțiile colosale ale responsabilității care o aștepta.

Să găsească porțile? Să găsească păzitorii? Să salveze lumea? Și cum să facă ea toate astea singură?

— Nu te părăsesc. Mereu voi fi cu tine, zise Allegra, îmbrățișând-o. Fiica mea, eu sunt în tine. Să nu uiți asta niciodată.

— Tu ai fost cu adevărat, atunci, cu sabia? În visele mele? întrebă Schuyler.

— Normal, zâmbi Allegra cu blândețe, ridicându-se în picioare. Acum, ascultă-mă cu atenție. La Paris a fost mâna Leviathanului. Știm că încearcă să deschidă Poarta Timpului, cea care odinioară era localizată în Lutetia. De asta sunt sigură, pentru că am fost acolo când eu și Mihail l-am făcut păzitor. Era păzit de Tiberius Gemellus. Găsește-! Apără poarta!

Cincizeci și trei.

Mimi.

Când Mimi plecă de la școală în acea după-amiază, îl găsi pe Kingsley așteptând-o în fața porților de la Duchesne, printre grupurile obișnuite de băieți îmbrăcați neglijent în mod intenționat, care-și așteptau prietenele ce învățau la școala privată. Doar că Kingsley nu arăta deloc neglijent, ci ca și cum ar fi coborât direct dintr-o revistă: dinți albi strălucitori, păr negru lucios și pieptănat, fața proaspăt bărbierită. Purta o geacă de piele neagră peste o cămașă albă și blugi uzați. Arăta ca un star rock.

— Ce cauți aici? întrebă Mimi, uitându-se de jur împrejur nervoasă. Te poate vedea Jack!

Nu că i-ar fi păsat prea mult. Poate că fratele ei geamăn chiar va fi gelos dacă îi va vedea împreună. Asta dacă Jack era capabil să nutrească vreun sentiment atunci când venea vorba de ea. Cine știe ce mai era în capul ăla al lui?

Kingsley n-o băgă în seamă și o trase mai aproape. O sărută cu zgomot în fața unui grup de boboci care chicoteau.

— Force, treci în limuzină!

Mimi văzu o mașină strălucitoare de lungimea unei străzi întregi, care aștepta la bordură. Un șofer în uniformă îi deschise ușa.

Mimi nutrise mereu o dragoste secretă pentru limuzine. Era de prost gust să le folosești în oraș, iar dacă le foloseai, riscai să pari un absolvent de liceu sau un turist. Dar asta avea o strălucire aparte. Trebuia să recunoască: tipul călătorea cu stil.

Îi aruncă lui Kingsley o privire, apoi se urcă. El intră după ea și închise portiera. Ridică geamul care îi despărțea de șofer. Ferestrele erau fumurii. Practic, erau singuri. Mașina era așa de încăpătoare, că te simțeai ca într-o sufragerie pe roți. Covorul de pe jos era moale și banchetele erau la fel de largi ca niște paturi.

— Acum, unde rămăsesem? întrebă Kingsley, aplecându-se și ajungând practic deasupra ei, cu o mână sub bluză și cu cealaltă trăgând de betelia fustei.

— Așteaptă, așteaptă! zise Mimi, împingându-l la o parte.

Și când te gândești că ea se considera rapidă. Kingsley era un fel de artist extrem de talentat în arta amorului. Nici nu se urcase bine în mașină, și deja era aproape dezbrăcată.

— Scumpo, am așteptat toată ziua, oftă el, îngropându-și fața în gâtul ei.

Dar făcu ce-i spuse ea și își retrase mâna. Se adună și se rezemă de banchetă.

— Uite. E mai bine?

Mimi încercă să nu pară prea flatată. Era drăguț să te dorească cineva. Kingsley și apetitul lui vorace.

— Unde mergem? Sau mai bine zis, unde mă duci? întrebă ea când mașina o luă la stânga pe FDR Drive.

În loc de răspuns, Kingsley scoase câteva bilete de avion.

— Paris. Frații Lennox sunt deja la aeroport. Noi plecăm diseară.

— Noi?

— Doar nu abandonezi echipa, Force? zâmbi el. Nu-ți face griji, avem la noi tot ce ne trebuie. Ți-am luat un nou echipament de Venator. Normal, nu include cizmele alea imposibile ale tale, dar sunt sigur că o să-ți găsești altă pereche în Orașul Luminilor.

Mimi se încheie la bluză.

— Cred că glumești. Întoarce mașina imediat. Nu merg la Paris.

— De ce nu?

— Asta chiar era o figură, se gândi ea. Chiar trebuia s-o spună cu voce tare?

— Ai uitat? Am ceremonia de legătură duminica viitoare!

— Chiar așa?

— Ce vrei să spui? Jack este...

Sufletul meu pereche i se păru prea siropos.

— E fratele meu geamăn. Aparținem unul altuia. Mereu a fost așa.

Kingsley dădu din cap, ca și cum i-ar fi luat în considerare argumentul.

— Sigur. De-aia te-ai tot strecurat în fiecare noapte în camera mea de hotel în ultima săptămână.

În fiecare noapte! Chiar fusese în fiecare noapte? Cu siguranță se înșela. Cu siguranță petrecuse și ea o noapte singură. Fusese în faza de negare. Toată treaba asta scăpase de sub control. Avea s-o taie de la rădăcină chiar acum.

— Știi Codul, zise ea. Țsta e mersul lucrurilor. Nu pot să-mi reneg legătura.

— Legăturile sunt făcute să fie încălcate, zise el. Ca și regulile.

— Ai vorbit exact ca un Sânge Argintiu, izbucni ea.

Fața lui Kingsley deveni serioasă.

— Îmi știi secretul. Știi ceea ce avem de înfruntat, proporțiile colosale ale sarcinii noastre, dacă ceea ce bănuiește Charles se dovedește a fi adevărat. Echipa are nevoie de tine. Vino cu noi!

Mimi se îmbujoră. Nu se simțise așa niciodată în viața ei. În toate viețile ei. Tot ce știuse fusese să-l iubească pe Abbadon. Dar apoi apăruse Kingsley și îi dăduse peste cap toate convingerile. Dar oare o dorea el cu adevărat? O iubea? Sau voia s-o aibă aproape de el pentru propriul amuzament?

Kingsley îi zâmbi, iar ea știu că e un zâmbet de triumf, zâmbetul unui băiat care a primit mereu ce și-a dorit. Desigur, el o dorea pe moment, dar ce avea să se întâmple când n-ar mai fi dorit-o? Ea își dădea seama ce înseamnă legătura, dedicarea, angajamentul față de celălalt și serviciul pe care-l făceau comunității în general. Vampirii erau din ce în ce mai slabi, asta știa sigur. Cei cu Sânge Albastru aveau nevoie de ei mai mult decât oricând. Se gândi la toate lucrurile pe care ea și Jack le înfăptuiseră împreună: îl învinseseră pe Lucifer la Roma, fondaseră Lumea Nouă...

Ea era Azrael. Era devotată cuvântului dat. Nu avea să se eschiveze de la ceea ce i se cerea. Cine se credea - fratele ei? Indecis, inconsecvent, incapabil să facă alegerea dintre nesăbuintă și datorie?

— Nu, Kingsley, nu pot. Lasă-mă să cobor. Oprește mașina.

Kingsley se uită la ea îndelung. Apoi își dresă glasul, ridică receptorul telefonului și îi spuse șoferului să tragă pe dreapta.

— Cum dorești.

Cincizeci și patru.

Bliss.

Orele de vizită la spitalul New York Presbyterian se încheiaseră când ajunse Bliss, nu că asta chiar ar mai fi contat. Allegra Van Alen plecase deja.

— Cum adică a plecat? Tocmai am primit un telefon că s-a trezit... sunt fiica ei! strigă Bliss.

— Schuyler a fost aici acum o oră, zise asistenta, părând derutată. A plecat cu Allegra.

— Sunt cealaltă fiică a ei. Of, nu contează! zise Bliss, plecând de acolo și scuturând peste tot picuri de ploaie.

A plecat. Allegra plecase. Nici măcar n-a mai stat să vorbească cu mine. Nu-i pasă de mine. Nici nu știe că trăiesc. Ai auzit, tată? țipă ea în interiorul ei. Unde ești?

Dar parcă Vizitatorul știuse că n-o vor găsi pe Allegra la spital. La un moment dat, în traficul îngrozitor înspre spital, se retrăsese din nou.

Bliss se întoarse, ca de obicei, într-un apartament gol. La cină își încălzi la microunde un cartof. Chiar dacă nu-i mai era foame – de fapt nu-i fusese niciodată – era greu să renunțe la obiceiul de a avea trei mese pe zi.

După câteva guri, îl aruncă la gunoi și merse la ea în cameră să probeze noua rochie. Schuyler avea dreptate. N-ar fi trebuit s-o cumpere. Era prea strâmtă la piept și prea scurtă. Și nici culoarea nu era cea mai potrivită; purpuriul intens o făcea să pară mai palidă ca de obicei și nu mergea cu părul ei roșcat. Fusese furată de mirajul reducerilor. Își scoase rochia și o azvârli într-o pungă pentru a o duce la un magazin de haine la mâna a doua. Cu puțin noroc, avea să-și recupereze o parte din bani. De când familia dăduse faliment, Forsyth fusese foarte zgârcit cu banii ei de buzunar.

Allegra era mama ei... Adevărul o durea – ca atunci când auzi din întâmplare ceea ce cred prietenii tăi despre tine cu adevărat. O sună din nou pe Schuyler, dar nu-i răspunse nimeni.

Bliss închise ochii și se duse cu mintea pe acoperișul de la Cloisters, căutându-și prietenul. Trebuia să spună cuiva. Dar în loc să-l vadă pe Dylan, văzu pe altcineva.

Bărbatul în costum alb. Vizitatorul. Lucifer. Tatăl ei.

— Bună, fiica mea.

— Unde ai fost? M-am dus la spital, dar nu mai era acolo.

— Da, știu, zise el. A fost prea rapidă pentru noi. Mereu a fost așa. Dar nu contează. O s-o prindem din urmă curând. E frumos aici. Cum se numește locul ăsta?

— Cloisters, spuse Bliss.

— Ah, aici te întâlneai cu băiatul tău. Dar nu te îngrijora; n-o să ne mai deranjeze.

Bliss simți cum i se strânge stomacul.

— Ce vrei să spui?

— Știi ce puneai la cale. Știu absolut tot ce știi tu. Nu te poți ascunde de mine, Bliss. Îți aud fiecare gând. Fiecare cuvânt. Știu că ai văzut ceea ce este în mintea mea și mă bucur. Pentru că trebuie să fii pregătită.

— Pregătită? Pentru ce?

— Când am auzit de Allegra, mi-am adus aminte că avem niște treburi neterminate. Metisa de fiică-sa, Schuyler Van Alen. Din câte știu, o bună prietenă de-a ta.

— Ce-i cu Schuyler? Întrebă Bliss agitată.

— Forsyth nu a reușit să mi-o aducă. Nici Leviathanul n-a reușit. E incredibil cât de orb am fost la avantajul pe care-l aveam sub nas. Pentru că tu, fiica mea, nu mă vei dezamăgi. Nu. Tu mi-o vei aduce!

Bliss scutură din cap și se îndepărtă de el, aproape de marginea acoperișului.

— Nici vorbă! Ești nebun dacă tu crezi că o să fac vreodată așa ceva!

Fața lui Lucifer era imobilă.

— De ce? Pentru că tu crezi, în mod greșit, că Schuyler Van Alen îți e prietenă? Ce fel de prietenă te părăsește? Nici măcar o dată nu te-a sunat, nu-i așa? N-a interesat-o cum te simți. Ce fel de prietenă e asta? Cum a putut să te lase singură, știind cât de mult sufereai?

Bliss continuă să scuture din cap așa de puternic, încât aproape o luă amețeala.

— N-a avut încotro... Forsyth a obligat-o să fie o fugară!

— Totuși, fiecare dintre noi are o alternativă. Fiecare dintre noi are libertatea de a alege cum se comportă, iar ea a ales să te lase singură. Singură, cu mine.

De data asta, Lucifer îi zâmbi, iar Bliss îi putu vedea colții.

— Nu, n-o să fac așa ceva. Dacă vrei, va trebui să te descurci singur.

— Am încercat, draga mea, oftă Lucifer. Nu uita: cum ziceți voi, tinerii, „le-am văzut și le-am făcut pe toate”.

Bliss își dădu seama că Lucifer voia să spună că deja încercase să-i facă rău lui Schuyler, în acele momente când el deținuse controlul, iar Bliss era inconștientă.

— Și, deocamdată, n-am reușit să-i fac rău. Protecția lui Gabrielle este adânc înrădăcinată în sângele ei și mi-a blocat probabil prezența. Dar tu, draga mea, și tu ai sângele mamei tale în tine. La fel ca Schuyler. Tu vei putea să ajungi acolo unde eu am eșuat.

— N-o să fac asta niciodată, zise Bliss, înfigându-și pumnii în buzunarele hainei.

Tatăl ei chiar își pierduse mințile dacă se gândea că avea să-și rănească vreodată prietena.

— Acum ai de ales: poți face așa cum ți-am cerut, sau n-o să-l mai vezi niciodată pe tânărul tău prieten.

— Ce-mi pasă? Nu e în carne și oase!

— E la fel de real ca și mine. Crezi că lumea în care trăiești tu e singura adevărată? Există un număr infinit de lumi în univers. Lumea din interiorul minții tale e la fel de reală ca și cea din exterior.

Bliss se uită în jos de pe acoperiș. Dacă sărea, dacă ar fi căzut în glom, în mintea ei, oare s-ar fi rănit?

— Ce-ai de gând să faci? Ce vrei să fac eu... cu Schuyler? șopti ea.

— Dar, draga mea, nu e evident? O vei ucide!

Cincizeci și cinci.

Mimi.

El avea dreptate, arăt mai bine goală, se gândi Mimi, admirându-și corpul în oglinzile de la salonul de spa. La un metru optzeci, cu picioare lungi și suple, umeri largi și sâni nici prea mari, dar nici prea mici, care nu aveau nevoie nici de micșorare, nici de mărire, avea genul de corp pe care-l vedeai pe coperta revistei Sports Illustrated - fete atletice și zvelte, dar sexy și feminine în același timp, cu o talie subțirică de păpușă Barbie și șolduri zvelte, grațioase. Ceremonia de legătură fusese fixată pentru a doua zi, și ea încerca să nu se mai gândească la Kingsley. Dar uneori îi venea în minte în cele mai neașteptate momente. Un obicei prost de care încerca să scape.

— Gata? întrebă mama ei, închizând ușa dulăpiorului și înfășurându-se cu un prosop alb și pufos.

Trinity îi aruncă o privire oarecum dezaprobatoare când o văzu pe Mimi dezbrăcată, fără pic de rușine, în mijlocul vestiarului. Tradiția cerea ca mireasa să fie complet dezbrăcată pentru ceremonie, deși asta nu mai era necesar în prezent. Dar Mimi prefera vechile obiceiuri și își aminti cu drag de băile din trecut pe care le făcuse cu această ocazie - în Nil, în căzile de marmură de la Versailles, într-o proaspăt instalată saună din Newport.

Doamnele Protector, câteva fete cu Sânge Albastru de la Duchesne și câteva verișoare așteptau deja în piscină.

— Haide s-o facem! zise Mimi și se îndreptă spre piscina de foc din caverna subterană.

Trecuse o săptămână de când Kingsley o rugase să plece cu el la Paris. Uneori se întreba ce-o fi făcând, dacă se gândea la ea, dar cel mai adesea își petrecea timpul pregătindu-se pentru ceremonia de legătură de a doua zi.

Complexul balnear era exclusiv pentru cei cu Sânge Albastru și copia băile termale romane din antichitate. Mimi o rezervase pentru ceremonia de dinainte de legătură: îmbăierea miresei de către femeile apropiate ei.

Curățarea rituală era o tradiție pe care cei cu Sânge Albastru o transmiseseră de-a lungul secolelor, manifestându-se sub diverse nume în diferite culturi: în religia iudaică se vorbea de mikva, în hinduism baia era recomandată să fie făcută la patru dimineața, în timpul brahma muhoratham, sau cel mai propice moment al zilei. În Limba Sacră era denumită sanctus balineum.

În vastul complex erau patru piscine diferite - una cu apă înghețată păstrată la treisprezece grade Celsius; o piscină cu aburi, care era bună pentru pori; o piscină „armonie”, care era esența relaxării; și o piscină de foc, în care apa era încălzită la temperaturi pe care numai vampirii le puteau tolera. O ființă umană s-ar fi ars, dar pentru vampiri era un tratament fortifiant de înviorare.

Mimi coborî pe treptele de piatră, simțind cum apa caldă îi acoperă pielea, și se alătură femeilor și fetelor care stăteau într-un cerc. Strălucind și mișcându-se ca niște nimfe, ele începură să fredoneze ceva pe măsură ce ea se apropia.

Se așează în mijlocul cercului și își încrucișă brațele pe piept, plecându-se în fața lor, pentru a le lăsa să înțeleagă că respecta și aprecia prezența lor acolo, într-o etapă așa de importantă a vieții ei.

Trinity o urmă în cerc, ținând deasupra capului un potir de aur. Îl umplu cu apă sfântă. Sanctus balineum necesita apă care nu venea de la canalizare. Era apă proaspătă, transportată de la un izvor secret dintr-un lac de acumulare neștiut de nimeni.

Turnă încet peste capul lui Mimi în timp ce intona cuvintele.

— Aceasta e fiica Raiului, zise ea cu o voce melodioasă și dulce, care dădu naștere unui ecou în camera de piatră.

Încetișor, lumina din încăpere începu să se estompeze, până când rămaseră într-o beznă completă, cu trupurile lor de vampiri strălucind în întuneric.

— Amin, murmură grupul.

Trinity făcu o mișcare cu capul și își continuă incantația.

— Venim astăzi aici pentru a o curăța de păcatele lumesti.

— Amin.

Femeile începură să meargă încet în jurul lui Mimi, cântând „Aleluia” în surdină.

— O pregătim pentru legătura care nu trebuie încălcată. Pentru a spune jurămintele ce nu pot fi luate înapoi.

Fiecare membru al grupului făcu un pas înainte și se folosi de potirul de aur pentru a turna apă pe capul lui Mimi, binecuvântând-o cu rugăciuni.

Când toate terminară, Trinity își puse mâinile pe capul ei.

— Aceasta e fiica Raiului. Astăzi ea este curățată de păcatele lumesti.

O conduse pe Mimi mai adânc în apă, iar aceasta se scufundă cu totul în piscină.

Mimi simți apa caldă cum îi mângâie și gâdilă pielea, simți cum mintea și trupul sunt curățate. Leși din apă împăcată și plină de energie.

Se simți eliberată de toate îndoielile, de toată confuzia. Nu se mai gândea deloc la Kingsley sau la ceea ce îi ceruse el să facă. Era una cu spiritul, una cu viața, cu lumina, cu destinul ei.

Era pregătită pentru ceremonia de legătură.

Cincizeci și șase.

Schuyler.

Trecuseră două săptămâni de când Schuyler se întâlnise cu Bliss la reduceri la Prada. După reîntâlnirea lor mult așteptată, Schuyler se gândi că avea s-o vadă pe Bliss mult mai des, dar se întâmplă exact opusul. Bliss avea mereu o scuză pentru a nu se întâlni cu ea. Schuyler încercă să nu se supere prea tare pe reticența prietenei sale de a se vedea. Oricum, mama ei îi dăduse o misiune extraordinară.

Depozitarul Istoriei era primul loc unde căutai arhivele familiale, dar având în vedere că Schuyler nu era în siguranță acolo, Oliver adusese toate cărțile în mica ei garsonieră. Separarea făcuse bine relației lor. Dispăruseră micile iritări care apăreau atunci când trăiai alături de cineva douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Dar tot se vedeau prea des. Deși Schuyler nu mai era la Duchesne, îl vedea pe Oliver la fel de mult. El avea o cheie de rezervă de la garsonieră.

— Cam multe cărți, zise Schuyler, deschizându-i ușa.

— Conduții transferă totul într-o bază de date computerizată, dar au ajuns abia la secolul optsprezece, spuse Oliver vesel. Lăsa mormanul de cărți prăfuite pe masa din bucătărie. Tu ce mai faci? întrebă el apoi, sărutând-o pe obraz.

Relația celor doi revenise pe făgașul ei normal și degajat. După ce devenise evident că Schuyler nu avea nici o intenție de a reînvia prietenia cu Jack, Oliver se relaxase. Amenințarea trecuse.

— Bine.

Îi povestise tot ce se întâmplase cu Allegra, cât de ciudat fusese să vorbească, în sfârșit, cu mama ei – doar pentru a o vedea din nou plecând de lângă ea. Nici nu apucase s-o întrebe pe Allegra despre așa-zisa ei soră. Nu. Fusese vorba doar despre Uite, asta e Moștenirea familiei Van Alen. Salvează și lumea cu ocazia asta, și ne vedem noi dincolo, undeva, cândva.

Mă rog. Schuyler trebuia să se apuce de treabă și era bucuroasă că îl avea pe Oliver lângă ea. Cu ajutorul lui, deja făcuseră progrese considerabile, având în vedere că erau în căutarea unui arbore genealogic ce se întindea până în antichitate. O ajuta și faptul că cei cu Sânge Albastru păstrasera cu meticulozitate arhive privind ciclurile de expresie și expulzare.

Schuyler puse ceainicul cu apă pe foc și se așeză în fața lui Oliver, care deschisese deja toate cărțile.

— Ce știm? spuse el. Știm că Tiberius Gemellus trebuia să fie împărat, deoarece el era adevăratul nepot și moștenitor al lui Tiberius Caesar – în timp ce Caligula, care a devenit de fapt împărat, era adoptat. Dar Tiberius l-a preferat pe Caligula lui Gemellus, numindu-l succesor la tron. Ai crede că Gemellus s-a supărat, dar arhivele ne arată că el îi era foarte apropiat lui Caligula și îl iubea ca pe un frate. Cărțile de istorie ale celor cu Sânge Roșu spun că nu se știe nimic despre Gemellus, ceea ce este logic, dat fiind faptul că adevărata istorie lor le este ascunsă. Adică nouă. Știi ce vreau să spun.

Schuyler dădu din cap.

— Dar nici în arhivele celor cu Sânge Albastru nu este nimic despre Gemellus sau familia sa. Ca și cum nici n-ar fi existat. Sau nu a fost îndeajuns de important pentru a fi păstrate date despre el, spuse Oliver, ridicându-se când ceainicul începu să șuiere.

Turnă apă fierbinte în două cești și aruncă pliculețele de ceai.

— Dar el era important, spuse Schuyler, luând ceașca și suflând ușor înainte de a sorbi. Era un păzitor. A fost îndeajuns de important ca Mihail și Gabrielle să-l numească printre cei care făceau parte din Ordinul celor Șapte.

Dar unde e acum? Ce i s-a întâmplat? Cine a devenit? întrebă Schuyler. Cum găsim o persoană care nu e în arhive?

Oliver și Schuyler se uitară unul la altul. Amândoi se gândeau la un jurnal neobișnuit pe care îl descoperiseră cu câțiva ani în urmă. Oliver spuse entuziasmat:

— De obicei, când ceva nu există în arhive, asta înseamnă că...

— A fost ascuns în mod voit, completă Schuyler.

— Exact!

Oliver își lăsă ceașca jos.

— Așa că oriunde s-ar afla, nu îl vom găsi aici, zise el, împingând cărțile deoparte.

— Era frate cu Caligula. Foarte drag împăratului. Sfătuitorul lui cel mai apropiat. Ollie, am o idee. Poți să spui că sunt nebună, dar crezi că e posibil ca Gemellus să fie... Sânge Argintiu?

Cincizeci și șapte.

Bliss.

Când Mimi a rugat-o pe Bliss să-i fie domnișoară de onoare la nuntă, Bliss a fost luată complet prin surprindere. Cele două fete nu se mai văzuseră de peste un an și abia dacă-și mai vorbeau. Dar Mimi păruse oarecum disperată, iar lui Bliss i se făcuse milă și acceptase. Așa că, în acea dimineață luminoasă de octombrie, când Mimi și Jack urmau să aibă ceremonia de legătură, Bliss ajunsese la salon să se coafeze și să se machieze, așa cum ceruse Mimi.

Trinity Force și câteva dintre fiicele unor membri de rang înalt din Conclav erau deja acolo, înfășurate în halate, citind reviste și bând șampanie. Mimi era așezată chiar în mijlocul acțiunii. Viitoarea mireasă purta un halat alb și pufos și era frumoasă ca o cadră. Fața era machiată perfect, ca a unei păpuși, cu buze roșii-rubinii și foarte puțin fard de obraz. Părul ei auriu bogat era strâns într-un coc în care erau prinse floricele albe. Arăta senzațional.

— Bliss! Mă bucur să te văd!

— Doamne! Nu-i așa? Ești emoționată? întrebă Bliss, încercând să-și ajusteze vocea să sune la fel de extaziată ca a lui Mimi. Azi ai ceremonia de legătură!

— Era și timpul, nu crezi? Mimi practic țipă.

Bliss simți damful de alcool din respirația ei, dar ceva din entuziasmul lui Mimi i se părea... forțat. Mimi zâmbea atât de larg, încât fața aproape că-i stătea să plesnească.

— Tu treci aici. Danilo va avea grijă de tine. Nu uita, Danilo, să-mi faci prietena frumoasă, dar nu mai frumoasă ca mine! chicoti Mimi.

— Hei, apropo, îmi pare rău că am ratat chestia... cu baia, zise Bliss, încercând să nu se simtă stânjenită.

— Nu-i nici o problemă. Acum ești aici și asta e tot ce contează, zise Mimi cu un zâmbet strălucitor.

Era aceeași Mimi Force, se gândi Bliss. Superficială, lăudăroasă și egoistă, sau poate că doar avea emoțiile inerente ceremoniei de legătură.

Bliss era nerăbdătoare să înceapă evenimentul. Spera ca să se termine repede ceremonia și să poată pleca. După întâlnirea cu Vizitatorul, se simțea agitată și instabilă și nimeni nu era în siguranță în preajma ei. Dar sigur, n-ar face niciodată, niciodată, niciodată gestul de a-și ucide cea mai bună prietenă. Trebuia s-o convingă pe Schuyler să plece din New York cât mai curând posibil. Cu cât Schuyler stătea mai mult aici, cu atât era mai periculos. Bliss trebuia să o protejeze pe prietena ei... și s-o țină departe de ea.

Dar încă nu-și dăduse seama cum să facă asta, cum să vorbească cu Schuyler fără ca Vizitatorul să afle.

Știa cel puțin că Schuyler nu avea să participe la ceremonia de legătură a lui Mimi, așa că n-avea de ce să-și facă griji astăzi. Era o păsuire scurtă și bine-venită, dar ea era totuși agitată.

Stilistul îi îndreptă părul și îi puse atâta machiaj pe față, că atunci când se privi în oglindă, Bliss abia dacă se mai recunoscuse. Părul îi ajungea până la coate, întins era mult mai lung, iar fața era o mască a perfecțiunii, deși sprayul de bronzat îi dădea o nuanță portocalie. Luă un taxi spre casă, unde avea să se schimbe în rochia ei neagră fără bretele. O ținută obișnuită pentru domnișoarele de onoare – nimic care să abată atenția de la apariția lui Mimi.

Acasă, Bliss își cercetă machiajul pentru ultima dată în oglindă, încercând să mai ștergă din auto-bronzant. Unde era Dylan? Vizitatorul îl ținea departe de ea, știa asta, și îl ura din tot sufletul. Era prizonier undeva? Rănit? Era vina ei? Cum de i se întâmplase așa ceva tocmai ei? Ce putea face? Uneori simțea că înnebunește de-adevăratelea.

Uitându-se în oglindă, observă că purta încă smaraldul pe care Forsyth i-l dăduse cu doi ani în urmă. Blestemul lui Lucifer. Atinse piatra rece și, cu mare dificultate, și-l dădu jos de la gât. Nu voia nimic lângă ea care să-i amintească de tatăl ei. Îl aruncă pe măsuța de toaletă. Simțea că parcă i-ar fi lăsat un semn pe piele, dar evident că era doar imaginația ei.

Nu mai avea cu cine să vorbească. Dylan nu mai era. Schuyler nu mai era. Era singură-singurică. Leși din camera ei și găsi buchetul pe care florarul lui Mimi îl trimisese de dimineață. Un aranjament imens de crini albi. Îl ridică și, așezat printre flori, găsi un plic micuț cu numele ei pe el.

Deschise plicul. Înăuntru era o bucată subțire de sticlă. Când o atinse, se transformă pe dată într-o sabie.

— Ce naiba...? zise Bliss, ținând stângace cu o mână buchetul, iar cu cealaltă sabia.

Puse florile jos și se uită mai cu atenție la sabie. I se părea cunoscută. Era sabia lui Mihail. Aceași sabie pe care o folosisese Jordan pentru a o înjunghia. Ce căuta aici?

Când o lăsă jos, se transformă din nou într-o bucățică subțire de sticlă. Nu putea s-o lase acolo. O băgă la loc în buchet și plecă la ceremonie.

Cincizeci și opt.

Schuyler.

Ce caut aici? se întrebă Schuyler. Trebuia să fie acasă, să mai răsfoiască niște cărți și documente dezgropate de Oliver la Depozitar. El voise ca ea să

se uite pe documentele descoperite și să-l sune imediat ce termina de citit. Dar, într-un fel sau altul, picioarele i-o luaseră înainte și o conduseseră în centru. Mersese pe jos cele optzeci de cvartale până la Cathedral Parkway și Amsterdam Avenue.

Trebuie să văd cu ochii mei. Trebuie să-l văd pentru ultima oară, înainte de a se lega de Mimi. Odată ce va fi al ei, eu voi pleca.

Când locuia pe Riverside Drive, Schuyler obișnuia să meargă la slujbele de duminică de la Catedrala Sfântul Ioan Divinul. Cordelia prefera capela ei de pe Fifth Avenue, dar Schuyler avea o feblețe pentru biserica gotică construită în 1892, dar care era în continuare neterminată. De când se știa, turnul sudic fusese acoperit de schele, iar o parte a fațadei nu avea sculpturile în piatră.

În fiecare an, pentru a sărbători ziua Sfântului Francisc, biserica organiza o Binecuvântare a Animalelor. Schuyler își aduse aminte că se bucurase văzând toate acele animale, printre altele chiar și un elefant de la circ, un ren din Norvegia, o cămilă și un vultur auriu. Îl dusesese și pe Beauty de mai multe ori la aceste binecuvântări. Spera că ogarul ei este bine, acasă cu Hattie și Julius.

Schuyler merse spre biserică, privind cum o procesiune de mașini negre și taxiuri se opresc în față, și oameni îmbrăcați elegant coboară din ele, strigându-se veseli unii pe alții. În aer plutea un aer de sărbătoare, iar cei cu Sânge Albastru veneau să celebreze unul dintre cele mai importante rituri de trecere ale lor.

Soarele era încă la orizont. Ceremonia avea să înceapă după apus. Schuyler dădea târcoale pe trotuarul de vizavi. Ar trebui să plece. Nu avea dreptul să se afle aici. Nici măcar nu era invitată. Fusese o idee foarte proastă. Locul ăsta va fi plin de Sânge Albastru, iar ea trebuia să stea ascunsă. Dar Schuyler nu se putea abține. Împotriva rațiunii ei, se trezi mergând spre biserică. Trebuia să vadă cu ochii ei. Așa, poate că nu avea să mai simtă nimic. Dacă îl vedea pe Jack unit cu Mimi și vedea cât de fericiți erau, inima ei avea să se vindece.

Schuyler se strecură pe o ușă laterală, către o bancă din spate, ascunsă de o colană. Orchestra cânta Strauss și în aer plutea un miros de tămâie. În timp ce așteptau, oaspeții vorbeau în șoaptă unii cu alții.

Jack era deja la altar, arătând extraordinar îmbrăcat așa, în smoching. Când intră, el își ridică ochii din pământ, iar ea îi simți privirea cum o caută. Ochii lui licăriră plini de speranță. Schuyler se făcu mică în scaun. N-are cum să... Ar trebui să plec... Dar era prea târziu. Jack o văzuse.

Schuyler? Tu ești? Ce cauți aici?

Of, la naiba. Își închise mintea. Trebuia să iasă de acolo - nu era deloc în regulă. Ce-o fi fost în capul ei? Dar pe când încerca să se strecoare afară, își dădu seama că va da nas în nas cu mireasa și alaiul ei, care deja intrase în biserică. O văzu și pe Bliss printre invitați. Era blocată. Trebuia să rămână. Cel puțin până când mireasa își făcea intrarea, iar apoi putea să plece neobservată.

Dar o mai văzuse și altcineva. Cineva care fusese invitat la nuntă. Oliver și familia sa pășiseră înăuntru pe ușa de vizavi, exact când intrase și ea, dar el se făcu că nu o vede, continuând să meargă până la locul lui.

Cincizeci și nouă.

Mimi.

Arăți splendid draga mea. De-ar fi și tatăl tău aici să te vadă! Spuse Trinity Force în mașină, aranjându-i vâlul lui Mimi.

— Nu e chiar tatăl meu, știi asta, da? o întrebă Mimi. Cum tu nu ești mama mea, iar Jack nu e fratele meu. Altfel, de ce m-aș mai uni cu el?

— Familia e familie, răspuse Trinity. Poate că noi suntem diferiți, dar suntem totuși o familie. Și noi putem să învățăm de la oameni.

— Cum zici tu, spuse Mimi, dându-și ochii peste cap.

Așa deci. Venise, într-un final. Ziua legăturii. Purta rochia visurilor ei. O creație făcută pe comandă: un Balthazar Verdugo. Croită din patruzeci și cinci de metri de mătase pariziană jacard, țesută cu zeci de trandafiri de mătase minusculi, brocart, dantelă veche și pene de struț, rochia durase două mii de ore ca să fie gata, fără a mai pune la socoteală mia de ore petrecută de călugărițele belgiene care cususeră broderia. În geantă avea un rozariu: același pe care îl avusese și la ceremonia de legătură anterioară, în Newport. Singurele bijuterii erau cerceii cu perle și diamante de la Buccellati.

Mimi se privi în oglinda retrovizoare, încântată de cum se conturau buzele pline și roșii sub vâl. Arăta absolut perfect; ce bine ar fi fost dacă s-ar simți la fel! În schimb, Mimi se întrebă dacă nu cumva face cea mai mare greșală din viața ei. Legăturile sunt făcute pentru a fi încălcate, la fel ca regulile. Mașina se opri în fața bisericii. Înăuntru era întreaga Adunare. Vampirii aveau să sărbătorească în seara asta. Dans, artificii și multe toasturi în numele fericitului cuplu. Totul fusese pus la punct până în cele mai mici detalii. Tot ce trebuia ea să facă era să își joace bine rolul. Putea face asta, dacă n-ar mai auzi vocea lui Kingsley în capul ei leși din mașină și o pală neașteptată de vânt îi ridică vâlul. Mama ei tocmai intra în hol, unde trebuia să aștepte și ea până îi venea rândul să intre.

Înăuntru, domnișoarele de onoare mergeau agale spre altar, împreună cu fetițele care aruncau petale de flori. Trinity se întoarse spre Mimi și îi dădu ultimele sfaturi:

— Mergi dreaptă! Nu sta cocoșată! Și zâmbește, pentru Dumnezeu! E ceremonia ta de legătură!

Apoi intră și ea pe ușă și se îndreptă spre altar. Ușa se închise în urma ei, lăsând-o pe Mimi singură.

Într-un sfârșit, Mimi auzi orchestra cântând primele acorduri ale marșului nupțial. Wagner. Apoi ușierii deschiseră ușile și Mimi păși pe prag. Mulțimea adunată în biserică rămase fără grai la vederea lui Mimi în rochia ei fantastică. Dar în loc să se bucure de triumful ei, fiind cea mai frumoasă mireasă din New York, Mimi se uită direct în ochii lui Jack, care stătea drept și înalt, așteptând-o la altar. El îi întâlni privirea fără să zâmbească.

Hai să terminăm cu asta odată!

Cuvintele lui îi pătrunseră în inimă ca un cuțit. Nu mă iubește. Nu m-a iubit niciodată. Nu așa cum o iubește pe Schuyler. Nu așa cum a iubit-o pe Allegra. La fiecare ceremonie de legătură a venit cu fața asta întunecată. Cu acest regret și ezitare, îndoială și disperare. Nu mai putea să nege. Îl cunoștea pe fratele ei geamăn și știa ce simte, și nu era nici bucurie, nici măcar ușurare.

Ce sunt pe cale să fac?

— Gata?

Forsyth Llewellyn apăru brusc lângă ea. Ah, da, își aminti că acceptase ca Forsyth s-o conducă la altar.

Hai să vedem ce-o ieși! Complet zăpăcită, Mimi îi luă brațul, în vreme ce cuvintele lui Jack încă îi mai răsunau în urechi. Mergea, ca un zombi, spre altar, neobservând aparatele de fotografiat sau murmurele de admirație din partea mulțimii greu de impresionat.

Aproape la jumătatea drumului, văzu pe cineva pe care nu se aștepta să-l vadă aici, și aproape că se împiedică de tocurele ei de satin.

Kingsley Martin stătea la capătul unei bănci, cu brațele încrucișate. Și el purta un smoching. La fel ca oricare alt invitat. Ce căuta aici? Trebuia să fie în Paris! Trebuia să fi dispărut!

El se uită direct în ochii ei.

Îi auzi vocea, clară și răspicată, în minte.

Părăsește-l.

De ce aș face asta? Tu ce-mi promiți?

Nimic și totul. O viață de pericol și aventură. O șansă de a fi tu însăși. Părăsește-l. Vino cu mine.

Chiar avea tupeu! Deja ea făcuse alegerea! Nu putea să-și părăsească fratele în mijlocul ceremoniei de legătură – în fața întregii Adunări! Aveau să facă glume pe seama asta secole de-a rândul. Cu cine credea el că vorbește? Zâmbea cumva superior, din colțul gurii? Exact asta făcea! Știa că o va pune pe jar. Ei bine, îi va arăta ea lui. Îl va înfrunța și-l va face să-și fi dorit să... nu fi...

Ce era în capul ei? Kingsley era aici. Indiferent de ceea ce spusese, acțiunile valorau cât o mie de cuvinte. Trebuia să fie la Paris, dar era aici în biserică, la ceremonie, pentru că poate, doar poate, simțea ceva pentru ea, ceva real și adevărat și minunat, ceva ce nu putea fi negat, oricât ar fi glumit el despre asta.

Poate că era aici pentru că o iubea.

Hai să terminăm cu asta odată! trimise Jack.

Jack avea s-o iubească odată ce vor fi uniți. Însă doar din datorie. Doar pentru că legătura îl va obliga.

Mimi îi susținu privirea lui Kingsley.

Nu pot...

Șaizeci.

Bliss.

Ce făcea Mimi? De ce se oprise în mijlocul culoarului spre altar? La cine se uita? Kingsley Martin? Bliss nu-l mai văzuse pe Kingsley de la proces...

Ciudat că se afla aici pentru ceremonia de legătură. Nu era Venator sau așa ceva?

Martin!

O imagine îi apăru în minte. Un băiat slab, bolnăvicios și fragil, mergând pe urmele vărului său mai mare, mai puternic și mai deștept. Un băiat care îl adora pe eroul copilăriei sale, Gaius al lui, protectorul și cel mai bun prieten al său.

Gemellus.

Bliss văzu: împăratul Caligula preluând tronul, cu vărul său mai tânăr și mai plăpând alături. Tiberius Gemellus. Adevăratul moștenitor. Dar în inima lui Gemellus nu exista invidie. Doar adorație. Îl iubea foarte mult. Ar fi făcut absolut orice i-ar fi poruncit împăratul. Chiar și să se lase corupt.

Ea îi văzu: Caligula bând sângele lui Gemellus, iar acesta transformându-se dintr-un băiat bolnăvicios într-unul puternic. Mai puternic decât visase el vreodată; mai rapid și mai viguros, întreaga ființă transformată. Iar apoi disperarea... agonia unui suflet eliberat... strigătele celor mulți în sângele nemuritor, și apoi penitența în fața lui Mihail... și iertarea... și o misiune.

Și brusc, totul începu să aibă sens. Cuvintele Vizitatorului se succedau atât de repede, încât Bliss nu înțelegea ce spunea.

Normal. Gemellus. Normal! Mihailafostextremdeviclean. Săaiâncredereânelșaiâncredereâintr-untrădător. Trebuieșălovimacum. Acum. Acum. Acum.

Biserica neterminată! Conform legilor sacre, o biserică trebuie să fie finalizată înainte de a fi târnosită. Normal. Unde să ascunzi mai bine poarta decât într-un loc sacru, care de fapt nu e deloc sacru? O biserică în care putea intra chiar și un Sânge Argintiu?

Fără să știe ce face, Bliss urlă cu o voce mai întunecată decât toate hăurile iadului.

Croatan! La mine! Țsta e destinul nostru! Poarta Timpului este aici! Ridicați-vă, demoni întunecați ai adâncurilor! Ridicați-vă și treziți-vă, a venit timpul vostru!

Și brusc totul fu învăluit în ceață, în timp ce Sânge Argintiu intrau în biserică - singura biserică din întregul univers în care puteau intra - și îl împresurau pe Kingsley, acoperindu-l cu o ceață argintie, groasă și impenetrabilă.

Bezna se lăsă peste biserică în care răsunau râsetele lor înnebunite și agonizante.

— Fata! Nu uita fata! strigă o voce răgușită.

Bliss întoarse capul. Schuyler alerga pe culoar ca să-l ajute pe Kingsley, în timp ce Adunarea rămăsese stană de piatră, șocată. Era ca și cum Schuyler s-ar fi mișcat cu încetinitorul printr-o mulțime nemișcată.

— Nu! Schuyler! Stai deoparte! țipă Bliss, repezindu-se să-și salveze prietena din ghearele demonului.

Dar Leviathan ajunse acolo înaintea ei.

Șaizeci și unu.

Schuyler.

Era în glom și cădea la nesfârșit. Demonul o ținea strâns și o ducea în adâncuri. Jos, în cel mai afund punct al centrului lumii amurgului. Când Schuyler putu în sfârșit să deschidă ochii, văzu că e înlănțuită de un fel de poartă, iar de-o parte și de alta erau doi bărbați. Într-una din părți era un bărbat frumos, într-un costum alb. Îl recunoscuse imediat. Lucifer, fostul Prinț al Raiului, Fiul Zorilor. Nu crezuse vreodată că un bărbat poate fi așa de frumos; frumusețea lui era atât de uluitoare, că era aproape dureros să-l privești. Ca un cuțit care tăia adânc în piele, frumusețea pretindea și un preț celor care îl priveau, înțelese diferența dintre el și falsa imagine de pe Corcovado. Adevăratul Fiu al Zorilor strălucea cu o lumină incandescentă ineluctabilă.

Stătea pe un drum de lavă topită, pe care pietrele sfârâiau și eliberau aburi, iar Schuyler își dădu seama: asta era Calea Morților. Stăteau în fața Porții Timpului, iar Lucifer era în spatele ei.

Pe partea ei stătea Leviathanul, ucigașul bunicului ei. Un demon acoperit cu o mantie, cu glugă pe cap, astfel încât Schuyler îi zări fugitiv pielea calcifiată și ochii de tăciune strălucitori. Ar fi trebuit să-i fie teamă, dar în loc de frică simți doar furie criminală. Nu știa cum, dar avea să scape de aici și avea să se răzbune. Suna absurd și patetic, dar Schuyler știa că atâta timp cât era în viață, cât mai avea suflare, avea să facă tot ce-i stătea în putință pentru a lupta cu prezența albă luminoasă din fața ei, care la suprafață era la fel de frumoasă ca soarele, dar în interior, sufletul său nemuritor era urât ca o grămadă de viermi putreziți.

Apoi Schuyler văzu că mai aduseseră pe cineva în acest loc întunecat al umbrelor: un al treilea bărbat, care zăcea sub piciorul Leviathanului.

Kingsley Martin gemu.

— Gemellus. Normal. Ar fi trebuit să-mi dau seama, zise Lucifer.

Vocea lui era blândă, hipnotică și poruncitoare. Ca a unui star de cinema.

Kingsley clipi din ochi, îi deschise și tuși.

— Dar nu ți-ai dat. Mult timp. Mă bucur să te revăd, vere. Te deranjează, te rog, să-i spui imbecilului de frate-tău să-mi dea drumul? Mă simt cam inconfortabil aici.

Drept răspuns, Leviathanul îl lovi violent în coaste. Kingsley icni și se înecă, iar Schuyler tresări.

— Spune-mi, Gemellus, ești încă în lesa neprihăniților? Încă răspunzi la poruncile lui Mihail? Deși eu sunt cel care te-a făcut cine ești azi. Eu am fost cel care ți-a arătat cât de puternici putem fi când bem sângele nemuritor al semenilor noștri.

Lucifer se rezemă de poartă, uitându-se printre zăbrele, ca un animal într-o cușcă.

— Habar n-am avut... Nu știam ce-mi oferi, șopti Kingsley. Eram doar un puști. Ceilalți pe care i-am luat - sunt încă în mine. Îi aud. Trăiesc cu suferința lor. Este... de nesuportat.

— Erai cel mai slab dintre noi! O rușine pentru vampiri! Erai un nimic! Ţuieră Lucifer.

— Și acum sunt mai rău decât nimic, răspuse Kingsley.

— Păcat că asta crezi. Niciodată nu ai înțeles amploarea ambițiilor mele, oftă Lucifer. Deși trebuie să recunosc că mutarea porții de sub Lutetia a fost o mișcare deșteaptă. Și ai lăsat intersecția acolo drept capcană.

— Drăguț, nu? Aia a fost ideea mea, zâmbi Kingsley superior.

— Mă gândeam eu, dădu Lucifer satisfăcut din cap. Mihail avea nevoie de propriul său mincinos pentru a crea o înșelăciune potrivită. Un diavol care să gândească precum un diavol.

Kingsley chicoti.

— Mereu te-ai priceput la cuvinte.

Lucifer primi complimentul plecându-și capul.

— După cum bine știi, aștept de foarte mult timp asta. Și, în sfârșit, uite și poarta! S-o deschidem?

Schuyler realizează ce se întâmplă. Așa cum îi spusese Allegra, poarta era impregnată de puteri divine. Puterea îngerilor. Îl ținea pe Lucifer și răutatea lui departe de Pământ. Cu ajutorul ei, Fiul Zorilor era încarcerat sub pământ. Dar odată deschisă...

Kingsley izbucni în râs.

— Știi că fiecare poartă cere o viață inocentă. Eu sunt departe de a fi inocent.

— Ah, evident. Dar avem una, zise Lucifer, iar Schuyler îl văzu pe Kingsley cum ridică privirea și o vede legată de poartă.

El rămase împietrit și amuți.

Atunci Schuyler înțelese de ce se afla ea acolo.

Ea era sacrificiul.

Șaizeci și doi.

Mimi.

Mimi rămase blocată în mijlocul culoarului, în timp ce în jurul ei era numai panică și haos. Auzi pe cineva țipând undeva, departe. Ce se întâmplase? Unde era Kingsley?

Apoi Jack apăru lângă ea, apucând-o de cot.

— Croatan! În glom! Acum! Urmează-mă!

Slavă Domnului că în glom nu purta rochia aia stupidă de la ceremonie. Era mult mai ușor să alerge fără ea. Fratele ei geamăn zbura ca fulgerul prin întuneric, iar Mimi îl urma îndeaproape.

— Unde sunt? întrebă ea.

— Au luat-o pe Schuyler și au dus-o la zona de frontieră, la poartă! zise el în timp ce alerga mai departe și mai repede înspre abisul întunecat, acolo unde exista doar o potecă de foc, iar memoria și timpul erau inexistente.

Schuyler fusese la ceremonia ei de legătură! Ce căutase acolo? Toată chestia asta probabil era vina ei! la stai...

— Știi despre porți? întrebă ea. Despre ordin?

— Da, răspuse Jack. Charles mi-a spus. Bănuia că după ce Leviathanul va fi eliberat, cei cu Sânge Argintiu vor căuta poarta din Lutetia.

— Iar el, în schimb, i-a condus spre intersecție, zise Mimi, punând cap la cap ce-i povestise Kingsley cu ce-i spunea acum Jack.

— Exact.

— Dar nu prea i-a reușit, nu-i așa? remarcă Mimi.
Nimeni nu obținuse ce dorise în Paris.

— Nici lor, nici nouă, zise Jack, cu o față serioasă.

Cei cu Sânge Argintiu nu reușiseră să deschidă poarta, iar Charles nu reușise să-i prindă în capcană, așa că acum, cel mai probabil, Charles era el însuși prizonier în intersecție.

Ajunseră la poartă. Era exact cum o descriesese Kingsley: avea aproape patru metri, sudată adânc în scoarța pământului. Mimi știa că asta era doar manifestarea sa fizică în glom, ceva ce doar ei puteau vedea. Adevărata barieră, care îi ținea departe pe cei cu Sânge Argintiu, consta în spiritul lui Mihail și protecția oferită de el. Dar unde era Kingsley? Mimi nu-l vedea – era doar Lucifer, care stătea dincolo de zăbrelele de fier. Fătucă aia stupidă, Van Alen, era legată de poartă, lângă el.

Când îi văzu apărând, fostul lor comandant zâmbi.

— Azrael, Abaddon! Drăguț din partea voastră că ați venit lângă noi!

Mimi trebui să își reprime impulsul de a îngenunchea, în fața ei stătea Fiul Zorilor. Adevăratul lor prinț. Cât de minunat, cât de magnific arăta! Mimi își aminti cum îi urmase fiecare poruncă, cum toți trei, împreună, cuceriseră Raiul și Pământul în numele Celui Atotputernic.

Cât de glorioase fuseseră victoriile lor! Cât de frumoși erau toți, plini de strălucire, avântându-se spre soare! Cum îi putea blama cineva pentru că se bucurau de propria lor frumusețe și glorie? Cum îi putea blama cineva pentru că gândiseră că gloria e a lor?

Dar nu – era vina lui că erau blocați aici; vina lui că fuseseră blestemați să trăiască pe Pământ. Paradisul era doar o amintire ștearsă, aproape un mit – chiar și pentru ei – lipsiți pe vecie de căldura și dragostea Atotputernicului. Asta dacă nu...

Încercaseră... Schimbaseră taberele în ultimul moment, alegându-l pe prostănacul ăla de Mihail în defavoarea generalului lor. Dar fusese prea târziu... Prea târziu, chiar pe atunci, la începuturile lumii, când ea era încă tânără...

— Dă-i drumul! strigă Jack. Acum, șarpe!

Mimi se uită la fratele ei. Nu-l mai văzuse niciodată atât de furios, atât de pornit pe distrugere. Luptaseră umăr la umăr în armata lui Lucifer o dată, iar de atunci luptaseră numai împotriva lui.

Jack sări peste poartă cu sabia în flăcări. Pentru a-și salva dragostea și a-și înfrânge dușmanul.

Fără nici o ezitare, Mimi îl urmă în luptă.

Șaizeci și trei.

Schuyler.

Când Schuyler îi văzu pe gemenii Forțe, nu-i recunoscă la început. Străluceau la fel de puternic ca Lucifer și arătau la fel ca el. Pentru o clipă, i se păru că în fața ei avea trei îngerii cerești, minunați, incognoscibili și la fel de îndepărtați precum zeii. Schuyler nu era sigură dacă aveau de gând să se

lupte cu Lucifer sau să i se închine. Mimi cu siguranță părea fermecată. Apoi Jack sărise peste poartă și ea își dădu seama că va fi o luptă până la moarte.

Într-o clipită, Lucifer luă forma unui dragon de argint care sufla flăcări purpurii. Jack se transformase și el în Abbadon, cu ciocanul primitiv deasupra capului.

Dragonul argintiu și bestia întunecată zburară unul către celălalt, încleștați într-o luptă furioasă de gheare contra gheare, foc contra foc, rostogolindu-se, lovindu-se și scuipând venin și fiere. Dragonul fu zdrobit de poartă, dar, într-o secundă, avu bestia în gheare. Dar aceasta reuși să se elibereze din strânsoare și îl lovi.

Apoi deveniră din nou oameni: prințul alb contra cavalerului întunecat, săbiile lor dând naștere unei ploii de scânteii, Jack parând toate loviturile lui Lucifer, până când, cu un atac frenetic, îl încolți pe Lucifer cu spatele la poartă.

— Dă-i drumul! porunci Jack, cu un mârâit criminal.

— De ce? E tovarășa ta de joacă? Seamănă mult cu mama ei, nu-i așa? Mereu ai avut o pasiune oarbă pentru Allegra, zâmbi Lucifer. Abbadon, o să te înveți minte vreodată? Fiicele Neprihănirii nu sunt pentru cei ca tine.

— Fă-o!

— Nu! și Lucifer dispăru într-o ceață argintie.

Înainte ca Jack să poată face vreo mișcare, Leviathan, demonul tăcut și cu glugă pe creștet, reapăru cu sabia lui neagră strălucitoare. Aceași sabie care îl ucisese pe Lawrence pe Corcovado, și o înfipse acum, rapid și pe tăcute, în spatele lui Jack.

Schuyler urlă în timp ce-l privea pe Jack înecându-se, prăbușindu-se la pământ. Apoi Lucifer apăru iarăși în fața ei și, de data asta, ea văzu cum îi lucesc colții în beznă ca niște cuțite. Venea după ea. O va lua în propria lui conștiință, să trăiască un milion de vieți prizonieră în întunericul care era în sufletul său distrus.

Apoi, dintr-odată, ceva se interpuse între ei – ceva ce urla precum ielele – ceva care veni într-un foșnet teribil de aripi, iar demonul își slăbi strânsoarea.

Schuyler era liberă.

Șaizeci și patru.

Mimi.

În beznă din glom, Mimi își descătușă puterile depline. Se transforma, simțea cum îi cresc aripile, coarnele, care se curbau deasupra frunții. Aceasta era adevărata ei formă, a teribilului Azrael, Îngerul Morții. Acestea erau aripile Apocalipsei, vestitoarele Hadesului, ale durerii și distrugerii. Toate acestea erau cuprinse în sufletul și ființa ei.

Cu toată puterea, se aruncă asupra Fiului Zorilor, țintuindu-l de stâncă neagră, dar ghearele ei nu găsiră nici un punct de sprijin, prin urmare, curând, tot ce strângea în brațe era doar o grămadă de praf. Lucifer nu avea să se dea prins așa ușor. Dar Schuyler era liberă. Îți eram datoare, Schuyler Van Alen. Acum suntem chit, gândi Mimi.

— Nu e rău, Force!

Ea se întoarse.

În spatele porții, Kingsley și Leviathanul erau prinși într-o încleștare fără ieșire. Demonul avea sabia la gâtul lui Kingsley, iar Kingsley direcționase vârful spadei către inima demonului. Mimi văzu că niciunul nu dădea înapoi. Dar dacă...

— Stai acolo unde ești, Force, zise Kingsley încet.

Fața lui frumoasă se întoarse înspre ea dincolo de zăbrelele de fier.

— Nu mai face nici un pas!

— De ce? Ce-ai de gând să faci? strigă Mimi, deși știa deja.

Putea vedea aura albă care începuse să-l înconjoare. Chema o subvertio, dând formă unei găuri albe a morții.

— Voi distruge calea, spuse Kingsley. E singura scăpare.

— Nu face asta! strigă Mimi cu ochii în lacrimi.

Kingsley o privi cu tandrețe profundă.

— Nu plânge pentru mine, Azrael. Nu-ți irosi lacrimile. Ai făcut alegerea. Iar asta e alegerea mea. Sacrificiul se pare că e destinul meu. Cam ironic, având în vedere că eu sunt un egoist, nu? Pe vremuri, mereu îmi ziceau că sunt slab... dar poate că și slăbiciunea e un fel de tărie.

Mimi își lipi fața de zăbrelele de fier, încercând să ajungă cât mai aproape de el.

Nu suporta ideea ca el să plece fără să știe ce fusese ea pe cale să facă - plănuse să-l părăsească pe Jack pentru a putea fi cu el. Intenționase să se lepede de legătură și să-și nege destinul. Nu pot, avea de gând să spună. Nu pot face asta. Vin cu tine.

— Kingsley eu...

Kingsley zâmbi din colțul gurii. Fără alte cuvinte, el chemă întunericul alb - subvertio - o vrajă care desfăcea ceea ce nu putea fi desfăcut, care distrugea ceea ce nu putea fi distrus.

Se auzi un huruit profund, se simți o trepidație, precum la cel mai puternic cutremur, și poarta de fier se prăbuși, iar calea începu să se topească. Demonul țipă, iar Kingsley, în tot acest timp, o privea pe Mimi direct în ochi.

Azrael...

Într-o clipă, pieriră. Calea, poarta, demonul și Sângele Argintiu.

Kingsley dispăruse. Încătușat în lad, pe vecie.

Mimi se prăbuși la pământ, simțind cum inima i se sparge în mii de bucățele.

Șaizeci și cinci.

Schuyler.

Reușise. Îl adusese pe Jack afară din glom. Erau înapoi în biserică, zăcând pe jos, unul lângă altul. Ea tuși, scuipând un praf negru, toxic. Era plină de funingine ca un coșar. Se întrebă dacă asta era o consecință a ceea ce se întâmplase în glom, sau făcea parte din ceața eliberată de cei cu Sânge Argintiu în timpul atacului de la biserică.

— Jack... Jack... șopti ea, târându-se aproape de el.

El sângera din rana din spate... Sabia demonului era coruptă. Era înmuiată în focul negru. Jack era pe moarte. Țsta era coșmarul care o chinase luni de zile... aceeași disperare care o năpădea acum. Țl pierdea.

Țl întoarse pe-o parte pentru a-l putea lua în brațe. Lacrimile îi cădeau pe obrazii lui. Dar el n-o putea auzi.

— Are nevoie de Caerimonia, de Sânge Roșu, zise o voce din cealaltă parte a bisericii. Este otravă pentru Croatan și va anula focul negru. Avem nevoie de o ființă umană.

Mimi Force încă mai purta rochia de ceremonie, dar, la fel ca Schuyler, era plină de funingine, cu fața zgâriată și ochii roșii. Se apropie încet de Schuyler.

— Știu că o să mergă. Kingsley mi-a spus, zise ea și ieși din biserică pentru a găsi o ființă umană care l-ar fi putut salva pe fratele ei.

Dar n-aveau timp. N-aveau timp nici pentru a folosi Chemarea. Apoi Schuyler își dădu seama...

— Eu sunt ființă umană, zise ea. Sunt metisă.

Jumătate din ea era vampir, dar cealaltă jumătate era ființă muritoare, slabă, dar care deborda de viață - viața de care aveau atâta nevoie vampirii. Această parte a ei, această jumătate a inimii avea să-i salveze dragostea.

— Jack, ascultă-mă! șopti ea, aplecându-se. Ascultă-mă... trebuie să bei... trebuie să bei din mine.

Jack deschise încet ochii și se uită fix la ea.

— Ești sigură? șopti el.

— Da, trebuie. E singura opțiune.

Schuyler știa că Mimi nu mințise. Și ce spunea ea avea sens: ceva atât de slab precum o ființă umană trebuia să aibă și atâta viață - pentru că exact ăsta era rolul sângelui. Dădea viață.

Jack respiră cu dificultate.

— Dar aș putea să te rănesc... Riscul e prea mare. Corupția... Aș putea fi tentat să...

Să bei din sângele unui alt vampir era o violare gravă a Codului. Asta făceau cei cu Sânge Argintiu victimelor lor. Dacă Jack își pierdea controlul, amândoi erauamnați.

— Am încredere în tine, zise Schuyler, culcându-se lângă el, în timp ce el se ridică și îi puse un braț sub cap.

— Nu vreau să te rănesc, șopti el, cu colții albi și ascuțiți ca o lamă.

— Te rog, Jack, zise Schuyler, închizând ochii. Fă-o, acum!

Drept răspuns, Jack își înfipse colții la baza gâtului ei, iar Schuyler își mușcă buza de durere la intruziunea neașteptată. Nu crezuse s-o doară așa de rău - asta simțeau ființele umane? Această senzație amețitoare, neasemuită, de dulce ușurare și durere acută, în timp ce un vampir le suga seva vieții? Nu se simțise niciodată atât de apropiată de Jack. Era ca și cum el i-ar fi atins fiecare fibră intimă, ca și cum sufletele lor se întrepătrundeau în acest schimb de sânge, ca și cum el ar fi aflat fiecare secret al ei, ca și cum îi cunoștea fiecare părticică... o gusta și o savura din plin...

Schuyler leșină...

Întunecat și minunat și desăvârșit... atât de dulce... atât de dulce... atât de dulce...

Șaizeci și șase.

Bliss.

Vizitatorul se reîntorsese. Părea maniac, isteric, lătra niște ordine pe care ea nu le înțelegea. Bliss era amețită. Demonul o lăsase inconștientă când încercase s-o ajute pe Schuyler, iar acum tâmplele îi zvâcneau. TREZEȘTE-TE, COPILA! DU-TE! ASTA E ȘANSA TA!

Ce... ce voia? Ce se întâmpla? Se uită de jur împrejur. În mijlocul culoarului bisericii, Schuyler îl ținea pe Jack în brațe, ca în Pieta, sculptura lui Michelangelo.

Se clătină pe picioare, cu buchetul încă în mână. Ce făcea Schuyler cu Jack Force? Jack trebuia să fie unit cu Mimi. Dar nu, Schuyler nu respectase niciodată regulile. Codul Vampirilor nu i se aplica și ei. Cum o numise Vizitatorul? Egoistă. Cu nimic ieșită din comun. O falsă prietenă.

Bliss se simți pierdută și singură. Poate că Vizitatorul avea dreptate. Poate că ea însăși era singura persoană în care putea să aibă încredere. Mama ei nici nu se obosise să o aștepte, s-o vadă, să-i vorbească fiicei care avea nevoie de ea atât de mult. Iar în ceea ce-l privește pe Dylan, poate că și el era fals – chiar dispăruse cu adevărat? Chiar era ținut prizonier undeva? În trecut reușise să spargă barierele – acum ce-l împiedica?

Dar pe ea n-o oprea nimic.

Poate că Vizitatorul avea dreptate. Nu mai putea gândi, nu mai putea vedea bine. Tot ce știa era că obosise să tot audă acea voce în capul ei. Era atât de obosită să tot lupte.

Fă-o!

FĂ-O!

UCIDE-O!

Atât de obosită să opună rezistență și să fie bună... Și poate că dacă făcea ceea ce dorea el, atunci n-ar mai fi torturat-o. Poate că dacă făcea ceea ce dorea el, ar fi avut și ea pace, în sfârșit...

Bliss se îndreaptă spre locul unde era Schuyler și scoase bucățița de sticlă din buchet.

Șaizeci și șapte.

Schuyler

— O să te faci bine, murmură Schuyler.

Jack adormise la ea în brațe. Știa că va supraviețui. Simțea asta. Sângele ei avea să-l salveze. Era singurul lucru care-l putea salva. Îi va readuce viața în trup și va elimina focul negru din spada Leviathanului.

Se uită prin biserica pustie. Mimi nu se întorsese încă. Fosta ei dușmancă păruse devastată și pierdută. Ceva se întâmplase acolo jos, în glom.

Schuyler îl îmbrățișă pe Jack mai strâns și chiar atunci auzi niște pași. Cineva se îndrepta spre ea, iar curând își făcu apariția chiar în fața ei.

— Bliss, ce faci? strigă Schuyler.

Prietena ei arăta ca o vrăjitoare, cu părul roșcat ciufulit și rochia neagră ruptă, ținând în mână ceva strălucitor și amenințător.

— Îmi pare rău, Schuyler, îmi pare tare rău, suspină Bliss.

Schuyler îl mută pe Jack pentru ca el să fie în siguranță. Se ridică în picioare și îl acoperi protectoare.

— Bliss, pune jos spada aia.

— Nu pot... trebuie s-o fac, scânci Bliss. Îmi pare rău, dar sunt nevoită.

— Ce vrei să spui? Ce se întâmplă? Ce ți s-a întâmplat?

— Tatăl meu... e în mintea mea. Îmi spune lucruri. Spune că trebuie să fac asta, sau n-o să-l mai văd pe Dylan niciodată.

— Tatăl tău? întrebă Schuyler.

Dar deja știa răspunsul la această întrebare. Ce-i spusese Cordelia la un moment dat? Ne temem că una dintre străvechile familii îl adăpostește pe însuși Prințul întunecat. Nu știm cum și nu știm cine, dar bănuim că această trădare are loc la cel mai înalt nivel al Conclavului. Bliss Llewellyn fusese Sângele Argintiu în tot acest timp. Bliss îl avea în ea pe Lucifer. Apoi Schuyler își aminti ceva ce-i spusese Lawrence: Sora ta ne va aduce moartea. Bliss era sora ei neștiută. Bliss se născuse pentru a o ucide.

— Nu, Bliss, nu trebuie... eu te pot ajuta. Putem să facem ceva în privința asta. Nu trebuie să faci ce-ți spune el.

Bliss nu răspunse. În schimb, se năpusti asupra lui Schuyler, care se feri la timp. Dar Bliss prinse tivul fusteii lui Schuyler și o trase în jos. Schuyler simțea tăișul lamei care se apropia de pieptul ei. Asta era... Jack își riscase viața pentru a o salva pe ea, iar ea și-o riscase pentru el... dar toate erau în van. Cum de nu-și dăduse seama?

— Bliss! Te rog! Nu face asta!

Bliss ridică lama deasupra inimii lui Schuyler, la câțiva milimetri depărtare de pieptul ei, dar în ultimul moment ezită.

— Îmi pare rău, îmi pare așa de rău! strigă Bliss, eliberându-și prietena, cu lacrimile șiroindu-i pe obraji.

— Bliss, oprește-te! Ce faci? țipă Schuyler. Nu!

Cu o lovitură puternică, Bliss își înfipse spada arhanghelului adânc în inimă, spărgând sticla într-un milion de bucățele și luându-și viața.

Șaizeci și opt.

Mimi.

Adunarea fierbea de mânie. Forsyth Llewellyn dispăruse. Răpit de Croatan? Sau chiar el era Croatan? În cine să mai aibă încredere? Mimi se întrebă de ce ținuse el morțiș să aibă loc ceremonia ei de legătură. Fusese de dragul Adunării, sau era vorba de altceva? El știuse ce se afla ascuns sub biserică? Între timp, Conclavul era într-un haos complet. Asta era sfârșitul - cei cu Sânge Argintiu în biserică! La o ceremonie de legătură! Era o nebunie, era de neiertat. Trebuiau să aibă loc întruniri în care să se discute ce era de făcut. Din ce în ce mai multe întruniri și anchete, și nici o decizie luată. Mimi înțelese că Adunarea avea nevoie mai mult ca niciodată de ea și de Jack. Mai mult chiar decât ieri.

Biserica scăpase intactă, cu excepția unui praf fin, negru, care acoperea fiecare centimetru. Când Mimi intră în biserică în zorii dimineții următoare, se bucură într-un fel că ea și Jack aveau să fie singuri, de data asta, la ceremonie.

Pentru că legătura nu însemna doar bunăstarea lor, ci și supraviețuirea semenilor lor. Era datoria lor.

Purta un tricou simplu și blugi. Acum nu mai erau fotografi mondeni și nici oaspeți de seamă. Avea să fie exact ca în vremurile de început ale Romei. Nu vor exista martori, dar nici nu aveau nevoie de ei. Tot ce trebuiau să facă era să pronunțe cuvintele unul în fața celuilalt.

Asta era soarta și drumul lor.

Merse în fața altarului și aprinse o lumânare. Jack nu va mai întârzia mult. Veniseră împreună cu un taxi spre biserică, dar el o rugase să-l aștepte înăuntru, până dădea un telefon.

Dar pe măsură ce minutele treceau și Jack nu intra pe ușă, Mimi își dădu într-un sfârșit seama. Jack nu va intra niciodată pe ușă. O mințise din nou, pentru că nu era demn de ea. N-avea să fie niciodată.

Spre deosebire de... dar nu-i putu pronunța numele cu voce tare. Kingsley. Tot ceea ce ar fi putut fi îi trecu acum lui Mimi prin minte ca un fulger: ei doi vânând Sânge Argintiu împreună... o viață plină de pericole și aventură... o șansă să fie din nou ea însăși...

Telefonul îi vibră. Era un mesaj de la fratele ei. Conținea trei cuvinte.

ÎMI PARE RĂU.

Mimi suflă în lumânare. Nu mai avea nevoie de ea. Așa deci. Avusese dreptate. Jack o abandonase pentru a fi împreună cu metisa. El nu avea să onoreze legătura lor divină. Nu avea să-și facă datoria. Ea își sacrificase dragostea ei, dar el nu făcuse același lucru cu a lui. El se lepădase de destinul său – provocase soarta, moartea, se răsculase împotriva legilor Raiului și legilor legăturii de sânge.

Nu avea să-l ierte niciodată pentru asta. Ar fi putut și ea să plece la Paris când Kingsley o rugase să vină cu el. Și ea ar fi putut alege fericirea. Dar n-o făcuse. Luase decizia prea târziu.

Iar acum era singură.

Codul Vampirilor decreta că oricine încălca Legea Sacră era condamnat la moarte, la arderea sângelui. Charles refuzase s-o supună pe Allegra acestei pedepse. Dar Mimi era din alt aluat.

Ieși din biserică, știind că dacă avea să-l mai vadă pe Jack vreodată, va trebui să-l ucidă.

Șaizeci și nouă.

Bliss.

Când Bliss se trezi a doua zi după ceremonia lui Mimi, era culcată într-un pat confortabil, sub o pătură croită din petice. În fața ei stătea o femeie obișnuită, cu obraji rumeni și o expresie întrebătoare pe față, care purta un pulover de cașmir uzat și o fustă de lână în carouri.

— Domnișoara Murray? întrebă Bliss.

Ce căuta profesoara ei de istorie lângă ea?

— Ai avut o perioadă grea, scumpo. Ia-o încet, nu te stresa.

Camera era micuță și confortabilă, și Bliss își dădu seama că de fapt asta era întregul apartament. Nu mai fusese niciodată într-un spațiu atât de îngust. Era, practic, de mărimea unui dulap. Era spațiu pentru un pat și o sobă și nimic altceva. Dacă Bliss ar fi încercat să facă un efort, ar fi putut să gătească cina în timp ce sta întinsă în pat. Dar, deși era mic, era călduros și confortabil.

— Ce caut...? Ce s-a întâmplat? Unde e...?

— Șșș, zise domnișoara Murray cu un deget la gură. Trebuie să te odihnești. Va veni și ea curând. Vrea să-ți vorbească.

— Cine...?

O femeie apăru de nicăieri. Avea părul blond și ochii verzi, și era îmbrăcată în veșminte albe care străluceau ușor cu o lumină albă și pură. Imediat cum o văzu, Bliss știu.

— Allegra, șopti ea. Tu ești, nu-i așa? Unde sunt? Am murit?

Allegra Van Alen zâmbi senină. Părea mult mai în vârstă decât își aducea Bliss aminte. Femeia de pe patul de spital păruse înghețată în timp, dar această Allegra care stătea dinaintea ei avea riduri pe față și mâinile zbârcite. În părul blond se vedeau fire albe. Dar era încă foarte frumoasă. Văzând-o, lui Bliss îi veni să plângă.

— Vino, zise Allegra, deschizând brațele. Vino la mine, fata mea.

— Deci e adevărat, șopti Bliss. Sunt fiica ta.

— Îmi pare rău că nu am fost alături de tine, dar existența ta mi-a fost ascunsă, zise ea cu tristețe în voce.

— Cum? De ce?

— Nu demult, ai venit să mă vizitezi.

— Da, dădu Bliss din cap.

Își aminti de acea vizită pe furiș la spital, în timp ce Allegra stătea nemișcată în patul ei.

— Când ai venit, am simțit o prezență pe care n-o mai simțisem de mult timp. Mi-a fost foarte teamă și eram foarte furioasă. Am țipat. Cred că m-a auzit tot spitalul. Dar acum înțeleg că Charles și Lawrence au făcut ceea ce au crezut ei că era mai bine. Au făcut asta din dragoste, iar uneori dragostea te face să-ți pierzi capul... să faci lucruri impardonabile. Dar nu știu dacă-i pot ierta pentru ceea ce au încercat să facă cu tine, zise Allegra încet.

Bliss strânse din pumni pe sub pătură. Avea o mamă, dar îi fusese răpită.

— Deci Lucifer nu m-a mințit, zise ea rece.

Avea sentimente contradictorii și se simțea torturată.

— Nu, nu te-a mințit. Ești a noastră.

— Dar cum... cum... tu erai unită cu Mihail.

Allegra dădu din cap.

— Da. E o poveste lungă și dureroasă. Dar să știi că te-am făcut împreună. Din dragoste.

— Unde ești? Ești aici? Ești cu adevărat aici?

— Sunt în interiorul tău. Nu am găsit legătura decât abia acum. Așa cum i-am spus și surorii tale, voi fi mereu cu tine.

— Bine, zise Bliss, reținându-și lacrimile.

— Ai observat ceva diferit la tine? Întrebă Allegra.

— Ce anume?

N-avea habar despre ce vorbea Allegra - până când se gândi mai bine. Era liniște. Era singură în trupul său. Vocile dispăruseră. Apăsarea - acele suflete nenumărate care trăiau în interiorul ei - dispăruseră. Și cel mai important, Vizitatorul dispăruse și el.

— Sabia lui Mihail a retezat legătura ta de sânge cu Lucifer. Tatăl tău te folosea ca o unealtă pentru a trece de hotarul care-l ține prizonier, în lumea subterană.

— Deci eu nu am murit. Dar tatăl meu e mort în mine, zise Bliss, copleșită de ușurare.

Avea din nou propria ei viață. Reușise - se omorâse, așa cum doar ea și Dylan știuseră că asta era misiunea ei. Reușise...

Apoi, ca și cum l-ar fi chemat de nicăieri, Dylan apăru lângă Allegra.

— Sunt mândru de tine, Bliss, spuse el. Sabia lui Mihail a eliberat sufletele care erau prizonierele sângelui tău. Tu le-ai redat libertatea. Tu m-ai eliberat.

— Dar acum n-o să te mai văd niciodată, nu-i așa? Întrebă ea.

Dylan zâmbi.

— E puțin probabil, dar niciodată să nu spui niciodată.

— Mi-ar plăcea să nu pleci. Îmi va fi tare dor de tine, zise Bliss.

— Și mie îmi va fi dor de tine.

Dylan întinse mâna în aer, iar Bliss făcu la fel. Doar că de data asta, în loc să simtă aerul rece, ea îi simți căldura mâinii. Se uită la Allegra. Într-un fel sau altul, știu că mama ei reușise să facă toate astea posibile. Dylan se aplecă și ea simți cum buzele lui catifelate și ispititoare o sărută tandru.

Apoi Dylan dispăru. Dar Bliss nu simți suferință, ci pace interioară. Dylan nu mai era distrus și incomplet. Era din nou întreg.

— Ești vindecată, zise Allegra, dând din cap. Nu mai ești un Sânge Argintiu, spuse ea, iar apoi făcu o pauză. Dar nu mai ești nici vampir.

Bliss rămase uluită. Nu mai era vampir - ce însemna asta? Că era doar o ființă umană?

Acum, ascultă-mă bine. Bliss auzi vocea Allegrăi în mintea ei - în glom. Cu multă vreme în urmă, când lumea era încă la începuturi și căile dintre Rai și Iad erau încă deschise, Lucifer a scos bestiile de sub pământ, Câinii Iadului. Dar alianța lor cu cei de Sânge Argintiu a fost de scurtă durată. Lupii se luptă cu demonii. Au stat alături de cei cu Sânge Albastru pe vremuri de criză. Dar, de-a lungul secolelor, ne-am înstrăinat. Trebuie să-i găsești. Cei cu Sânge Albastru vor avea nevoie de ei în bătălia finală cu cei de Sânge Argintiu. Găsește lupii. Îmblânzește-i. Adu-i înapoi.

De unde să încep?

Nu te-am lăsat singură. Vei avea pe cineva care te va ajuta în această misiune. Cineva care te iubește și va avea grijă de tine în locul meu.

Bliss înțelese. Domnișoara Murray stătea lângă Allegra și nu mai părea profesoara de istorie cu obraji rumeni. În schimb, ochii ei de veniță gri și serioși... și Bliss rămase cu gura căscată.

Jordan?

M-ai cunoscut sub acest nume, odată, dădu din cap profesoara. Dar adevăratul meu nume este...

Sophia.

Exact; bravo!

Domnișoara Murray radia de încântare.

Așa să te strig?

Cred că domnișoara Murray e în regulă pentru început. Deși, dacă vrei, mă poți numi mătușa Jane.

Sabia lui Mihail! Tu ai fost cea care a strecurat-o în buchetul meu. Am dreptate, nu-i așa? întrebă Bliss.

Profesoara nu negă. Știam că o vei folosi așa cum trebuie. Am avut încredere în tine.

Dar dacă nu mai sunt vampir... cum pot să mai fac ceva?

Gândul că era doar o ființă umană o speria. Să trăiești fără acele abilități incredibile date de sângele nemuritor... să fii atât de fragil și slab... și lipsit complet de putere.

Dă-ți silința. Asta e tot ce-ți cer, îi spuse mama ei.

— Unde pleci? întrebă Bliss cu voce tare.

— Undeva unde nu mă poate urma nimeni. Dar nu dispera. Ne vom întâlni din nou, Bliss Llewellyn!

— Allegra, înainte de a pleca... îmi poți spune... care e numele meu? Adică, știu că Mimi e Azrael și Jack e Abbadon. Dar eu nu-mi știu adevăratul nume. Niciodată nu l-am știut. Am vreunul? întrebă Bliss.

— Numele sunt atribuite în Rai. Tatăl tău te-a numit Azazel întunecatului. Dar eu te voi numi Lupus Theliel, îngerul Iubirii, și Mărul-Lupului.

Șaptezeci.

Schuyler.

În drum spre aeroport, Schuyler rămase tăcută.

Era încă extenuată după evenimentele de ieri, dar nu avea timp de odihnă. Documentele pe care le găsisese Oliver, și de care fusese extrem de încântat, erau niște caiete de notițe descoperite de el în fișierele păstrate de Christopher Anderson, Conduitul lui Lawrence.

Cincizeci și cinci de caietele care detaliau tot ce descoperise bunicul ei legat de Moștenirea familiei Van Alen și fiecare pistă posibilă. Păzitorii celei de-a treia porți, Poarta Promisiunii, erau cel mai probabil tot la Florența, unde, de altfel, se duceau și ei acum.

Cu o noapte în urmă, când ajunsese acasă într-un sfârșit, Oliver o aștepta în garsonieră. Când intră pe ușă, Oliver rămase uluit, nevenindu-i să creadă că e vie și stă în fața lui în carne și oase. Era convins că o pierduse pentru totdeauna. Se îmbrățișară cu putere, dar Schuyler era încă prea zăpăcită și amețită de tot ceea ce se întâmplase cu Jack pentru a-i da prea multă atenție lui Oliver.

Îl ascultă când el îi povestește ce se întâmplase cu restul lumii în timpul atacului de la biserică; majoritatea celor cu Sânge Albastru fugiseră să se ascundă în Turnul Force, așa cum fuseseră instruiți de Conclav. Toți erau în siguranță.

Dar pentru cât timp?

Taxiul trase în fața terminalului și Oliver scoase bagajele din mașină. Și el fusese tăcut în drum spre aeroport. Acum se uita foarte insistent la Schuyler, de parcă ar fi încercat să-și întipărească în minte figura ei.

— Ce e? Întrebă Schuyler. Am ceva între dinți? De ce te uiți așa la mine?

— Eu nu merg la Florența, spuse Oliver când taxiul plecă.

— Cum adică nu mergi la Florența...? zise Schuyler, exact când Jack Force intra în terminal.

Cu o zi înainte, Mimi se reîntorsese la biserică și îl luase pe fratele ei. Jack fusese prea slăbit pentru a vorbi când Schuyler îi văzuse cum urcă amândoi într-un taxi. După modul extrem de posesiv în care Mimi îl ținea pe Jack, Schuyler știa că nu aveau nici o șansă să-și spună unul altuia lucrurile pe care voiau să și le spună.

Când se întorsese în biserică, din Mimi dispăruse fata cea distrusă și pierdută. Și Schuyler își dădu seama că lupta pentru inima lui Jack era departe de a se fi terminat. Poate că ea și Jack nu erau sortiți să fie împreună și vor trebui pur și simplu să accepte realitatea. Era îndeajuns că știa că riscaseră totul unul pentru celălalt. Poate că amintirea dragostei lor era tot ce le era permis. Nu știa. Știa doar că are multe de făcut. Și dacă asta însemna că trebuia să-l părăsească pe Jack, atunci nu mai putea face nimic. Trebuia să-și urmeze moștenirea.

Dar când îl zări și se uită unul la altul, își dădu seama că nu va putea niciodată să plece de lângă el. Se însănătoșise; părea obosit, dar și ea era la fel. Trecuseră prin multe în ultimele douăzeci și patru de ore.

Ești aici, trimise ea. Dragostea mea.

N-aș putea fi altundeva.

— Am venit imediat ce am primit mesajul tău, îi zise el lui Oliver.

Oliver îi dădu rucsacul său.

— Avionul vostru pleacă în curând. V-aș sfătui să intrați - durează mult să treci de barierele de securitate. Mai ales pentru zborurile internaționale.

— Tu l-ai sunat? Oliver, ce se întâmplă? Întrebă Schuyler.

— L-am rugat pe Jack să ne întâlnim aici. L-am spus că pleci la Florența. L-am rugat să meargă cu tine.

— Oliver!

— Sky... oprește-te! zise Oliver. Și nu mă întrerupe, pentru că trebuie să-ți spun asta. Știu că tu nu m-ai părăsi niciodată. Știu că tu nu ai fi niciodată în stare să iei această decizie, așa că am decis eu pentru tine. Trebuie să pleci cu el.

Schuyler simți cum ochii i se umplu de lacrimi.

— Ollie...

— Tu nu poți alege pe unul dintre noi. Așa că am ales eu pentru tine. Jack te poate proteja așa cum eu n-o pot face. În viața mea nu m-am simțit mai neajutorat ca ieri, când te-a luat Leviathan... și am știut... am știut că nu puteam fi alături de tine, nu așa cum o poate face el, zise Oliver cu un nod în gât. Prefer să știu că ești întregă, în siguranță și în viață... decât să fii cu mine.

— Oliver...

— Acum plecați! Înainte să mă răzgândesc. Dar știi că am dreptate. Mereu am dreptate, Schuyler!

Niciodată n-o striga Schuyler, decât atunci când era extrem de serios. Sau furios. Sau puțin din amândouă. Nu era deloc ușor pentru el. Nici ei nu-i era ușor să-l asculte.

— Dar tu ce faci? întrebă ea. Te-am însemnat...

Sărutul Sacru însemna că el avea să tânjească după ea pe vecie. Nu-l putea lăsa să trăiască tot restul vieții așa.

— Voi fi bine. Vei vedea. Nu cred în fatalism. Și mă vei suna, nu-i așa? Din când în când? Te pot ajuta în continuare... de aici. Așa cred, cel puțin. Dar știu că așa a fost sortit să se întâmple. O simt... așa era normal... și, cum am zis, nu mă înșel niciodată, zise Oliver, punând biletele în mâinile lui Jack.

Schuyler îl trase pe Oliver aproape și-l îmbrățișă strâns.

— Mulțumesc, șopti ea.

Mulțumesc pentru că mă iubești îndeajuns de mult pentru a-mi da drumul.

— Cu plăcere, răspunse Oliver.

Zâmbi, iar ea știu că el auzise ceea ce nu spusese cu voce tare. Legătura dintre ei - vampir și Conduit - era în sfârșit perfectă.

— La revedere, Ollie!

— Ai grijă de ea, zise Oliver, dând mâna cu Jack. Pentru mine!

Jack dădu din cap și îi scutură mâna lui Oliver cu putere.

— Întotdeauna.

Oliver îi salută pe amândoi, apoi se îndepărtă repede, sărind în primul taxi pe care-l găsi. Schuyler îl privi cum pleacă și simți o durere profundă în inimă... dar inima nu i se frânse. Vor rămâne prieteni. Vor rămâne prieteni mereu. Îl iubea în continuare.

Lângă ea, Jack îi întinse mâna.

Ea o apucă strâns. N-avea să-i mai dea niciodată drumul. Nu în viața asta. Știa ce înseamnă asta. Aveau să riște. Pentru a fi împreună, aveau să se lepede de legătura lui cu Mimi, să renege Codul, să distrugă tot ce le-ar fi stat în cale. Aveau să riște totul pentru dragostea lor. Exact ca mama ei. Exact ca Allegra.

Nimeni n-ar alege viața ta, îi spusese ea mamei sale.

Se înșelase.

Împreună, mână în mână, cei doi intrară în aeroport.

Epilog. Saint-Tropez.

Isabelle de Orléans, acasă la ea, arăta la fel de intimidantă ca și la petrecere. Contesa îi primi la vila ei din Saint-Tropez, pe terasa scăldată în

soare care dădea înspre albastra Mare Mediterană. Era prima lor oprire în drum spre Florența și fusese ideea lui Jack să încerce să realizeze ceea ce Schuyler nu reușise cu câteva luni în urmă.

— Așa deci, sunteți refugiați din tribul lui Mihail, spuse Isabelle cu o voce joasă și gravă. Ce vă face să credeți că vă voi oferi ceea ce-mi cereți? De ce i-ar păsa Adunării europene de doi copii îndărătnici?

— Alteța Voastră, vă înțelegem scepticismul... dar suntem disperați. Fără protecția vampirilor, nu vom putea duce la bun sfârșit marea operă începută de Lawrence Van Alen, zise Jack.

Contesa ridică din sprâncene.

— Deci vă aflați în Europa pentru a-i îndeplini moștenirea?

— Da, Alteța Voastră, dădu Schuyler din cap.

— Atunci de ce n-ați spus așa mai devreme? Întrebă contesa pe un ton aspru, care îi făcu pe cei doi câini care stăteau la ea în poală să scheaune.

Jack și Schuyler schimbă o privire.

— Scuzele noastre, spuse Jack.

— Vă voi da acces la Adunarea europeană și binecuvântarea mea. Cât timp sunteți în interiorul hotarelor noastre, Adunarea din New York nu vă va putea atinge.

— Mulțumim, contesă. Nici nu știți ce înseamnă asta pentru noi, zise Schuyler cu o voce plină de ușurare și recunoștință.

Contesa reflectă.

— Acest război a luat viața celui mai de încredere prieten al meu.

Schuyler dădu din cap. Auzise că trupul adevăratului baron de Coubertin fusese descoperit plutind pe Sena, la câteva săptămâni după atac.

— Ne pare extrem de rău, zise ea.

Știa ce înseamnă să pierzi un Conduit.

Contesa ridică din umeri întristată.

— Știți, am fost mereu prietenă cu Lawrence și Cordelia. Pe Charles însă nu l-am suportat niciodată, oftă contesa. Știu că a trebuit să-l pedepsească pe fratele meu, dar am considerat că pedeapsa a fost mult prea aspră. Cu siguranță exista o modalitate să trăim cu toții în pace fără a recurge la astfel de măsuri severe. Mă rog. Nu mai putem face nimic acum, nu-i așa?

— Fratele dumneavoastră, Alteță? Întrebă Jack.

— Vai, Valerius, m-ai uitat așa repede? zâmbi contesa, dintr-odată sfioasă și pe un ton de flirt. Ah, cât ne-am luptat pentru tine, noi, cele trei surori, atunci când ai ajuns la majorat! Frumosul Valerius! Dar, evident, Agrippina te-a câștigat, așa cum a făcut-o întotdeauna. Mă rog, până acum, zise ea, făcându-i cu ochiul lui Schuyler. Ești o fată norocoasă, draga mea!

— Poftim? Întrebă Jack.

— Demult, în Roma, mă știai sub numele de Drusilla, le spuse contesa, ridicându-se de pe scaun. Veniți, copii! Cred că prânzul este servit. Iar bucătarul meu face o salată de roșii extraordinară. Mâncați cu mine, nu-i așa?

SFÂRȘIT

1 Elizabeth Peyton (n 1965) s, pictoriță americană specializată în portrete stilizate și idealizate ale unor prieteni, celebrități ale muzicii pop și reprezentanți ai monarhiilor europene

2 Lanț de băcării de lux, prima fiind deschisă în New York, în 1977

3 Organizație americană nonprofit, care dorește să elimine inegalitățile din domeniul educațional, înscriind profesioniști și proaspăt absolvenți cu medii mari, pentru a preda doi sau mai mulți ani în cadrul comunităților defavorizate din Statele Unite

4 Personaj excentric din romanul pentru copii al lui Roald Dahl, din 1964, Charlie și fabrica de ciocolată

5 Victorie obținută cu costuri devastatoare pentru învingător. Expresia este legată de regele Pirus al Epirului, care i-a învins pe romani la Heraclea și Asculum, în 279 î. H., dar a suferit pierderi uriașe

6 Jonathan Kozol (n 1936), scriitor de non-ficțiune, profesor și activist, faimos pentru cărțile sale privind sistemul public de învățământ din Statele Unite

7 Susan Heloise Hinton (n 1948), scriitoare americană cunoscută îndeosebi pentru romanul ei pentru adolescenți The Outsiders

8 Cel mai important eveniment anual al Bibliotecii Publice din New York și unul dintre cele mai așteptate dineuri din calenda rul social newyorkez